

Giới thiệu Anh Vũ

Đọc truyện Anh vũ của tác giả Phiền Nhược Kinh Hồng chương mới nhất full prc pdf ebook hỗ trợ xem trên thiết bị di động hoặc xem trực tuyến tại webtruyen.com-----

Đây là một cuốn tiểu thuyết đặc biệt, nữ chủ không xuyên qua đến cổ đại, không xuyên đến tương lai, càng không xuyên đến thế giới khác mà trở thành một con vẹt!

Cô vốn là một thiếu nữ rất bình thường, đang sống trong những ngày đẹp nhất của tuổi thanh xuân, một lần hôn mê, tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đã nhập xác vào một con vẹt! Vấn đề là người chủ nuôi con chim này lại là một siêu cấp đại soái ca cưỡi siêu xe Lotus! Một người một chim cùng ăn cùng tắm rửa, một câu chuyện lãng mạn bắt đầu như thế đấy!

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cực kì khát nước.

Cứ như có mười mặt trời đang thiêu đốt thân thể. Không thể nhúc nhích, toàn thân không có chút khí lực. Tôi dùng toàn bộ sức lực để mở hai mắt ra nhưng ánh sáng trắng chói mắt khiến tôi lập tức nhắm mắt lại. Cổ họng vô thức phát ra những tiếng rên rỉ mơ hồ.

Một giọng nam dễ nghe vừa mừng vừa lo nói: “Tỉnh rồi sao?”

Có một thứ gì đó gát gát cơ thể tôi, cảm giác rất kì quặc, giống như người đang ngủ trên giường thì giường đột nhiên bị lật ngược lên vậy. Tôi dùng sức mở to hai mắt, vẫn là thứ ánh sáng chói mắt đó, chẳng nhìn thấy gì cả.

“sau một tiếng đồng hồ nữa thuốc tê sẽ mất tác dụng” Một giọng nói già nua, rành rọt từng câu từng chữ vang lên: “Nó có thể sẽ buồn bực, cáu kỉnh, hãy cho nó uống càng nhiều nước càng tốt”

Tôi bị thương sao? Ngẩng đi nghỉ lại, hình như trên người chỗ nào cũng đau buốt.

Ánh sáng dần nhạt đi, một chiếc khăn lông to phủ lên người tôi, tôi có cảm giác mình như một đứa trẻ mới sinh được một đôi tay to ôm ấp, sau đó khẽ kháng đặt xuống chiếc giường mềm mại.

Giọng nói già nua vẫn văng vẳng đâu đó không xa: “Tôi sẽ kê đơn thuốc cho nó, trước khi miệng vết thương khép lại thì đừng tắm cho nó”

Một giọng nam khác êm ái ừ một tiếng.

“còn nữa. ....” Người kia do dự một chút “Tốt nhất là không nên nuôi mèo trong nhà”

Nuôi mèo? Việc tôi sinh bệnh thì có liên quan gì đến việc nuôi mèo chứ? Đại não nhanh chóng liệt kê các bệnh có liên quan đến nuôi mèo: Bệnh mèo cào? Ký sinh trùng? Hay là .... đại?

Chân dường như bắt đầu run run. Nhà của tôi có nuôi mèo? Sao tôi không nhớ chút nào nhỉ? Tôi bắt đầu cảm thấy sự việc không ổn, không riêng gì việc nuôi mèo, những việc người nhà tôi vừa nói đến tôi cũng chẳng nhớ là cái quái gì là sao? Hồng rồi, hồng rồi, tôi là ai??? Tôi. ....tôi là ai nhỉ?

Tôi cố gắng nhớ lại, nhớ lại. .... Hình như tôi vừa mới nhảy việc sang một công ty nào đó. ....

Hai người bên đó là ai? Sao một chút ấn tượng cũng không có nhỉ? Đầu đau như muốn vỡ tung. Tôi không tìm được một tiếng rên rỉ, thành công thu hút sự chú ý của họ.

“Tôi ..... sắp chết?” Tôi yếu ớt hỏi.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Chẳng lẽ câu hỏi của tôi kỳ quặc lắm sao? Hay là. .... tôi thật sự đã chết rồi?

Không biết bao lâu sau, người đàn ông trung niên bắt đầu cười ha ha: “Thật là một con vật nhỏ đáng yêu. Không chết đâu, mày chỉ bị mèo cào bị thương, sẽ khỏi nhanh thôi. ....”

Nói xong, ông ta lại cười cứ như nói chuyện với tôi là một việc rất bất bình thường vậy.

Bị mèo cào bị thương? Đáng yêu.... Con vật nhỏ? Là nói về tôi sao? Sao lại có cảm giác quái quái thế nào ấy?

Tôi lại dùng toàn lực mở mắt ra, may quá, không quá choáng váng, hai người đàn ông trước mặt dường như được phóng đại lên rất nhiều lần, họ cúi xuống nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi không nhìn được co người lại.... Gương mặt của họ rất lớn, rất bụi, bụi như khung cửa sổ French window nhà tôi vậy, tôi nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, vẫn thế..... Nhất định là tôi bị mèo tha mất não rồi, nếu không thì làm sao kích thước tỷ lệ lại thay đổi chóng mặt như vậy?

Nhìn xung quanh một chút, trần nhà màu xanh nhạt, gắn một chiếc đèn trùm có thiết kế rất độc đáo, tôi thầm khen cái đèn trùm vừa lớn vừa độc. Sau đó phát hiện ra, thì ra tôi đang nằm trong một chiếc giường mây lớn, bên trên có quai cầm, giống như thứ đồ gia dụng người ta dùng để đưa trẻ nhỏ ra ngoài....
= __ =

Hình như..... có chuyện gì đó không ổn rồi!! Tôi nhìn rồi lại nhìn, sao khuôn mặt hai người đó lại bị phóng đại lên nhiều thế chứ?

Giọng người đàn ông trung niên đứng bên trái lên tiếng, ông ta có lẽ cũng trạc tuổi ba tôi, gương mặt rất đứng đắn lịch sự, đôi mắt to, nụ cười tùm tùm: “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một con vệt đuôi dài có màu lông đẹp rực rỡ lại lớn như thế này”

Màu lông? Lớn, đẹp? .....Vệt đuôi dài? Đúng là cách chọn lọc từ ngữ quá cổ quái, không phải đang nói tôi chứ? Thể trọng của tôi còn chưa đến trăm cân, nói gì đến to béo đầy đà.....

Người đàn ông bên kia trẻ hơn, ba mươi tuổi? Không đến, nhưng anh ta cũng đang cười: “Là do bạn của em gái tôi tặng, em tôi đi du lịch, cho nên tạm thời nó gửi nuôi ở nhà tôi. Nhưng con vệt này cũng chưa từng nói qua. Nó sợ người lạ sao?”

Tôi liếc mắt nhìn anh ta một cái, nói gì kì vậy? Sợ người lạ? Kỳ quặc!

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Sinh vật luôn có bản năng tự bảo vệ mình, bình thường, đối với hoàn cảnh lạ lẫm, chúng luôn có những phản ứng phòng ngự”

Sinh vật? phản ứng..... phòng ngự?

Tôi liếc mắt lần nữa: “Đang nói tôi sao?”

Hai người đàn ông liếc nhau rồi lại cười. Tiếng bọn họ cười lớn rất lớn.

Tôi chắc mẫm có lẽ tôi bị mèo cào, chắc đã có chỗ nào đó biến dạng mất tiêu.

Nhất định là như vậy.

Cảm giác này khiến cho người ta không quen, tôi buồn rầu tự nhủ....

Khi người đàn ông trẻ tuổi xách giỏ mây mang tôi ra khỏi cửa, tôi nhìn thấy bầu trời bao la, những tòa nhà cao tầng giống nhau như bị phù phép, không chỉ trở nên lớn đến vô cùng mà còn thấp dần xuống chèn ép trên đỉnh đầu tôi, thật khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt.

Ngã tư đường rất ồn ào, được cái không khí tươi mát đầu thu làm người ta cảm thấy sáng khoái phấn chấn, tôi thấy những đám mây nhẹ nhàng lượn lờ giữa bầu trời, bất giác hít một hơi thật sâu. Tiết trời thật là tốt!

Người đàn ông trẻ đặt tôi ở ghế phụ, động tác tao nhã khỏi động xe. Trong xe hẳn có thứ mùi hanh hanh dễ chịu, tôi có thể nhìn thấy những con số chọt lóe trên vô lăng.

“Xe của anh có vẻ cũng không tồi đâu” Tôi không khỏi tán thưởng: “Là anh tự mua à?”

Hắn hình như run run một chút, lập tức quay sang, về mặt quái dị nhìn tôi: “Mây đột nhiên nói chuyện, tao còn chưa quen được. Ừ, là tao mua”

Tôi nói chuyện thì có gì mà quái chứ? Tôi trở mình liếc cái mặt vẫn đang ngơ ngơ ra của hắn.

Không thèm để ý nữa.

Buồn ngủ quá xá, trước mắt cứ ngủ một giấc đã. Việc hắn là ai, tại sao tôi lại ở chung với hắn.... khiến lòng tôi tràn đầy hoài nghi, thôi thì cứ chờ tôi ngủ xong một giấc rồi hãy hỏi. Kinh hãi nhiều như vậy, thân thể suy yếu, đương nhiên cần một giấc ngủ bù.

Tôi rút cổ lại, tìm một tư thế thoải mái nhất rồi bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Mơ mơ màng màng mở mắt, theo thói quen đưa tay vuốt tóc, nhưng tôi lại thấy.....

Mắt mở to hết cỡ, con buồn ngủ còn sót lại đã bị quét sạch sẽ. Tôi nhắm mắt rồi lại mở mắt, trời ơi, cái tôi đang nhìn thấy bây giờ không phải là cánh tay mà là..... một đôi-cánh-sắc-sỡ-và-có-lông !!!

Đang mơ sao? Tôi run rẩy từng hồi. Nhìn chỗ tay trái, cũng là một chiếc cánh tương tự béo múp đầy lông.

Một khắc kích động định xông ra khỏi giường, có vẻ như động tác quá hùng hổ nên có phần choáng váng, tôi cúi đầu xuống thấy đôi móng vuốt màu đen kỳ lạ rồi nom nớp lo sợ giờ lên.... Cửa tôi?

Nhìn về phía sau, hồng lam đan nhau, một cái đuôi chim sắc sỡ.....Một luồng máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, gương, gương đầu, tôi muốn tìm một cái gương đèn phát điên lên. Vừa ngẩng đầu, nhìn qua cửa pha lê có thể nhìn thấy một cái bàn, trên bàn có một cái lán, bên cạnh là..... Một con chim.

Tôi lắc đầu, con chim trên cánh cửa pha lê cũng lắc đầu, tôi gắng sức bước lên hai bước, con chim kia lùi lại hai bước, tôi lấy tay túm tóc, lại chỉ thấy bóng con chim run run quạt cánh. Tôi dùng sức cắn lên cái cánh một phát, sau đó té ngã trên bàn.

Sự tuyệt vọng như dòng thác nhấn chìm tôi, tôi ôm đầu vệt bắt đầu gào khóc.

Cửa mở “cạch” một tiếng, người đàn ông trẻ tuổi ban nãy bước dài đến trước bàn, hấn cẩn thận túm tôi trong tay, nhìn trái nhìn phải một lúc.

“Thuốc tê mắt tác dụng rồi sao?”

Hấn lăm bầm “Quả nhiên là bắt đầu phiền phức rồi”

“Ba Lẹ?” Hấn nói với vẻ thăm dò với thú cưng, nhưng lúc này tôi nghe được cái gì nữa?

“Ba Lẹ? Mày có muốn uống nước không?”

Người đàn ông này dường như không có kinh nghiệm sống chung với động vật, giọng nói rất mất tự nhiên.

“Đừng có gọi tôi là Ba Lẹ” Tôi thô lỗ ngăn cản hấn, cái tên này làm tôi rất không thoải mái, vừa nghe đã biết là tên con vẹt.

Hấn kinh ngạc nhướn mi: “Em gái tao gọi mày thế mà, vậy mày nói xem mày tên gì?”

“Phan. . . . . Phan. . . . .” Tôi cũng không thể nói cho hấn biết tôi tên Phan Khả Ý. Bỗng nhiên sực nhớ ra một điều, chứng minh thư tháng trước vừa mới làm lại, vốn dĩ trước đó khi đi dạo phố đã đánh mất, đáng tiếc cuối cùng vẫn không được dùng.

Bi thương lần nữa, tôi lại bắt đầu khóc rống lên.

“Phan Phan?” Hấn thì thảo, hồ nghi đánh giả tôi đang nước mắt trộn nước mũi rùng rùng: “Tên gì kì quá. Mà sao mày không vui vậy hả, có phải miệng vết thương vẫn còn đau không? Mày yên tâm, con mèo đã bị tổng đi rồi”

Tôi lắc đầu, tại sao tôi lại biến thành một con chim? Một con chim mà ngay cả con mèo nhép cũng có thể làm hại. Sao lại có chuyện quái quỷ như vậy xảy ra với tôi chứ?

Tôi buồn bã cắt ngang lời hấn: “Tại sao tôi lại là một con chim?”

Hấn té ngã “rầm” một cái trên mặt đất, hai tay còn nắm chặt cánh tay tôi, à không, là cánh, kéo tôi phát đau. Động tác của hấn làm tôi giật cả mình, đang muốn hỏi thử xem hấn có sao không lại phát hiện bờ vai hấn đang run run, trên mặt cũng có vẻ co giật.

“Ha ha ha” cuối cùng cũng lên tiếng! Hấn đang cười! Hấn... sao có thể cười!

Tôi kích động quạt cánh tát cho hấn một phát, đúng là tức chết tôi mà. Tên khốn cười trên nỗi đau khổ của người khác, cứ thử cảm giác vừa ngủ dậy đã thấy mình biến thành một con chim xem!

“Ha ha ha” Hấn vẫn đang cười, nhưng đã phát hiện tôi sắp bị hấn chọc tức mà chết, trên mặt hấn cuối cùng cũng hiện lên vẻ không nói nên lời không biết vì nín cười hay là áy náy day dứt rất đáng nghi.

“Ba Lẹ à ... Phan Phan” hấn buồn cười dí mắt sát lại “Tao không ngờ mày có tư chất của một triết gia”

Tôi muốn đập vào mặt hấn!

“Nhưng nói cho cùng, con người không thể kiểm soát được việc mình ra đời như thế nào” Về mặt của hắn trở nên đứng đắn ” Giống như tao, có đôi khi cảm thấy chỉ bằng làm một con chim bay nhảy vui vẻ”

Đây là lý lẽ gì vậy? Tôi liếc mắt nhìn hắn một cái, khi còn là người, tôi chẳng cảm thấy có gì là không tốt, ngoại trừ tóc tôi không thẳng lắm, còn nữa... ngực cũng không to lắm

Hắn thờ dài, vô cùng cảm khái tựa đầu vào trước ngực tôi. Hành động của hắn khiến tôi có chút ngượng ngùng, nhưng tôi nhanh chóng nghĩ ra, trên mặt tôi có lông, mặt đỏ hay không đỏ cũng chẳng ai nhìn ra.

Hắn tựa vào tôi lại thờ dài, sau đó ngẩng đầu thực thành khẩn nói: “Phan Phan, chúng ta đừng thảo luận vấn đề triết học nữa, tao đã chuẩn bị cho mày ít hạt kê. Đã lâu rồi mày không có ăn cơm”

Hạt kê?

Tôi kích động muốn hét lên.

Hắn cho là hắn đang nuôi chim sao?!

Hắn đúng là đang nuôi chim!

Tôi ưỡ oải gục đầu, ậm ừ nói: “Không thích kê”

Trên mặt hắn lại hiện lên vẻ buồn cười: “Vậy mày muốn ăn cái gì?”

Nhắc đến ăn, bụng tôi đúng là thấy đói đói, tôi nghiêng đầu nói: “Sữa. Trứng gà tươi. Táo...”

“Ha ha ha” Hắn lại cười “Mày đúng là bảo bối của con bé, đến khẩu vị cũng giống nó nữa”

Nó? Hắn đang muốn nói đến cô em gái đang đi du lịch sao?

Tôi không vui lườm hắn một cái, nói một cô gái giống một cô gái khác là chuyện rất đáng đánh đòn, không có kinh nghiệm thế này xem ra hắn nhất định chưa có bạn gái.

“Nhưng, bây giờ là lúc ăn tối” Hắn bỏ dậy từ trên mặt thảm, ôm tôi vào ngực đi ra ngoài “Chúng ta xem xem tủ lạnh còn gì nào”

Trong ngực hắn có một mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu, tôi khẽ cọ cọ đầu vào cái áo lông trắng mềm mại trước ngực hắn. Trong thời khắc tôi đau buồn yếu ớt nhất, được ôm trong lồng ngực ấm áp như vậy, cũng coi như được an ủi – tôi thậm chí nghĩ như vậy.

Ngày thứ ba sau khi tỉnh lại phát hiện ra mình là một con chim, chính xác hơn là một con vẹt đuôi dài, rốt cuộc tôi cũng nhớ lại chuyện của mình.

Tôi tên là Phan Khả Ý, năm nay hai mươi ba tuổi. Ba mẹ đều là giáo sư đại học. Tôi học mỹ thuật, vừa tốt nghiệp đã đến thực tập ở một công ty quảng cáo hàng đầu. Anh họ Trần Thụy Gia sống chung với gia đình tôi, anh mới du học từ Anh về, ba mẹ tôi nhất quyết muốn như vậy vì thực ra cho anh ở nhờ cũng coi như thay bác chăm sóc anh. Về việc tôi biến thành chim, à vẹt đuôi dài như thế nào thì... cái này đánh vỡ đầu tôi cũng không nhớ nổi.

Kỉ ức sau cùng khi vẫn là Phan Khả Ý đại loại là tôi tăng ca ở công ty, nhập tâm muốn nhanh chóng hoàn thành công việc, không có một bóng người trong phòng làm việc, chỉ có tiếng gõ bàn phím lạch cạch của mình tôi. Bên cạnh có một chiếc cửa sổ, bên dưới là cảnh đêm của thành phố hoa lệ. Vầng trăng tròn treo giữa không trung. Ngày đó dường như là 15 âm lịch, nhưng là tháng bảy hay tháng tám thì tôi không nhớ rõ. Trên người tôi mặc bộ váy trắng muốt, chiếc đèn bên cạnh sáng lên chiếu vào chiếc vòng tay thủy tinh màu lam nhạt bên cổ tay trái. Đó là món quà anh họ tặng tôi khi gặp mặt. Xa hơn một chút, nơi ánh sáng hắt ra từ màn hình đang chiếu Doraemon không rọi tới là một tấm ảnh gia đình. Tôi đứng ở giữa, tay giờ ra một quả táo cắn dở...

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tôi đứng trên cửa sổ, nhìn An Triết bước vào chiếc xe thể thao Lotus(*), sau đó tăng tốc rời đi. Tôi vẫn không quen nhìn một người đàn ông cười một chiếc xe như thế, rất không tinh tế. Nhưng mà nói thật, hắn với siêu xe đó tạo cho người khác cảm giác rất hài hòa.

Bây giờ tôi đã biết tên hắn, vì tôi nghe thấy hắn gọi điện thoại, chỉ cần mở điện thoại lên, về mặt trẻ trâu rạn rở lập tức biến thành vẻ ông cụ non, giọng nói cũng lạnh như băng có thể đông chết người. Lời nói đầu của hắn trăm năm như một: “Xin chào, tôi là An Triết”

Tôi vỗ vỗ cánh bay đến thư phòng của An Triết, bay thẳng đến chỗ laptop, ngày hôm qua tôi đã lén quan sát, hắn căn bản không có đặt mật mã, hơn

nữa cho dù có đặt ai lại đề phòng với cả thú cưng trong nhà bao giờ.

Tôi dùng mỏ chim mở máy, có đôi lúc mỏ còn hữu dụng hơn cả móng vuốt.

Rồi tôi cố sức gõ gõ mỏ mỏ.... Móng vuốt chim hay mỏ chim đâu tốt được như tay người..

Ngửa mặt lên trời thở dài.

Khi tôi đã mệt, thờ hờn hờn, tôi cuối cùng đã tìm được thứ tôi muốn.

“Vẹt đuôi dài sinh sống ở khu vực nhiệt đới ở châu Mỹ, là loài chim có màu sắc đẹp nhất, hình thể lớn nhất, họ Vẹt đuôi dài được chia thành bốn hệ lớn....trong đó Vẹt đỏ Macaw phân bố rộng nhất, loài vẹt này có bộ lông màu đỏ, nhưng lông đuôi có màu xanh da trời, vị trí hai màu này kết hợp với nhau có màu xanh biếc. Loài vẹt này có thể trọng lớn, trọng lượng khoảng 1.4 kg, cao khoảng 1 thước....”

Kết quả là tôi đối chiếu vào gương rồi đại khái kết luận rằng tôi là một con vẹt đỏ Macaw.

Thở dài một hơi rồi tôi xem tiếp:

“Vẹt đuôi dài cũng được gọi là Đại lực sĩ, chủ yếu là vì cái mỏ rất khỏe. Ở châu Á có rất nhiều cây cọ kết có quả rất lớn, vỏ của quả này rất cứng, người ta dùng búa cũng khó có thể đập vỡ, nhưng Vẹt đuôi dài lại có thể nhẹ nhàng dùng mỏ để mở vỏ quả, ăn hạt bên trong. Ngoại trừ dáng vẻ khổng lồ và sức khỏe, Vẹt đuôi dài còn có bản lĩnh bách độc bất xâm, đó là vì chúng thích ăn bùn đất. Thực đơn của Vẹt đuôi dài bao gồm rất nhiều loại hoa, quả trong đó có rất nhiều loại hoa, quả có độc, nhưng Vẹt đuôi dài lại không trúng độc, có người đoán là vì bùn đất chúng thích ăn có vật chất đặc biệt khiến chúng kháng được độc. Mặc dù bản lĩnh như vậy nhưng Vẹt đuôi dài rất nhát, thấy người liền bay mất. Nhưng theo lịch sử, thế kỉ 16, sau khi thực dân Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha mang Vẹt đuôi dài về châu Âu, chúng liền trở thành bạn tốt của con người”

.....

“Vẹt đỏ Macaw có thể xếp vào một trong mười loài vẹt đẹp nhất thế giới, là loài vật dễ chiếm được thiện cảm của con người. Nếu ngay từ nhỏ đã sống cộng đồng, chúng sẽ có rất thích thể hiện. Cũng như các loài Vẹt đuôi dài khác, Vẹt đỏ Macaw rất nhạy cảm với phương pháp nuôi không đúng cách, vì vậy đôi khi chúng được gọi là “động vật có gai”(**). Vẹt đỏ Macaw rất nhạy cảm với môi trường, không thích hợp để nuôi đơn. Chúng có thể trở thành thành viên đáng yêu nhất trong gia đình nhưng nếu trong quá trình trưởng thành bị nuôi không đúng cách hoặc bị áp đặt, chúng sẽ trở nên bướng bỉnh, trầm tính. Số lượng Vẹt đỏ Macaw trong thiên nhiên liên tục giảm đi, trước mắt đã được rất nhiều nhà hoạt động bảo vệ môi trường nhiệt đới quan tâm bảo vệ”

.....

“Nuôi Vẹt đuôi dài làm thú tiêu khiển, nếu có chế độ dinh dưỡng hợp lý thì có thể nuôi tự do không dùng lồng, đồng thời nếu chăm sóc quan tâm, vẹt đuôi dài có thể trở thành người bạn lâu dài của con người. Loài chim này có tuổi thọ rất dài, bình quân khoảng năm sáu mươi tuổi. Bạn có thể thấy rất nhiều chó mèo nuôi trong nhà được sinh ra rồi chết đi trong khi chúng vẫn sống, đó là vì chúng sống rất lâu. Nuôi Vẹt đuôi dài làm thú cưng không phải là một quyết định qua quýt, không thể nhất thời vui vẻ mua về nhà rồi lại hối hận. Một số khách hàng của chúng tôi mang chúng đi làm, qua một ngày, nơi đó sẽ trở thành ngôi nhà thứ hai, cách này khiến cho người và chim gần gũi mật thiết. Còn có một số người tạo một không gian rất rộng lớn cho thú cưng của họ để chúng có đủ cuộc sống thoải mái nhất....”

Ồ? Theo chủ nhân đi làm? Chủ ý không tồi.

Nhưng sao mà tuổi thọ của chúng nó dài thế?

Có phải là phải chờ tới khi cái thân chim này tử rồi, tôi mới có thể trở lại làm người không? Thân thể người của tôi lúc trước đã chết?

Tôi buồn rầu ôm đầu lượn khỏi bàn làm việc.

Bên ngoài vọng đến tiếng xe ô tô, không xong rồi, dường như An Triết đã về. Chân tôi vội vàng tắt máy tính, giọng nói của An Triết từ đại sảnh vọng đến: “Phan Phan?”

Máy tính đã bị bật lên, hần nhìn cái là biết. Tôi đứng nghiêm bên cạnh máy tính, không biết nên làm gì bây giờ.

“Phan Phan?”

Vừa mới tắt nguồn, thân ảnh cao lớn của An Triết đã hiện ra trước cửa phòng. Hần nhìn tôi, tôi cũng căng thẳng ngó hần.

Hần cười “phỉ” một tiếng, đi đến chỗ tôi, túm lấy tôi như một đứa trẻ túm lấy con gấu của nó: “Lại phát hiện ra đồ chơi mới à?”

Hần đưa tay sờ máy tính, tôi hồi hộp chăm chú nhìn động tác của hần.

“Mày lấy nó làm giường à?” Hần buồn cười hỏi tôi: “Ngủ nóng hằm hạp cả máy rồi này”

Tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó nghe thấy giọng nghi hoặc tự hỏi của hần: “Không phải chim ngủ đứng sao?”

Hắn ôm tôi vào ngực, bước ra ngoài, vừa thì thào tự nói: “Tao cố tình trở về mang com trưa cho mày, giữa trưa tao có khách hàng quan trọng phải tiếp, không có thời gian ăn com với mày”

“Mời khách?” Tôi hỏi lại.

“Đúng thế” An Triết buồn cười nói: “Mời khách chính là tao chi tiền, mời người khác đi ăn bít tết...” Vẫn chưa nói xong hắn đã lại nở nụ cười.

Bít tết? Tôi nuốt nước miếng.

“Tôi cũng đi” Tôi dùng móng vuốt kéo kéo vạt áo hắn: “Ăn bít tết”

Hắn cười tủm tỉm nhìn tôi, hình như cân nhắc xem đề nghị của tôi có ổn hay không, sau đó hắn hỏi: “Mày có biết bít tết là gì không đấy”

Tôi gật gật đầu.

“Muốn ăn?”

Lại gật gật đầu.

Hắn nghĩ nghĩ rồi vỗ đầu tôi: “Nghe nói Vương tiên sinh này cũng là người am hiểu về chim, mang mày đi không chừng có thể có thu hoạch bất ngờ”

Tôi trở mặt, khinh bỉ hắn, thì ra là muốn lợi dụng tôi à.

“Cứ vậy đi, nhưng mà mày không được chạy loạn, không được gây rắc rối cho tao, nếu không tao sẽ không cho mày ra khỏi cửa”

Tôi lại khinh bỉ hắn lần nữa. Đúng là bắt nạt người ta mà, nhưng nể mặt bít tết, tôi không thêm so đo với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khi An Triết vừa cài cúc áo sơ mi vừa bước ra khỏi phòng ngủ, động tác uống nước của tôi dừng lại, phụt một cái.

Hắn vì hành động của tôi mà bật cười nhưng không có tránh đi nên phải thay quần áo, từ vạt áo rộng mở của hắn có thể nhìn thấy làn da màu lúa mạch khỏe khoắn. Tôi đột nhiên cảm thấy xấu hổ, vẻ mặt tươi cười của hắn dường như sáng lên, khiến tôi cảm thấy rất chói mắt. Tôi làm bộ cúi đầu uống nước, quả thật là không dám nhìn hắn.

Không tập trung uống nước, kết quả chính là... tôi bị sặc, trong con ho khù khụ đã ngã trái ngã phải, cho đến khi An Triết cầm khăn ra, cuốn cả người tôi vào trong đó. Hắn nói như vậy lau nhanh nhất.

Khẽ kháng thù đầu ra khỏi chiếc khăn thơm dịu dịu, tôi thấy hắn đã y phục chỉnh tề. Sơ mi màu xám, quần dài xám, tùy ý mà không tùy tiện, tôn lên sự góc cạnh rõ ràng trên khuôn mặt hắn.

Liếc mắt một cái, An Triết vẻ mặt vui vẻ, nghiêng đầu hỏi tôi: “Có thể đi được chưa?”

Tôi thở dài trong lòng, điểm tốt nhất của việc biến thành chim chính là ra ngoài không cần phải thay quần áo, trang điểm.

Tôi nhảy lên vai hắn, một người đàn ông lạnh lùng như hắn nhưng trên vai lại có một vệt đặc biệt lờ lợc như tôi, trong mắt người khác không biết là cảnh tượng dị cỡ nào nữa, nghĩ đến đây tâm trạng của tôi đột nhiên tốt lên bất ngờ.

Giữa trưa ánh nắng chói chang, một ngày trời nắng, trên bầu trời xanh lơ lửng những áng mây như những chiếc kẹo bông, khi còn là người, tôi rất thích thời tiết kiểu này. Tôi tựa vào chỗ ngồi bên cạnh hắn bắt đầu vui vẻ hát khê. Rên rĩ được một lúc mới phát hiện mình đang hát “Yesterday once more”, trái tim liền có cảm giác nhói nhói.

An Triết nhìn tôi kì quái rồi đưa tay ra vuốt cổ tôi. Tôi chỉ đơn giản nhắm hai mắt lại, cảnh sắc ngoài cửa sổ cho tôi cảm giác đã từng quen biết, nhưng cho dù có cố gắng thế nào cũng không thể nghĩ r, a mình từng tới đây chưa. Tôi không thích cảm giác này, nó như một giọng nói rót vào tai, rằng chính ông trời đã tạo ra trò đùa nghiệt ngã này.

Xe dừng, cánh tay An Triết đẩy đẩy tôi, giọng nói có vẻ bất an: “Phan Phan? Không phải là bị say xe chứ?”

Say xe? Cơ thể của tôi thực sự rất khỏe, đi tàu hỏa cũng không xi nhê. Nhưng sao có thể giải thích với hắn là tâm trạng tôi đang xuống dốc? Nếu hắn nghe nói một con vẹt như tôi lại có tâm sự như thế, e rằng sẽ cười chết luôn.

Khi tôi mở to mắt ra, An Triết đã ôm tôi ra khỏi xe, lại là cảm giác đó.... dường như tôi đã từng đến chỗ này, ngẩng đầu thì thấy trên biển hiệu viết mấy chữ rồng bay phượng múa: Khách sạn Lợi Đức.

Một chút trí nhớ mờ hồ xẹt qua đầu óc nhưng lại chóng vánh khiến người ta không nắm bắt được.

An Triết đã đưa tôi vào đại sảnh, xuôi theo cầu thang rộng rãi hoa lệ đi tới cửa một phòng ở tầng hai phía Tây nhà hàng. Dọc đường đi, ánh mắt người qua lại nhìn chúng tôi mà coi như không, chỉ đến cửa căn phòng kia, người phục vụ đeo nơ đỏ mới đưa tay ra ngăn cản hẳn.

An Triết không nói gì, chỉ là không vui nhàu mày.

Chàng phục vụ tuổi không lớn lắm, vừa nói vừa có vẻ vội vàng: “Tiên sinh, nhà hàng quy định không cho phép mang vật nuôi vào”

An Triết đáng thương hẳn đã bị đá kích rất lớn, tôi dám cược lúc hắn đưa tôi đi chắc chắn không ngờ đến tình huống này.

Tôi cười hắc hắc hai tiếng, tận lực dùng cái điệu lấy lòng hướng về anh phục vụ: “Chúng tôi com nước xong rồi sẽ đi”

Không biết có phải là quá đổi bất ngờ không mà anh ta có vẻ chấn kinh, miệng há hốc, cả một phút không nói được gì.

Không từ chối chính là có cơ thỏa hiệp, tôi đập đập cánh tay An Triết, thấp giọng nhắc nhở hắn: “Tips”

An Triết vội vàng lấy ví, rút ra hai tờ tiền nhét vào trong tay anh kia. Chàng phục vụ như chợt tỉnh mộng, cầm tiền trong tay mà mặt có vẻ rất xấu hổ.

Sau lưng vang lên tiếng cười sang sảng của đàn ông, An Triết quay đầu lại, lập tức dùng giọng nho nhã lễ độ mẫu mực nói: “Vương tổng, xin chào”

Vương tổng mà hắn nói là một người đàn ông trung niên nhã nhặn trên dưới bốn mươi tuổi, dáng người có hơi mập, vẻ mặt rất ôn hòa, nhìn bề ngoài giống một giáo viên trung học được lòng học sinh.

Ánh mắt giáo viên trung học sáng lên nhìn chăm chăm vào tôi, thậm chí khi bắt tay An Triết ánh mắt cũng không có dịch chuyển. Ông ta đánh giá chừng hai ba phút mới mở miệng giọng tán thưởng: “Vết đuôi dài phải không? Năm tuổi chưa?”

An Triết cười vẻ hơi ngại ngùng, tôi đoán hẳn căn bản không biết tôi mấy tuổi. Vậy cứ tự giới thiệu đi, miễn việc chọc giận hắn lát nữa không được ăn bít tết. Mà Vương tổng này nhìn qua cũng không phải là người đáng ghét.

Tôi do dự vờn một chân ra, dù sao nó cũng như tay cả. Tôi học theo An Triết nói: “Ngài khỏe không, Vương tổng. Tôi là Phan Phan”

Vương tổng sững sốt một chút rồi lập tức cười ha hả, cầm móng vuốt của tôi: “Xin chào, xin chào”

Chàng phục vụ bên cạnh cuối cùng cũng nói chen vào, khó xử nói với Vương tổng: “Vương tổng, không biết vị này là bạn của ngài, nhưng mà, nhà hàng qui định....”

Vương tổng gật gù đầu, trầm tư một chút rồi nói với An Triết: “Như vậy thì, phòng làm việc của tôi có một khoảng sân lớn, com trưa đến đó ăn, thế nào?”

An Triết vui vẻ đồng ý.

Văn phòng của Vương tổng ở cuối tầng ba, gian ngoài là phòng tiếp khách, bên ngoài cửa kính là một khoảng sân rộng có đặt mấy chậu hoa cỡ lớn và một bộ bàn ghế tinh xảo.

Chàng phục vụ đặt thực đơn trước mặt An Triết, nhưng không thèm để ý đến tôi. Tôi chen lên trước cũng xem thực đơn với An Triết, nói thật, tôi rất rất muốn ăn bít tết, nhưng không biết thân chim này có thể dung nạp được không? Cho dù có bít tết, móng chim của tôi làm thế nào đối phó được với dao nữa đây? Trong lúc tôi đang do dự, An Triết đã chọn xong, tôi vội vàng nói: “Salad hoa quả, bánh vòng, nước chanh”

Chàng phục vụ lại há hốc mồm như lúc trước, sau đó nhìn về phía An Triết. Tôi nghe thấy giọng cười cổ nén của hắn: “Cứ làm cho nó”

Đồ ăn nhanh chóng được mang ra, An Triết và Vương tổng bắt đầu bàn luận công việc, nghe tới nghe lui thì là An Triết muốn thuyết phục Vương tổng hợp tác với công ty hắn hợp tác cùng khai thác một hạng mục gì gì đó, Vương tổng hiển nhiên cũng là dân làm ăn khôn khéo, không khẳng định cũng không phủ định gì.

Tôi không hứng thú với câu chuyện của họ ngược lại miếng bít tết của An Triết rất thu hút tôi, tôi đoán hết lần này đến lần khác hay là tiếp cận đĩa thức ăn của hắn, cúi đầu ngửi thấy mùi mà lại cúi xuống lại ngửi thấy thơm.

Ăn chung với hắn? Ăn thế không biết có bị tiêu chảy không? Dù sao tôi vẫn chưa quen lắm với thân chim này.

Đau đầu!

Tôi chảy nước miếng nhìn cánh tay An Triết cắt thịt, nhưng mà cắt rất vụn, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, không phải cho tôi chứ?

An Triết nén cười đặt thịt bên cạnh bánh của tôi, sau đó vươn một đầu ngón tay đẩy tôi qua: “Đi ra ăn của mày đi, đừng có thèm rót nước miếng vào đĩa của tao”

Tôi khinh bỉ hắn, tôi là nữ sĩ, ai lại làm ra chuyện xấu mặt thế? Không để ý hắn nữa, tôi chậm rãi quay về cái đĩa thân yêu của tôi.

Có người cười ra tiếng, là Vương tổng, tôi nghe ông ta nói: “Người yêu thương động vật nhỏ như vậy thì tôi có thể tin tưởng”

Tôi tin chắc thứ An Triết muốn là kết quả này, nói thật, tôi không để ý An Triết lợi dụng tôi, dù sao hắn là người đầu tiên tôi gặp sau khi tỉnh lại, cũng là người duy nhất chăm sóc tôi chu đáo, có thể làm chút chuyện cho hắn tôi cũng thấy vui.

Trên thế giới này không có cơm trưa miễn phí, đạo lý này tôi đã hiểu từ lúc làm người rồi

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Khi chúng tôi ra khỏi khách sạn thì trời đã về chiều, bình thường thì lúc này An Triết cũng sắp tan tằm rồi.

Vừa rồi vẫn còn giữ phong độ bình tĩnh thận trọng, chỉ khi vào xe của mình rồi, người đàn ông nào đó mới hiện nguyên hình, hai tay nắm chặt thân thể đầy lông của tôi cười to ba tiếng "ha ha ha" sau đó hôn chụt một cái lên đầu tôi.

Tôi sững sờ nhìn hắn, không biết là vì tiếng cười kinh khủng của hắn mà dựng cả lông mao hay là vì động tác cúi xuống tiếp theo của hắn, hắn... có biết mình đang làm gì không thế?

Cái đầu An Triết tựa trên đầu tôi không nhúc nhích, mùi hương dễ chịu vẫn làm tôi cảm thấy khoan khoái nhẹ nhõm trên người hắn lúc này lại khiến tôi luống cuống không biết làm sao, tôi nghe thấy âm thanh tim đập thình thịch, không biết là của hắn hay của tôi.

Không biết đã qua bao lâu, An Triết ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh ý cười, hắn thân mật vuốt cổ tôi, khẽ thì thầm chỉ để chúng tôi nghe thấy: "Mày biết không? Mỗi lần đàm phán thành công một thương vụ tao luôn rất hưng phấn, nhưng đáng tiếc là không có ai để chia sẻ, tới bây giờ cũng vẫn không người sẻ chia. Phan Phan, mày rất là vinh dự nhé, mày là người đầu tiên đấy"

Sống với hắn gần một tuần, quả thật tôi không thấy hắn có bạn bè gì, nhưng lời nói của hắn khiến tôi có cảm giác không dễ chịu gì.

"Ăn mừng một chút" Hắn ngồi ngay ngắn lại, nói: "Chúng ta đi siêu thị mua ít đồ, tao tự tay xuống bếp làm đồ ăn ngon cho mày, thế nào?"

Nghe thấy bốn chữ "Ăn mừng một chút" tôi vừa mới hào hứng xong thì nghe được nửa câu sau lại lập tức nhụt chí. Hắn xuống bếp quả thực là việc đáng khích lệ, nhưng tay nghề của hắn....thực sự là... không dám khen. Nhưng việc đi dạo siêu thị vẫn đủ để khiến tôi tung tăng nhảy nhót không dứt, ngấm lại xem đã bao lâu rồi tôi chưa dạo phố nhỉ? Dĩ nhiên tôi không thể trông đợi hắn sẽ đưa tôi dạo mấy cửa hàng thời trang hay mỹ phẩm, cho nên, đi dạo siêu thị cũng không tồi đâu.

Chúng tôi đến siêu thị Phú Nguyên cách nhà không xa, nơi này cực kì to, nhưng lại rất vắng người, lộ ra vẻ thanh tịnh. Có lẽ là vì không nhiều khách hàng, nhân viên siêu thị nhìn thấy An Triết đưa tôi vào cũng không đến quấy rầy, chỉ dặn An Triết trông nom tôi.

Nhìn những dãy hàng rực rỡ muôn màu, tôi cảm thấy thời gian dường như đã trôi qua rất lâu rồi.

Hăng hái đứng ở tay vịn xe đẩy, tôi không kìm được học theo điệu cười "ha ha ha" của An Triết, vừa định nói "Hò Hán Tam ta đã trở lại", lại nghĩ Hò Hán Tam cũng không phải người tốt gì cho cam, tốt nhất là không nên tùy tiện huỷ hoại hình tượng của mình.

He he, giả kẹo kia. Tôi không chút do dự bỏ nhào ra vỗ lấy một thanh chocolate, ơ? Còn có hạnh nhân nữa, lấy thêm một thanh.

Tôi ném hai thanh chocolate cỡ lớn vào xe đẩy, không quên lên đánh giá về mặt của An Triết, dù sao hắn cũng là người trả tiền mà. May mà không có ý phản đối, chẳng qua là hắn có chút kinh ngạc, xem ra rất có tấm lòng hiếu khách. Tôi an tâm to gan nhào tới kệ hàng lấy thêm một thanh chocolate đen nữa.

"Phan Phan?" An Triết chần chờ vỗ vai tôi, mắt kiên nhẫn rồi à? Nhưng câu nói của hắn lại khiến tôi mém ngã vào trong xe đẩy hàng: "Làm sao mày biết tao thích ăn chocolate này?"

Tôi quay ra nhìn hắn, những thứ này không có phần của anh à nha.

Nếu hắn cũng muốn góp vui, tôi đành phải cực khổ một chuyến lấy thêm hai thanh nữa.

An Triết nhìn đồng chocolate trong xe đẩy hàng, lầm bầm nói: "Không ăn thay cơm được, mau chọn thứ khác đi. Buổi tối ăn lẩu nhé?"

"Được" Tôi lập tức hưởng ứng, lẩu chính là món khoái khẩu của tôi.

An Triết cười khi khi đẩy xe tôi chỗ tủ đông lạnh lấy thịt. Tôi vỗ cánh bay đi lấy gói gia vị lẩu he he, vị cay là vị tôi thích nhất, không biết An Triết ăn được ót không?

Tôi bay về chỗ An Triết giờ gói gia vị cho hắn xem, An Triết cũng không ý kiến gì, chẳng qua chỉ có hơi nghi ngờ lật qua lật lại xem bao bì: "Loại này ăn ngon không?"

Tôi ra sức gật đầu: "Ngon mà. Cực kì ngon"

An Triết cũng gật đầu: "Thế thì thử xem" vừa nói vừa ném vào trong xe đẩy hàng.

Phía sau bỗng vang lên tiếng cười trong trẻo của phụ nữ.

Tôi bất giác quay đầu nhìn lại, nhất thời cảm thấy hai mắt sáng rõ. Đúng là gái đẹp! Dáng người cao gầy năng động hoạt bát trong bộ váy màu hồng, tóc xoắn rất đẹp, đôi mắt to quyến rũ trên gương mặt trắng nõn đang đánh giá tôi và An Triết.

Tôi nghiêng đầu... nhìn phản ứng của An Triết, hắn khẽ nhú mày, dường như đang cố nhớ điều gì.

Mỹ nữ đẩy chiếc xe hàng tới, rất tự nhiên đưa tay với An Triết: "An tổng, chào anh. Chắc anh không nhớ tôi. Tôi là Tần Khải Vy, giám đốc kinh doanh của công ty Hoa Sĩ, chúng ta đã gặp nhau trong buổi hội thảo ở khu du lịch Ngân Hồ hồi tháng bảy"

An Triết bắt tay mỹ nữ, rất khách sáo trả lời: "Chào cô, chào cô"

Tần Khải Vy khẽ cười, tôi đoán cô ta cũng đã nhận ra, từ đầu An Triết đã chẳng nhớ ra cô ta là ai.

Cô nàng đại khái cũng nhận ra vẻ thận trọng của An Triết, cười nói: "Tôi vừa mới đến Hối Tinh Viên, không ngờ lại trùng hợp gặp được anh, anh cũng ở gần đây à?"

An Triết gật đầu: "Tôi cũng ở Hối Tinh Viên, nếu là hàng xóm thì có việc gì cần giúp đỡ khỏi cần khách sáo"

Tần Khải Vy cười khanh khách: "Vậy tôi không khách khí đâu"

An Triết cũng cười không nói gì

Tần Khải Vy chỉ tôi, vẻ mặt có phần kinh ngạc: "Không ngờ An tổng cũng nuôi chim, tôi cũng rất thích chim. Lúc trung học nhà tôi có nuôi vẹt nhưng vẹt đó là Vẹt xanh, không đẹp như con này. Cái này là quả ra mắt này. Đã thanh toán ở quầy rồi nhé"

Nửa câu sau xem ra là nói với tôi, vì cô nàng lấy từ trong xe hàng của mình một hộp chocolate đóng hộp tinh xảo đưa tới trước mặt tôi.

Tôi nhất thời do dự, mặc dù tôi thích đấy, nhưng dụng ý của cô gái này muốn thông qua tôi để kết giao với An Triết ít nhiều làm tôi không vui.

Nhìn tôi không tỏ vẻ gì, cuối cùng An Triết mở miệng: "Không cần khách sáo thế đâu"

Tần Khải Vy bỏ hộp chocolate vào xe hàng của chúng tôi, mỉm cười nói: "Tôi chẳng có người thân nào ở thành phố này, sau này chưa biết chừng sẽ có việc làm phiền An tổng, biểu đạt tấm lòng trước một chút mà thôi"

Cô ta đã nói đến nước này, An Triết cũng không nói gì nữa, khách sáo nói cảm ơn. Khi hắn đẩy xe hàng đi ra bàn thanh toán, tôi đứng trên vai An Triết lên quay đầu nhìn lại, mỹ nữ Tần Khải Vy vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, đưa mắt nhìn chúng tôi, à, đúng hơn là đưa mắt nhìn bóng người cao ngất của An Triết.

Tôi quay đầu nhìn An Triết, lần đầu tiên chân chính đánh giá hắn: làn da lúa mạch tắn ra hơi hướm của nắng, mày rậm anh tuấn, mắt vừa to vừa dài lấp lánh có thần, sống mũi thẳng, đôi môi đẹp cong cong, vóc người chuẩn vai rộng eo mảnh, hắn coi như là giai đẹp trong trăm có một.

Hơn nữa, có vẻ như hắn rất nhiều tiền.

Quay đầu nhìn lại Tần Khải Vy đang ngờ ngẩn, không phải cô nàng vừa thấy đã yêu An Triết chứ? Không phải, nhìn phản ứng kia, chắc là vừa gặp đã yêu từ hồi hội thảo thương mại gì gì đó.

Thật ra vừa gặp đã yêu An Triết cũng chẳng phải là chuyện kì quái gì, nhưng điều này lại làm tôi cảm thấy không thoải mái.

Lần nữa cẩn thận đánh giá An Triết, hắn đang cúi đầu trả tiền, hoàn toàn coi như không thấy đôi mắt sáng rực, nụ cười có phần ân cần thái quá của cô nhân viên thu ngân.

Khi chúng tôi túi to túi nhỏ ra khỏi siêu thị, đón ánh nắng hoàng hôn, tâm tình An Triết rất vui, hắn khẽ ngâm nga bài gì đó, bộ dạng vui vẻ hơn hớn của hắn có vẻ rất đơn thuần, còn có một chút chút.... không tìm không phải.

Nhưng mà... tôi thích!

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hoàng hôn, đường phố đông đúc nhộn nhịp, từ cửa kính xe nhìn ra ngoài đường, gần thì thấy dòng người và bóng cây, còn ở phía xa những tòa nhà cao tầng đều được bao phủ bởi ánh hoàng hôn mỏng manh, ánh nắng tàn của trời chiều bị một đàn bồ câu bay qua cắt ngang, dù ở khoảng cách xa, tôi vẫn có cảm giác mình nghe thấy trên trời truyền đến tiếng chim kêu rất to.

Có lẽ chỉ là ảo âm mà thôi.

Hôm nay là thứ sáu, mẹ tôi qui định phải trở về nhà vào chủ nhật, thương thay cho cái cơ thể gầy gò của tôi, cứ lên xe bus là phải đứng, lúc nào cũng phải đi qua cao ốc Street King mới có chỗ mà ngồi. Vốn là ngồi xe của Trần Thụy Gia, nhưng lúc gần tan tầm tiểu tử này gọi điện thoại đến áp ứng nói muốn đi đón một người, hại tôi dọc đường đều đoán già đoán non xem có phải anh giai đón bạn gái về cho bố mẹ xem mặt không?

Xe bus dừng lại ở South Gate, tôi xuống xe, lúi theo túi Garfield bị chậm rãi xuyên qua đường cái, quán mì thịt bò bên đường đã lên đèn, ngọn đèn không sáng chói, tỏa ánh sáng ấm áp giữa lúc hoàng hôn. Về nhà cũng tốt, ít nhất sáng mai trước khi đi làm có thể ăn một tô mì thịt bò...

Nuốt nước miếng hai cái, tôi đổi cái túi vải sang tay trái rồi tiếp tục chạy đi. Trong túi trừ những đồ lặt vặt tôi thường dùng còn có một cái khăn quàng cổ tơ tằm vừa mới mua xong, nếu tiểu tử Trần Thụy Gia thực sự đưa bạn gái về nhà, tôi sẽ nén đau thương bỏ cái khăn yêu thích, lấy làm quà ra mắt cho chị dâu mới, tổn thất của tôi sau này sẽ bắt anh giai bồi thường.

Đèn đường dần sáng lên, dưới ánh đèn, con đường có vẻ rất tĩnh mịch, nhìn thấy South Gate, trong đầu tôi tự động xuất hiện sơ đồ cảnh vật đã từng lướt qua không biết bao nhiêu lần: bên trái là vườn cây, bên phải là sân vận động, xa hơn là phòng thí nghiệm, thư viện, đằng sau thư viện là khu nhà dân...

Tôi hớn hơ đi trên con đường mòn gần thư viện, thư viện vẫn sáng đèn, tôi đang muốn thò đầu liếc vào trong một chút, chân đột nhiên lại vấp vào nhau, ngã rầm xuống đất.

Hải hết cả hùng...

.....

Ánh trăng sáng ngời tự nhiên rọi vào phòng từ khe hở của rèm cửa, chiếu vào cái tổ của tôi, tằm lót trong tổ rất lộn xộn, tôi thì đã ngã chổng vó lẫn lóc trên sàn.

Tôi vịn vào quai giỏ cố sức đứng lên, cả người đều không thoải mái, thật là, lúc làm người có dáng ngủ rất xấu, không ngờ đến bây giờ có đồng lòng chim thể này vẫn không bỏ được...

Đi ra chỗ cốc nước nhấp hai ngụm nước, đầu óc tôi tỉnh táo hơn, nhớ đến cảnh trong mộng, tìm lại nhói nhói đau. Tôi rất muốn về nhà xem chuyện gì đã xảy ra với tôi, xem mẹ có phải đang ở trong bếp cầm quyển sách nấu ăn lấy cân tiểu ly đo gia vị không, xem bố có đang ngồi ở sofa vừa xem báo vừa lơ đãng nghe mẹ cần nhân không...

Còn cả anh họ nữa, mỗi lần được phát lương anh giai luôn mua cho tôi một hộp bánh ngọt hạnh nhân...

Vành mắt nhức nhối, chua xót, tôi không muốn ngủ nữa, dứt khoát cúi đầu đi qua đi lại trong phòng khách.

Tôi biết nhà An Triết cách South Gate nửa vòng thành phố, làm thế nào về được đây? Có bộ lông dày như lông chổi phát trần, đoán chừng bay chưa đến mười phút đã bị đạn súng bắn cho rụng cánh, nếu không... hay là đi buổi tối?

Từ trước đến nay An Triết luôn ngủ rất sâu, hơn nữa hán cũng không có thói quen đóng cửa sổ.

Mới hưng phấn được hai giây, tôi chợt nhớ ra vấn đề: Không biết đường ạ!! Lại suy sụp ngồi xuống.

Gọi điện cho Trần Thụy Gia? Hơ, nên nói thế nào đây? Không thể nói: "Anh họ, bây giờ em bị biến thành vẹt, anh mua bánh ngọt hạnh nhân cho em nhé?"

Thở dài thườn thượt.

Tôi nên làm gì bây giờ?

.....

Trong ánh nắng chiều, bộ lông chim của tôi dường như được mạ một tầng ánh sáng vàng chói mắt, tôi vươn hai cánh ra, bay lượn một vòng trong vườn hoa.

Càng ngày tôi càng mê mẩn cảm giác tự do tự tại bay lượn trong không trung.

Bay đến lúc mệt rồi mới quạt cánh, bay trở lại, đậu ở bên vai An Triết.

An Triết cười hi hi vỗ cổ tôi, lấy từ trong túi ra ít chocolate hạnh nhân nhét vào miệng tôi.

Tôi đoán có người chỉ điểm cho hần mấy chiều nuôi chim đúng cách, từ tuần trước ngày nào cũng thế, ăn com chiều xong, An Triết liền đưa tôi xuống vườn hoa dưới nhà, bắt tôi bay từ đầu này cho đến đầu kia vườn hoa rồi bay về, nếu không sẽ không cho tôi ăn chocolate.

Nói thật là cách làm của hần khiến tôi khinh bỉ, chắc là anh già chỉ điểm cho hần đã xem huấn luyện viên đoàn xiếc dạy gấu, chó gì đấy, tôi đường đường là vẹt đuôi dài, tù lạng nào mà mờ không ra? Trong nhà có mấy cái tủ cất đồ ăn ngon tôi tìm không ra chắc? Nếu không phải xót cái khổ tâm của hần, đồng thời ý thức được việc luyện bay cũng có lợi với tôi, tôi đã chẳng nhún nhường hần.

Nuốt chocolate hạnh nhân thơm ngon vào bụng, tôi nghiêng qua liếc hần một cái: "Còn nữa không?"

An Triết mở lòng bàn tay, bắt lực nhú mảy: "Lần trước mua xong đều bị mảy ăn vụng hết rồi, còn đòi nữa?"

Tôi nhún nhún vai, giả bộ nghe không hiểu lời buộc tội của hần. Dù thế nào đi nữa hần cũng có giận tôi thật đâu mà.

Chuyện bắt đầu như thế này: Ngày hôm qua, ăn com xong, hần thấy trên tivi quảng cáo chocolate hạnh nhân, tức cảnh sinh tình nhớ ra mấy ngày trước chúng tôi đi siêu thị có mua, vì thế rất hứng khởi đi tìm, kết quả mở cái tủ đồ ăn ra lật tới lật lui chỉ thấy một đồng giấy gói.

Tôi đoán rằng, từ lúc thấy đồng giấy kia, hần đã hoàn toàn tin rằng lúc đó ở siêu thị tôi lấy chocolate hoàn toàn là vì tôi. Lúc đầu, tôi không thích ăn chocolate hạnh nhân, cho nên hần ăn tất, không ngờ thử mới biết ngon thế, xem ra, biến thành chim, khẩu vị của tôi cũng đã có thay đổi ít nhiều.

Vì tôi nhìn được xa nên liếc mắt đã thấy cái bóng hồng nhạt phía sau vòi phun nước, tôi không kìm được một tiếng thở dài: màu hồng nhạt đúng là đứng đầu danh sách những màu thường được dùng để giả nai, nhưng có cần bắt nó thành màu nhận dạng của ai đó? Không phải là váy hồng thì là quần áo hồng, cứ như là sợ người ta nhìn qua rồi không biết cô nàng là ai í.

Hơn nữa cô gái này chắc chắn không bị cận, lúc chúng tôi tản bộ trong vườn hoa, cho dù khoảng cách xa lắc, cô nàng cũng xuất sắc tìm ra vị trí ẩn thân của An Triết, độ nhạy bén còn chính xác hơn cả radar. Sau đó sẽ là: "thật trùng hợp, An tổng cũng tản bộ ư?" hoặc là "thời tiết hôm nay thật đẹp"

Lần nào cũng là tôi ở bên cạnh ngập rồ to, hoặc là lặng lẽ nhắc nhở hần: "Xem tin tức", An Triết mới khách sáo chúc ngủ ngon cô ta.

Tuy rằng An Triết rất điềm tĩnh khiến người khác không nhận ra hi nộ ái ố, nhưng mỗi ngày đều diễn theo kịch bản như vậy khiến tôi cảm thấy phiền. Cho nên hôm nay, tai mắt của tôi cực kì nhạy, liếc mắt thấy Tần Khải Vy, lập tức nhào người trên vai hần nói: "Xem tin tức"

Hần nhìn đồng hồ, thông dong đứng dậy đưa tôi về nhà.

Tôi len lén nhìn về bóng người đứng bất động bên đài phun nước, trong lòng cười thâm hiểm "Nhóc con! Biết cái gì gọi là gần quan được hưởng lộc chưa?!!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trên màn hình tivi, đôi tình nhân gương vỡ lại lành đang ôm nhau khóc nức nở, tôi rúc vào sô pha, dựa vào tấm đệm dựa thật dày, thỉnh thoảng cúi xuống lau lau nước mắt rõ ràng vì mối tình lãng mạn trong phim.

"Phan Phan" Giọng nói của An Triết từ phòng tắm vọng ra: "Mang lọ sữa tắm mới mua hôm qua vào đây cho tao"

Đúng là mất hứng!

Tôi tức giận bỏ lại đệm dựa êm ái, bay đến chặn để đồ lấy sữa tắm cho tên lười biếng kia, không biết từ lúc nào, hần đã sai phái tôi cái này cái nọ, quả thực đã biến tôi thành osin không mất tiền.

Quáps cái lọ sữa tắm tron tuột, tôi lách người qua cửa phòng tắm, không ngờ... hần không giống như lúc thường đưa tay ra lấy đồ mà đang tiêu điều tự tại ngâm mình trong bồn tắm, thờ ơ ra hiệu cho tôi đặt sữa tắm trên giá đỡ cạnh bồn tắm.

Phong cảnh đẹp đẽ như vậy ít nhiều khiến tôi trợn mắt há mồm, tôi còn thấy trên tay hắn cầm một ly nước trái cây... thật biết hưởng thụ

Hắn tựa đầu vào thành bồn tắm nhắm mắt dưỡng thần, làn mi cong dài rũ xuống, vẽ nên đường cong dịu dàng trên gương mặt. Làn da lúa mạch đỏ lên vì hơi nước nóng, tay trái hắn thả lỏng đặt trên thành bồn, ngón tay thon dài mảnh mẽ cực đẹp.

Lần đầu tiên thấy hắn show hàng, tôi không khỏi ngỡ ngàng vì vóc người cực chuẩn của hắn. Dù là bả vai rộng hay cơ bắp cuộn cuộn đều tỏa ra vẻ nam tính rất thu hút. Vai và ngực hắn không chút thịt thừa, mà rất săn chắc, ánh mắt tôi thuận thế nhìn xuống lập tức thấy đầu ngực hồng khiến người ta mơ màng, xuống chút nữa là vùng bụng phẳng rắn chắc, sáu múi như ẩn như hiện, xuống chút nữa, tôi vội vàng dùng cánh che mặt, không thể nhìn, không thể nhìn, nhảy xuống dưới một đoạn, xuống chút nữa là cặp đùi thon dài chắc nịch.

Một bàn tay đưa đến trước mặt tôi, kéo cánh tôi ra.

“Mày làm gì thế?” Hắn buồn cười nhìn tôi, ánh mắt hắn sáng như tinh tú, trên môi nở nụ cười mê hoặc. Một sợi tóc đen bóng rủ xuống mặt hắn, đúng là gợi cảm không nói lên lời.

Tôi nuốt nước miếng một cái, muốn trêu ngươi nhau chút? Rõ ràng là bắt nạt người ta mà, cứ nghĩ tôi không làm gì được anh nên mới không kiêng dè gì mà phong tình thế à? Nếu tôi không phải là chim, xem tôi ngại gì anh!

Nhưng một anh chàng đẹp trai không chút phòng bị đang ở trước mặt tôi, tiện nghi như vậy, không chiếm thì quả thực tôi không cam lòng.

Tôi cẩn thận tiếp cận hắn từ thành bồn tắm, An Triết lại đưa tay ra kéo tôi khiến tôi cảm lòng không đành lại nuốt nước miếng, đây là anh tự dâng mình lên tận cửa nhà.

Trong phim bọn sắc lang hay nói thế nào ấy nhỉ?

An Triết không biết mình sắp rơi vào ma trận, không nghĩ ngờ gì đưa tay ra lấy nước trái cây.

Tôi vươn móng vuốt ngả ngón suột qua cầm hắn, bắt chước lời thoại của bọn sắc lang trên TV, cười âm thầm hắc hắc hai tiếng: tiểu nương tử, đáng yêu thật yêu kiều mê hoặc, mau mau hầu hạ bồn đại gia ta cho thật tốt

Phốc một cái, nước trái cây đổ xuống thân tôi, người đàn ông trước mặt ho khò khè, sau đó bắt đầu cười ha hả”

Tôi lắc lắc đầu, vùng vẫy trong làn nước, nước trái cây là thứ đồ uống rất bổ dưỡng, người đàn ông này lại lãng phí như vậy, thật là không chấp nhận được. Hơn nữa, tôi ít nhiều cũng tức giận bất bình, sao mà trên phim ảnh bọn sắc lang vừa lên sân diễn đã đường quan rộng mở, còn tôi lại bị phạt nước trái cây vào mặt?

An Triết dí đầu vào sát mặt tôi, cười muốn rụng răng: “Phan... Mày... đúng là báu vật!”

Tôi lườm hắn một cái.

Điện thoại đột ngột vang lên, người nào đó đang cười ha hả bắt điện thoại.

“Xin chào, tôi là An Triết” nói xong câu đó, hắn nhắm mắt lấy lại sự bình tĩnh, mở miệng lần nữa thì giọng nói đã trở nên vô cùng lãnh đạm: “Là Tần tiểu thư à? Cô tìm tôi có việc gì?”

Trong điện thoại, giọng nữ nũng nịu nói gì đó, tôi muốn xông vào nghe cùng lại bị hắn đẩy ra không cho nghe lén.

“Giáo sư Lý?” Hắn hơi kinh ngạc nhướng mày: “Có thật là giáo sư Lý Mậu của đại học Tây Nam sao? Ông ấy tham dự thật?”

Về mặt của An Triết trở nên rất kích động. Xem ra, Tần Khải Vy này cũng không đơn giản, nhanh như vậy mà đã gặp đúng chỗ ngựa của An Triết.

“Được” An Triết vui vẻ hứa hẹn “Tôi nhất định đi. Được, bây giờ”

Đặt điện thoại xuống, An Triết ngân nga một điệu nhạc rồi đứng dậy khỏi bồn tắm, tôi vội nhắm mắt lại, cảm giác mặt mình bắt đầu nóng rất.

Hai bàn tay to bắt lấy tôi, bắt đầu vò và đám lông khi nước vòi sen từ từ chảy xuống. Tôi xem qua sách dạy nuôi chim có nói Vẹt đuôi dài rất thích tắm vòi sen, chỉ là việc kẻ lười biếng An Triết đặt tôi dưới vòi nước kì kì cọ cọ cho tôi hình như có hơi quá, đáng hận hơn nữa là hắn căn bản không nghe kháng nghị của tôi.

Gột sạch đồng bọt trên người tôi, An Triết bọc tôi vào áo tắm của hắn, mặt tôi dán vào làn da ấm áp, da hắn nhẵn nhụi, dễ chịu, tỏa ra mùi chanh ấm áp. Ý nghĩ đen tối muốn cắn vào ngực hắn nổi lên, kết quả thiên thần, ác quỷ giao chiến là tôi cứng cỏi kìm chế bản thân. Aizz, khảo nghiệm này đúng là rất thách thức mà. Tôi đành phải thò đầu khỏi vạt áo hắn, hít hai luồng không khí trong lành mới làm cho bản thân mình tỉnh táo lại.

An Triết vừa khề hát một bài hát tôi không biết tên vừa đi vào thư phòng. Trên màn hình máy tính, tôi thấy một cửa sổ đang không ngừng nhấp nháy, An Triết nhấp chuột vào, trên màn hình lập tức hiện lên avatar của một cô gái tóc ngắn.

Cô không hài lòng chu miệng lên “Sao giờ mới lên? Bận nhỉ?”

An Triết cười hi hi đeo tai phone lên nói: “Anh với con chim bảo bối của cô mới tắm yên ương xong”

Đôi mắt cô gái ngồi sáng, có vẻ rất vội vàng: “Em có thấy đâu, anh bắt nó cùng đâu với anh cho em xem đi”

An Triết phối hợp lời tôi ra, dí tôi vào sát mặt hắn. Từ hành động của hắn, tôi đại khái đoán được thân phận của cô gái trẻ này. Phải chăng cô là chủ nhân của tôi?

“Bảo bối Ba Lệ” Ánh mắt cô tỏa sáng rực rỡ, rất mừng khi thấy tôi: “Có nhớ chị không? Anh trai không có lương tâm có bắt nạt em không? Có tắm rửa cho em mỗi ngày không? Có mua đồ ăn ngon cho em không?”

Tôi không khỏi run rẩy, mấy đứa dờ hơi thường hay nói kiểu này hả? An Triết dường như biết tôi đang nghĩ gì, nháy mắt với tôi mấy cái, trêu chọc: “Bây giờ nó không gọi là Ba Lệ mà là Phan Phan”

Cô gái trên màn hình quả nhiên nhảy dựng lên: “Ai cho phép anh đổi tên cho bảo bối yêu quý của em? An Triết, anh, anh thật là...”

An Triết oan ức phân trần: “An Tâm, cô đừng có nghi oan cho anh, là chính nó nói nó tên Phan Phan”

“Nói vậy”

“Ai lừa em” An Triết dương dương tự đắc: “Bây giờ nó nói lảm lảm, lúc nãy đi tắm còn trêu anh cơ”

An Tâm kích động gào lên: “Anh trai của em thật là vĩ đại...”

An Triết đắc ý thổi phồng sự thần thông quảng đại của mình. Tên đáng ghét này không hề xấu hổ, nói phét mà mặt không đỏ lên chút nào. Chẳng trách tiểu thuyết thường nói đàn ông trời sinh đã là lừa đảo.

An Triết vẫn hào hùng khoác lác về công lao vĩ đại của hắn với cô em gái, tôi gục ở vai An Triết nhìn lên màn hình máy tính, trong đầu chợt nảy ra một ý tưởng nhanh như chớp đánh trúng tôi: xài máy tính hắn lâu thế rồi, sao tôi không nghĩ ra mở QQ lên xem, có lẽ bạn bè sẽ để lại tin nhắn, biết đâu lại biết được chuyện gì đã xảy ra với Phan Khả Ý tôi.

Đầu tôi có hơi vầng vất, tôi nhanh chóng vỗ cánh bay lên sân thượng, ý tưởng đột ngột này kích thích tôi đứng ngồi không yên, tôi thật sự cần một nơi yên tĩnh để suy nghĩ kỹ. Số QQ của tôi là bao nhiêu í nhớ...

Sân thượng nhà An Triết có đặt một cái xích đu rất to, rất thoải mái, nó là thứ lúc làm người tôi luôn muốn có để có thể nằm thư thái ngắm sao. Chỉ là không biết tôi có còn cơ hội dùng thân phận người đề hường thụ niềm vui này không? Tôi cụp đầu ủ rũ, hưng phấn nhất thời biến thành phiền muộn dài lâu, khiến cho lòng tôi vô cùng ảo não.

Không biết An Triết ra từ lúc nào, hắn ôm tôi ngồi vào xích đu rồi khẽ đẩy, ngẩng đầu, nhìn xuyên qua trần pha lê trong suốt, lặng lẽ ngắm bầu trời đêm không nói gì.

Trời không trăng nhưng rất nhiều ngôi sao nhỏ vây quanh đầu chúng tôi, tình nghịch tỏa sáng.

Hai cái cửa sổ trên sân thượng được mở ra, có thể nghe được tiếng nhạc từ bên ngoài, tuy rằng không rõ lắm, nhưng vẫn đủ để nhận ra bài dân ca “Greensleeves” của Scotland. Đây là một trong những tác phẩm âm nhạc tôi thích nhất, lẳng lặng nghe một lát, tôi bắt đầu hát theo giai điệu của nó.

Đôi tay An Triết cứ ve vuốt lông tôi, tôi nhắc đầu tựa vào lồng ngực hắn lắng nghe từng nhịp tim hắn, mơ mơ màng màng, không biết hai mắt nhắm lại từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đứng trên cửa sổ nhìn xe của An Triết nghênh ngang rời đi, tôi vội vàng vỗ cánh bay về thư phòng của hắn, bật nguồn, mở máy tính, dùng cả tay cả chân, động tác càng ngày càng thuần thục

Tôi nom nớp lo sợ mà đăng nhập QQ, trời ơi, lên rồi, thật sự lên rồi. Lòng tôi cứ phải gọi là mừng như điên.

Avatar nhảy liên tục trên màn hình, sao có nhiều tin nhắn thế chứ, tôi chợt thấy vô cùng cảm động, thân thể không kiềm được cũng khẽ run lên.

Vào xem tin nhắn của Pepe một chút, cô là bạn cũ của tôi, lúc còn học đại học, tôi và cô ở chung một kí túc xá, ngày nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng. Sau khi tốt nghiệp, chỗ công tác không xa nhau nên gần như ngày ngày chúng tôi đều alo, cứ cách ba ngày lại cùng đi dạo phố. Mãi cho đến khi

tôi xui xẻo biến thành thế này.

“Khả Ý, chúng ta mãi mãi là bạn tốt nhất, cho dù có chuyện gì xảy ra”

Ý gì thế? Hoi bị giống điều vẫn.

Trong lòng tôi nổi lên dự cảm không hay.

Tôi lắc đầu, trước đừng nghĩ nhiều như vậy, xem hết rồi hãy tính.

Rồi tôi mở tin nhắn của Hồng Mao, cậu ta là bạn thân của tôi. Lúc đầu làm việc chung ở công ty, tôi và cậu ta làm chung một bộ phận, tiểu tử này rất xấc, cho dù là hạng mục nào cũng chẳng thêm đếm xỉa đến tôi, mãi cho đến khi tôi không thể chịu được nữa, ra tay với cậu ta trong phòng làm việc, lấy một tập tài liệu đập lên đầu cậu ta, tiểu tử mới bắt đầu nhìn tôi bằng một cặp mắt khác xưa. Vì vậy, chúng tôi không đánh không quen, từ kẻ địch biến thành cộng sự hợp gu. Mãi cho đến khi tôi đổi nghề mới thôi.

Tiểu tử này bình thường miệng lưỡi trơn tru, nhưng khi gặp tôi thì rất thành thật, như hắn nói thì là sau khi đánh một trận xong thì không còn coi tôi là người khác giới.

“Khả Ý, nếu ở một nơi khác không vui, bà hãy trở về đi, tôi sẽ không bao giờ cướp khoai tây chiên của bà nữa, tôi sẽ mời bà uống rượu, đối diện công ty mới mở quán lẩu bà thích ăn, tôi kìm chế không đi ăn, chờ bà về. Mau về đi, tiếp tục không trở lại nữa thì tôi sẽ không thêm quán bà, tự đi giải thích mấy lời đồn đi”

Đầu tôi mờ mờ mịt mịt, nói thế là có ý gì? Hồng Mao là người thẳng thắn, sao lời này lại khiến người ta khó hiểu thế?

Nghĩ hoặc.

Xem tiếp. Đại Hiệp.

Đại Hiệp là người theo đuổi tôi khi học đại học, tính tình không tệ, mặc dù chúng tôi không trở thành đôi nhưng vẫn duy trì quan hệ bạn bè tốt. Anh ta là người hề nói dối là đồ mặt liền.

“Khả Ý, nếu có kiếp sau, hãy cứ để anh theo đuổi em lần nữa, để anh học theo những người khác, đêm đêm đứng trước kí túc xá ôm đàn ghi ta hát tình ca tặng em, hoặc cầm một bó hoa hồng to đặt lên bàn em trước mặt mọi người, tất cả anh đều muốn làm, nhưng lại sợ em chê cười, anh rất muốn, rất muốn làm những việc này cho em, em có chịu không?”

Nước mắt âm thầm chảy xuống, thì ra Đại Hiệp trước giờ chưa từng coi tôi như bạn bè bình thường? Chẳng lẽ Khả Ý thật sự đã chết? Nếu không, sao anh ta lại nói “kiếp sau”?

Chỉ là người nào cũng nói tôi mau trở lại, thế là làm sao? Chẳng lẽ tôi vốn là một con chim, không biết thế nào lại có phần kí ức này?

Aizz, không rõ, thật sự không rõ, đầu sắp nổ tung rồi.

Hai mắt nhắm lệ mông lung, tôi tiếp tục mở tin nhắn, tin nhắn của Trần Thụy Gia. Anh ấy sẽ nói gì đây?

“Khả Ý, hôm qua khi tan tầm về nhà, anh lại mua bánh ngọt hạnh nhân em thích ăn, anh xiết bao hi vọng khi tan tầm trở về có thể thấy cái đĩa không và nụ cười thỏa mãn của em. Nếu em ở một thế giới khác đang dõi theo mọi người, cảm nhận được nỗi đau của mọi người thì em hãy chóng trở lại nhé. Mọi người đều nhớ em. Tóc cậu, mớ bạc đi nhiều. Trở về đi, Khả Ý, đừng ham vui nữa”

....

“Peter pan, đã lâu không gặp, công việc bận không?”

....

“Peter Pan, bài hát lần trước cậu giới thiệu mình tìm không ra, cậu kiểm tra thử xem đường link này có đúng không?”

...

“Peter Pan...”

...

Tôi không tìm được gục xuống bàn phím khóc lớn.

Không chịu được, tôi thực sự không chịu được nữa.

Lúc An Triết huyết sáo mở cửa đi vào, tôi vẫn đang mắt nhắm lệ nằm trong tổ.

“Sao ngủ sớm thế?” Hấn vạch tấm chăn của tôi ra, xách tôi lên: “Cảm lạnh à?”

Tôi lắc đầu.

An Triết ôm tôi vào ngực đi ra phòng khách, tôi nghe thấy hấn nói: “Mời ngồi, đừng khách sáo”

Có ý gì vậy? Tôi vội vàng lộ mặt ra khỏi lồng ngực hấn, một cô gái xinh đẹp đang cười khanh khách quay ra mặt đối mặt với tôi. Tôi lặng đi một chút. Tần Khải Vy? Tại sao An Triết lại cho cô ta đến đây?

Tôi nhìn về mặt tươi cười như không có việc gì xảy ra của An Triết, lửa giận trong lòng âm ỉ cháy lên.

Tần Khải Vy tươi cười đến trước mặt tôi: “Xin chào”

Tôi nghiêng đầu, coi như không nghe thấy. Dù sao thì ánh mắt trông chờ, nụ cười vui vẻ này đều là cho An Triết nhìn.

An Triết đỡ lời: “Muốn uống chút gì không?”

Tần Khải Vy cười, hơi lắc đầu.

“Vậy cô ngồi đây một chút, tôi vào thư phòng tìm cho cô” An Triết nói xong liền ôm tôi vào thư phòng

Tay hấn quơ tới quơ lui giá sách, băng quơ hỏi tôi: “Sao không vui thế, ngay cả chào mà cũng không chào người ta?”

Tôi “hừ” một tiếng, nghiêng đầu nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới hấn.

“Làm sao vậy?” An Triết ngừng tay, quay đầu nhìn tôi, buồn cười hỏi: “Hình như mày không thích cô ấy?”

Tôi tiếp tục hừ một tiếng.

An Triết cười hi hi xoa nhẹ đầu của tôi: “Đừng trẻ con thế. Tần tiểu thư cũng không tệ mà”

Dám nói cô ta không tệ à?

Tôi giận thật rồi nha, không nói gì, tiếp tục hừ một tiếng.

“Được rồi” An Triết đỡ dành tôi như đỡ trẻ con: “Tí nữa ra chào một câu, người ta dù sao cũng là khách”

Tôi bay đến giá sách, nói như đinh đóng cột: “Không”

Đôi mày rậm của hấn nhíu lại bực mình.

“Mày khó chịu cái gì?” Hấn cũng có vẻ không vui: “Người ta chỉ đến mượn sách thôi...”

Mượn sách? Cái cớ cũ rích như vậy mà cô ta cũng dám dùng, đúng là không sợ làm trò cười cho người khác.

“Đó là kiếm cớ làm quen với anh” Tôi không chút lưu tình bật lại hấn: “Có ngốc mới không nhận ra”

“Phan Phan!” Nét mặt An Triết trầm xuống.

Tôi chưa từng thấy dáng vẻ tức giận của hấn, ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt hấn âm u, hấn thật sự giận tôi sao?

Bóng dáng màu hồng đột nhiên xuất hiện ở cửa thư phòng, Tần Khải Vy cười híp mắt đi vào: “Sách vở của anh nhiều thật đấy”

An Triết đưa quyển sách trong tay cho cô ta: “Không biết có phải bản cô cần hay không?”

Tần Khải Vy khoa trương tán thưởng: “So với bản tôi muốn tìm bản này tốt hơn nhiều. Thật sự là vô cùng cảm ơn anh, An tổng”

An Triết cười: “Đừng khách khí như vậy, gọi tôi là An Triết là được”

Tần Khải Vy kín đáo nhìn hấn: “Vậy tôi không khách khí nữa, An Triết”

Hấn luôn mồm nói với cô ta, nhưng ngay cả nhìn tôi một cái cũng không, hấn giận thật sao, hấn vì cô ta mà giận tôi sao?

Tôi cảm giác hốc mắt cay cay, nghiêng đầu không chút do dự bay qua cánh cửa sổ đang mở ra khỏi thư phòng

Gió cuối thu lạnh lẽo, nước mắt tôi cuối cùng cũng rơi. Dường như tôi nghe thấy tiếng gọi lo lắng của An Triết, nhưng tôi không buồn đáp lại.

Bây giờ tôi muốn bay đến một nơi thật xa, trốn vào một chỗ không người. Không muốn gặp ai hết!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đường như chỉ trong chớp mắt, sắc trời đã đen kịt lại

Gió đêm thổi bay những chiếc lá đã khô héo, tạo ra những tiếng lào xào. Tôi ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo trên đỉnh đầu, rõ ràng là tròn vành vạnh như chậu bạc hi khách, nhìn rất lạnh lẽo, không mang một chút bụi trần. Mùa này, cảnh vật thật là thê lương. Hơn nữa, lại càng đúng với một kẻ không nhà để về như tôi.

Thở dài.

Dồn trọng lượng cơ thể lên một bên chân.

Đứng ngủ trên cành cây quả nhiên kém xa nằm trong cái tổ thoải mái, thật sự thì tôi vẫn chưa thể trở thành vẹt chân chính được. Quả thật tôi cũng không rõ, bây giờ tôi rốt cuộc là cái gì? Tôi không có cơ thể người nhưng lại có ki ức khi làm người. Tôi có thân chim, nhưng lại không biết phải làm chim như thế nào.

Tôi sợ rằng mình vĩnh viễn không có được cái gọi là bản năng cảnh giác. Nếu trong đầu tôi có chút ý niệm về cảnh giác, một màn xấu hổ ngày hôm nay cũng không xảy ra.

Tiếp tục thở dài một hơi.

Đứng trên cành cây, bụng đói meo, run rẩy trong gió lạnh nửa đêm, tôi ít nhiều cũng tỉnh táo hơn. Kì thật ngẫm kĩ thì An Triết chẳng có lỗi gì, hẳn là một người đàn ông trưởng thành, điều kiện không tồi, bên cạnh sao có thể thiếu các bóng hồng theo đuổi. Tần Khải Vy cũng coi như một đối tượng kết giao không tồi, xinh đẹp, độc lập, thông minh, biết mình, cũng biết dừng cảm đi tranh thủ tình cảm.

Tôi tức giận vì cái gì đây?

Tôi cúi đầu xuống, nhìn thấy đôi móng vuốt màu đen của mình, trong lòng vô cùng khổ sở, vội vàng chuyển tầm mắt đi.

Có phải là trong mắt tôi, tôi và họ bình đẳng, nhưng trong mắt họ, tôi chỉ là một con vẹt...

Có lẽ điều này làm tôi khó chấp nhận nhất.

Nếu tôi cũng là một con người...

Đúng vậy, nếu tôi là người.....

Một cơn gió lạnh cuốn lá rơi “vù vù” thổi đến, tôi không kìm được, run rẩy.

Lạnh quá. Đã nửa đêm rồi sao?

Tôi buông lỏng người tựa vào cành cây, muốn tìm một tư thế thoải mái. Aizz, cuộc sống bụi đời thật sự chẳng dễ dàng gì. Động vật khó làm quá cơ. Nghĩ tới một cô gái trẻ trung xinh đẹp đương xuân như tôi giờ lại chìm nổi trong thân chim vật vờ trên cây, kinh nghiệm này thật là trớ trêu, hơn nữa chủ nhân danh chính ngôn thuận không có nhà, người chủ nhân gửi nuôi thì tôi đắc tội, xung quanh lại chẳng có rừng rậm nhiệt đới gì để tôi về với thiên nhiên, e rằng trong cái tiểu khu này, nơi tôi có thể đi cũng chỉ có thảo cầm viên với gánh xiếc.

Thì ra thế giới rộng lớn lại chẳng có chốn cho tôi dung thân.

Than thở n lần, buồn càng thêm buồn.

Đường dành cho người đi bộ hình như vừa có ánh sáng lướt qua, lông trên người tôi lập tức dựng đứng cả lên. Hình như có ai đang kêu gào cái gì đấy, cẩn thận lắng nghe, lại không thấy động tĩnh gì. Là tôi xuất hiện ảo giác à?

Ánh sáng lại vút qua, có người thật.

Tôi còn chưa kịp trốn lên cành cao, ánh sáng chói mắt đã chiếu đến, làm tôi nhất thời không thể mở mắt, trong lòng ngập tràn sợ hãi, nếu bị người ta bắt đi, chỉ sợ sẽ không thể gặp được An Triết.

“Xuống, đi về nhà.” Bên tai truyền tới giọng nói vô cùng quen thuộc.

Thật là hắn?? Tôi sững sờ, ngẩn người nhìn bóng dáng mơ hồ trong màn đêm, hắn đi tìm tôi thật ư?

“Về nhà” An Triết lặp lại mệnh lệnh một lần nữa, giọng nói của hắn toát lên sự dịu dàng mà có lẽ chính hắn cũng không để ý.

Tôi đột nhiên có cảm giác muốn khóc.

Cái gọi là thân bất do ki chính là nói về tình cảnh của tôi, trước khi tôi kịp nghĩ, thì thân thể đã động, đôi cánh của tôi run rẩy, lao vào lòng An Triết. Người thấy mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái mà tôi vốn rất quen thuộc trên người hắn, nước mắt tôi lại chảy xuống.

Mới đầu hắn không cử động, để tôi ngang nhiên nắm vạt áo hắn mà rầu rĩ khóc lóc, sau đó, cánh tay mới chậm rãi vòng lại, ôm tôi thật chặt. Tôi nghe tiếng thở dài của hắn bên tai.

Hắn cũng không nói gì, cứ vậy ôm tôi, để tôi làm càn. Trong kí ức của tôi, tôi chưa từng khóc to như vậy, lần tôi bị đánh đau nhất là lúc theo bạn hàng xóm chơi trò gia đình, lấy sách vở của bố tôi ra nhóm bếp, sau khi bố trở về tôi bị lôi ra ghế đánh cho như đòn. Khi đó tôi cũng chỉ to mồm tượng trưng để thỏa mãn máu đòn của bố, đồng thời ý bảo mẹ mau đến cứu giá, nước mắt không đổ một giọt.

Hiện tại... aizzz, biến thành loài khác, quả nhiên tính cách cũng chịu ảnh hưởng.

Hôm nay, cuối cùng tôi đã phát hiện ra: Khóc quả nhiên rất tổn thương nguyên khí, bởi vì chưa về đến nhà, tôi đã mệt đến nỗi ngủ gục trong tay hắn.

Tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, An Triết cũng vậy, bởi vì giọng nói hắn lúc bắt điện thoại lơ mơ không rõ, mang vẻ buồn ngủ: “Xin chào, tôi là An Triết”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười sang sảng của một người đàn ông: “Còn ngủ à? Đã bảo hôm nay đánh golf, muốn đổi ý hử?”

An Triết ngáp dài: “Hôm nay không đi, hôm khác tôi mời cậu đi”

Người đàn ông trong điện thoại hỏi giỡn hắn: “Tiểu tử cậu mà cũng ngủ nướng cơ á? Tối qua chơi gì hả?”

An Triết cũng cười: “Đừng có nghĩ bậy, tối hôm qua con chim nhà tôi bỏ đi, tôi tìm đến nửa đêm, bây giờ đương nhiên là phải ngủ bù”

Người đàn ông kia cười ha ha: “Tiểu tử cậu mà nuôi thú cưng à? Sao tôi cảm thấy từ khi có con chim đó, cậu như trai đã có vợ, không lêu lổng với bọn tôi, lại còn đi siêu thị mua đồ ăn. Nó lại còn bỏ đi sao? Chả lẽ nó là yêu tinh?”

An Triết cũng cười: “Nó thật sự là yêu tinh đấy. Lúc nào sẽ cho gặp mặt”

Người đàn ông lại cười.

Giọng nói đó sao rõ ràng vậy được? Tôi hoang mang quay lại, không ngờ thấy lại thấy gương mặt được phóng đại của An Triết, tôi sợ hãi nhảy dựng: sao hắn lại nằm ở chỗ tôi ngủ được?

An Triết vòng tay lại, kéo tôi vào trong lòng rồi lại nhắm mắt. Nhìn dáng vẻ của hắn vẫn chưa tỉnh ngủ. Tôi cẩn thận ngó nghiêng xung quanh, mền màu xanh đậm, gối đầu xanh đậm, không phải là... phòng ngủ của hắn?

Bởi vì kinh ngạc quá mức, thân thể nhỏ bé của tôi run run, bàn tay An Triết đặt sau lưng tôi nhẹ nhàng vỗ về, dường như ý bảo tôi đừng làm loạn.

Không dám nhúc nhích lung tung, nhưng đầu óc lại nhanh chóng vận hành, phòng ngủ của hắn bình thường không người lui tới, ngay cả đi Trần làm vệ sinh cũng không được vào, tôi đương nhiên cũng không thể. Cho nên cái giờ tôi ngủ luôn luôn được đặt cố định cái tủ thấp bên ngoài phòng ngủ của hắn. Cho tới giờ, tôi đều chắc chắn hắn là người ưa sạch.

Người sạch sẽ có cho thú cưng lên giường đi ngủ không? Đầu óc hắn có phải đã bị tôi làm hư không? Hoặc là, sau khi trở về tối hôm qua, móng vuốt của tôi quặp vào áo hắn không buông? Cho nên hắn cũng thả tôi lên giường?

Không phải, bởi vì trên người hắn đang mặc áo ngủ xanh đậm.

Hoang mang.

Chẳng lẽ hắn điên rồi?

Hoặc, hôm qua ôm tôi về, trong lúc nhất thời xúc động, kí ức lúc nhỏ ôm chặt con gấu đồ chơi đi ngủ, cho nên ôn lại mộng đẹp ấu thơ, coi tôi như con gấu đồ chơi ngày nào?

Tôi thầm thở dài trong lòng, lí do dở hơi. Tóm lại, người đàn ông này bắt đầu trở nên kì quái.

Tiếng điện thoại lại vang lên.

An Triết than một tiếng, nhắm mắt quờ điện thoại đặt bên tai: “Tôi là An Triết”

Lần này là giọng phụ nữ: “An Triết? Là tôi. Con chim của anh đã thấy chưa?”

Thì ra là Tần Khải Vy. Tôi nín thở, quay đầu đi.

“Ừ, thấy rồi” An Triết nhắm mắt, giọng nói rất bình thản.

“Vây là tốt rồi” Tần Khải Vy nói rất khoa trương: “Nếu bị người ta bắt mất sẽ rất khó tìm”

An Triết “ừ” một tiếng, không nói gì thêm

“À, tôi đặc biệt thông báo cho anh biết, giáo sư Lý đã tới, hiện đang ở khách sạn Threadneedle”

Mất An Triết mở to: “khách sạn Threadneedle? Cảm ơn cô”

Tần Khải Vy chưa từ bỏ ý định: “Hôm nay là ngày nghỉ, tôi tính đi gặp ông ấy, anh muốn đi cùng không?”

An Triết do dự một chút: “Được. Cùng đi”

Tôi cúi đầu, trong lòng lại có cảm giác không thoải mái.

Aizz, xem ra tôi cũng không có tiền đồ, đã nói với mình sẽ không hề can thiệp cuộc sống cá nhân của An Triết, mới đó mà đã phát hiện chẳng dễ dàng gì. Tôi cảm giác mình như một con vịt con ngu ngốc mới chui khỏi vỏ, coi người đầu tiên nó nhìn thấy là mẹ, sau đó không chút đạo lý chiếm hữu bà mẹ mà mình đã nhận định.

Tác phong này chẳng phải tôi luôn khinh thường sao?

Tôi sao lại thế?

Chẳng lẽ là vì biến thành chim, tính cách cũng trở nên yếu ớt hơn?

Đầu An Triết cúi xuống, cộng nhẹ vào đầu tôi: “Không vui à, tao đưa mày ra ngoài chơi”

Đi ra ngoài chơi? Tôi vênh tai nghe hắn nói, không phải là đang trên tôi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

An Triết tắm xong, phủ cái khăn lông màu xanh lên đầu lau tóc rồi từ phòng tắm bước ra, tôi đã thật sự quay về cái tổ của mình, định ngủ tiếp.

Có lẽ vì trong phòng hắn đón được nhiều nắng nên sáng sớm hắn đã đặt cái tổ của tôi bên cửa sổ. Được phơi nắng quả thực rất dễ chịu.

Thật ra cũng chẳng phải tôi ham ngủ gì mà là chẳng có tí hứng thú với việc sắp diễn ra. Mặc dù hắn nói đưa tôi ra ngoài chơi, nhưng tôi cũng đã nghe trong điện thoại, chẳng phải là đi Threedneedles thăm hỏi giáo sư Lý sao, có gì hay? Cũng chẳng phải xem triển lãm. Nhất là tôi phải sắm vai bóng đèn siêu sáng, càng chẳng có hứng thú.

An Triết đưa mắt nhìn tôi đang lười biếng, lấy ra một đồng quần áo trong tủ vứt ra giường. Tôi ngóc đầu lên vui sướng, chắc chắn, sắp được ngắm cảnh đẹp.

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tôi thở dài, đứng là sát phong cảnh mà.

An Triết vẫn đang trong tình trạng mê mẩn tắm đương nhiên không thể gặp người khác, trọng trách mở cửa đương nhiên rơi xuống đầu tôi.

Nhìn từ cái lỗ mắt mèo trên cửa, hình như là một nhân viên công ty chuyển phát nhanh.

Tôi vội vàng xoay tay nắm cửa, thò đầu ra dò xét anh ta. Anh ta thấy cửa mở dường như lảng đi một chút, ánh mắt dừng trên người tôi, vẻ mặt rất bất ngờ. Lại là vẻ mặt này? Thật là không có sáng tạo.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, anh ta trừng mắt nhìn tôi. Cái gọi là mắt to trừng mắt nhỏ có lẽ nào được dùng để chỉ tình trạng chúng tôi bây giờ?

“Xin hỏi anh tìm ai?” Vẫn là tôi không nhằn nại được mở miệng, tốt xấu gì tôi cũng coi như chủ nhân một nửa.

“Tôi...” Anh bạn trẻ lấp bắp: “Xin hỏi... Ở đây có vị nào là An Triết tiên sinh không?”

Tôi gật đầu, không biết anh ta có hiểu không, thế là lại bổ sung: “Có đó”

Anh bạn trẻ lại nhìn nhìn kiện hàng. Ánh mắt dừng lại trên người tôi sau đó lạng đi, dường như đang ngắm xem có ổn thoả hay không, lập tức lại thu hàng về, ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Có chuyển phát nhanh của An Triết tiên sinh, xin hỏi ai sẽ kí tên?”

Anh ta dường như cũng đã bình tĩnh lại, trong ánh mắt có chút hứng thú đùa giỡn, như đang cố tình làm khó tôi, muốn xem tôi đối phó như thế nào.

Trò mèo! Tôi mở hân cửa ra. Khinh tôi không biết chữ à?

“Đặt đồ chuyển phát nhanh lên tủ giày” Tôi lấy cái bút từ tay anh ta, viết cái gì đây?

An Triết? Phan Phan? Phan Khả Ý?

Tôi bắt đầu buồn rầu. Hơi giương mắt lên, thấy trên mặt anh bạn trẻ là vẻ cười cợt, tôi hung dữ liếc anh ta một cái: nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người khác cầm bút bằng chân à? Đúng là chưa trải đời.

Một cánh tay đột ngột vươn tới, nắm lấy cây bút trên chân tôi, không cần ngẩng đầu nhìn cũng biết là An Triết. Hắn đã thay quần áo trắng hoàng, vẻ mặt không đổi thay tôi, ý bảo vào trong phòng. Tôi phát hiện chỉ cần ở trước mặt người khác, hắn vĩnh viễn đều trung ra cái mặt lạnh như băng.

Tôi lấy trong thư phòng cái dao rọc giấy rồi mở kiện hàng ra, bên trong là một đồng văn kiện rất dày. Phía trên có viết mấy chữ lớn “Tập đoàn Thái Thịnh 090012”

An Triết còn chưa kịp xem, điện thoại đã vang lên

“Mạnh tổng, chào ông”

Giọng nói của An Triết lại biến thành giọng ông chú trung niên dày dạn kinh nghiệm: “Đã nhận được, tôi xem giờ đây. Thứ hai sẽ đưa báo cáo đến phòng làm việc của ngài”

Công việc quan trọng gì đây? Cái tên Thái Thịnh vô cùng quen tai, hình như tôi đã nghe qua ở đâu đó. Tôi đang muốn tiếp tục lục lọi xem xét kĩ càng bên trong thì kiện hàng đã bị An Triết mở ra, cẩn thận ôm vào thư phòng, còn không quên quay đầu cảnh cáo tôi: “Không được nghịch, là đồ quan trọng của tao!”

Xem đáng về hắn, chuyển đi chơi hôm nay xôi hồng bồng không chắc rồi.

Tôi thờ dãi, chơi cái gì bây giờ? Nghĩ nghĩ, tôi vội lôi quyển tạp chí thời trang giấu dưới kệ sách của hắn ra, đây là quyển duy nhất tôi tìm được trên kệ sách thích hợp để giết thời gian, tạp chí kiểu này chắc là do An Tâm. Lúc mới phát hiện ra cái này, tôi đã phải lấy hết sức lực mới lôi được nó từ dưới cùng lên. Vì không muốn hắn bỏ đi, mỗi lần tôi xem xong đều lạng lẹ để dưới đáy kệ.

An Triết im lặng ngồi bên bàn làm việc xem tài liệu

Đọc tạp chí một lúc, tôi đuổi mình, lượn ra phòng khách cần quả táo. Ngó đầu nhìn vào thư phòng, An Triết vẫn đang ngồi, ngay cả tư thế cũng không đổi.

Tôi lại đi chiến thêm nửa túi đậu phộng rồi lại bay đến thư phòng xem, An Triết đang bận rộn làm việc trên máy tính. Hắn đúng là kẻ cuồng công việc.

Bữa sáng đã bị hắn bỏ qua, đừng nói là cơm trưa cũng bị cho qua nốt nhé.

Tôi sờ sờ cái bụng đói meo, vô lực gào một tiếng: “Đi ăn cơm trưa”

Sau đó tôi lại ngó vào thư phòng, vẫn không có động tĩnh. Tôi đoán hắn căn bản cố tình làm như không nghe thấy.

Nhìn đồng hồ treo tường, rồi lại nhìn tư thế hắn ngồi trong thư phòng, xem ra cơm ngày hôm nay không trông cậy gì được vào hắn. Vẫn là Mao chủ tịch nói đúng: Tự mình động tay, áo ấm cơm no.

Tôi bay tới nhà bếp, mở tủ lạnh, nhanh chóng điểm danh đồ ăn trong đó: một hộp cà phê, nửa tá bia, vài hộp sữa tươi, hai hộp bánh bao còn nguyên, còn chục trứng gà, hai hộp sữa đậu nành.

Thở dài. Tên An Triết dở hơi, lúc nhàn rồi đến siêu thị mua thật nhiều đồ ăn, thật nhiều thịt nhét đầy vào tủ lạnh, được mấy hôm lại lên com lười gọi đồ ăn ngoài. Tôi còn nhớ com chiều hôm qua cũng là đồ ăn ngoài, chả ngon gì cả.

Đóng tủ lạnh, tôi tiếp tục điều tra quỹ thức ăn. Chỉ có gạo và nửa thùng mì tôm.

Thôi quên đi, hỏi An Triết thì hơn.

Tôi bay tới cửa thư phòng nhìn vào bên trong, trống không. Hắn đi đâu rồi?

Vội vã bay về phòng ngủ, thấy hắn nằm trên giường, đắp chăn, quay lưng về phía tôi

Tôi cẩn thận đáp xuống tủ đầu giường cúi xuống đánh giá hắn, ánh mắt nhắm nghiền, lông mi cau lại. Có phải là bị bệnh không nhỉ? Tôi đi đâu gần hắn, muốn thử nhiệt độ cơ thể hắn.

”Phan Phan, đừng làm ồn.” An Triết nhắm mắt lẩm bẩm.

Bị ngăn cách bởi lớp lông, tôi khó có thể xác định nhiệt độ. Tôi ngẫm nghĩ, cúi xuống thè lưỡi liếm liếm mặt hắn, rồi lại liếm liếm, dường như có hơi nóng. Chẳng lẽ hôm qua bị nhiễm lạnh?

Có lẽ là vậy, tôi nhớ lúc nhào vào lòng hắn thấy trên người hắn chỉ mặc một cái áo len mỏng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy áy náy, là tôi hại hắn bệnh.

Tôi lại bay lên cái tủ đầu giường, nhớ ra trước mắt việc quan trọng nhất có thể làm là : “Uống thuốc!”

Lông mày An Triết nhăn lại, dường như không chịu được sự ẩm ỉ của tôi.

Tôi đẩy đẩy mặt hắn: “Uống thuốc”

An Triết cũng đẩy tôi, không kiên nhẫn nói: “Trong nhà không có thuốc” rồi lại cựa mình ngủ tiếp.

Không có? Không uống thuốc nào có được.

Tôi lo lắng đi đi lại lại, chợt nhớ ra trong khu này có hiệu thuốc. Bây giờ chỉ có cách là tôi ra ngoài một chuyến mua thuốc về, trước kia không phải tivi từng chiếu cảnh thú cưng thay chủ nhân đi mua đồ sao? Chỉ số thông minh của tôi chắc chắn phải cao hơn lũ chó mèo đó. *Em sợ chị rồi đấy, đi so sánh mình với chó mèo ==*

Tôi vội vã bay vào thư phòng gỡ một tờ giấy trong đồng giấy của hắn, dùng móng vuốt cầm bút, viết xiêu xiêu vẹo vẹo vài dòng: “Cảm lạnh, bị sốt”. Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “An Triết, nam, hai sáu tuổi, cân nặng sáu mươi lăm kg”

Tuổi tác và cân nặng đều là tôi tự đoán, chắc thầy thuốc kê đơn phải căn cứ vào cân nặng. Nhìn mấy dòng chữ xấu xí tôi viết, aizzz, không đến nỗi không đọc được, cứu người quan trọng hơn.

Tôi rút ra mấy tờ tiền trong ví An Triết, nhét cả tiền cả giấy vào trong một cái túi nhựa nhỏ.

Tôi nắm miệng túi, đứng trên cửa sổ nhìn xung quanh, hôm nay là ngày nghỉ, người qua lại trong khu không ít. Giữa ban ngày ban mặt, chả biết có người dùng súng cao su bắn tôi không nhỉ? Hiện giờ tôi rất ngưỡng mộ lũ chó mèo, ít nhất chúng nó ra cửa không bị trêu chọc như tôi.

Nhanh nào, nhanh nào.

Tôi phát hiện móng vuốt hình như đang run.

Không phải là cao huyết áp chứ?

Thở sâu, tôi vươn đầu khỏi cửa sổ, nhìn trái, ngó phải.

Quên đi, đừng quan tâm nữa.

Tiếp tục thở sâu, tôi dùng sức bay ra ngoài từ cánh cửa sổ đã mở, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến hiệu thuốc. Vừa vỗ cánh thực mạng vừa không ngừng cầu nguyện: Đây là lần đầu tiên con ra cửa, ông trời phù hộ con.

Dọc đường đi có mấy người đi bộ thấy tôi, chả có lẽ bộ dạng bay trời chết của tôi khiến người ta sinh nghi? Bay qua chỗ sân tập, mấy đứa trẻ con đang chơi bóng nhìn thấy tôi, nhảy lên hô to gọi nhỏ làm tôi sợ đến nỗi sém đụng vào cây.

Cuối cùng đã thấy được chữ thập đỏ hồng hồng trắng trắng trên bức tường. Tôi định thuận theo cửa sổ đang mở mà bay vào. Ai ngờ lại đụng, cứ như đụng phải thùng thuốc nổ, bên tai lập tức nghe thấy những tiếng la hét thất thanh.

Sợ lớn hãi nhỏ thế cơ à? Không phải là chỉ đụng vào một chậu hoa sao? Tôi không đền mấy người được chắc? Nói gì thì nói tôi cũng là người bị hại, tôi cảm hận bất bình nhảy khỏi mặt đất, thật là, trồng cây có gì hay, để mọc tự nhiên là được rồi!

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy một đồng lõa nhỏ người vây xung quanh tôi, trên mặt người nào cũng có vẻ kì quái.

Hông, thế nào mà không có lấy bóng áo blue trắng là sao?

~~~~~

Bạn chuẩn bị đi quân sự, và sẽ không có truyện, vì bạn chưa kịp beta =]] Sau khi đi về sẽ post. Trong một tháng bạn đi sẽ post mấy thứ linh tinh cho nhà cửa đỡ trống vắng, ai hứng thú thì lượn lờ đến chơi :)

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tôi nhìn nhìn rồi lại ngó ngó, không tự chủ được lui về sau hai bước

“Móng vuốt nó còn nắm lấy cái túi nhựa kia kia” Một giọng nữ đầy hưng phấn vang lên: “Bên trong hình như còn có không ít tiền”

Tôi lui lại thêm bước nữa. Ban ngày ban mặt, có lẽ nào lại gặp phải cướp chứ.

Tiếng nói của người phụ nữ khiến cho đám người vây xung quanh tôi càng trở nên hưng phấn tột, trong đó có mấy người mon men muốn đưa tay ra.

Tôi căng thẳng nhìn động tác của họ, trong đầu nghĩ nhanh: Kêu cứu mạng? Hô cướp? Hay là trực tiếp dùng móng vuốt xử lý bọn họ?

“Các người đang làm cái gì ở đây?” từ phía sau đám người đó bỗng nhiên truyền tới một giọng nói nghiêm nghị.

Một giây sau, đám người liền giải tán, để lộ ra một người phụ nữ trung niên mặc áo blu trắng, hai tay đút túi, im lặng đứng ở cửa, ánh mắt lạnh như băng quét qua đám người, khung cảnh hỗn loạn nhanh chóng chìm vào yên tĩnh.

Tôi thở ra một hơi, nhìn chị ta đầy sùng bái, cuối cùng đã hiểu được vì sao y tá được gọi là “Thiên thần áo trắng”

“Hai giường kia sao còn chưa đẩy đi?” Ánh mắt và giọng nói đều toát ra sự lạnh lẽo: “Kim truyền cũng bị kéo ra kia kia” Chị ta nói xong liền đưa tay ra chỉnh lại. Hai người đàn ông trung niên trên hai chiếc giường rõ ràng hơi co mình lại. Xem ra thiên thần này thật sự có sức uy hiếp lớn.

Tôi cũng chợt hiểu ra, gian này là phòng truyền nước của bệnh viện. Vậy không cần nói cũng biết đám người vây quanh tôi ban nãy chính là bệnh nhân truyền nước tò mò. Xem ra quá trình truyền nước quả thật là nhân chấn.

Mất thấy y tá chuẩn bị đập lên mình, tôi bất mãn khẽ kêu một tiếng.

Chị ta nhìn thấy tôi, trong ánh mắt loé lên vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ là thoáng qua sau đó lập tức khôi phục sự bình tĩnh. Quả là người biết tự kiềm chế, thừa tình tảo.

Tôi bước đến chỗ chị ta, đưa cái túi vào tay chị ta. Bà chị y tá tò mò cầm lấy, mở cái túi ra lấy tờ giấy tôi viết trong ánh mắt dạt dào thích thú của những người xung quanh. Chị ta cúi đầu liếc qua một cái, ánh mắt sắc bén lại bắn về phía tôi, nhìn từ trên xuống dưới.

Tôi đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Ánh mắt ác liệt đó khiến tôi cảm thấy nó như xuyên qua lớp lông da mà nhìn thấu lòng tôi. Chẳng trách trong “Liêu trai chí dị” tiểu yêu vất vả tu luyện thành người đột nhiên gặp người nào đó liền cảm thấy bản thân như bị nhìn thấu rồi liều mạng chạy trốn, thì ra đều là sự thật.

Tôi có tật giật mình, không dám nhìn lại. Kì thật tôi cũng là người bị hại, không thể coi là yêu quái được, phải không? Tầm mắt tôi chợt dừng lại ở bảng tên trên ngực chị y tá: Y tá 007.

Thì ra là 007, chẳng trách...

Tôi liếc thấy ngón tay 007 hạ xuống, giọng lạnh như băng: “Theo tôi vào đây”, nói xong cũng không buồn nhìn tôi lấy một cái, cầm tờ giấy với cái túi đi thẳng ra ngoài. Tôi vội vã vỗ cánh đuôi theo. Tiếng nói hưng phấn lần thứ hai bộc phát ở bên trong cánh cửa.

Ngoài cửa là một hành lang ngắn, một người mẹ trẻ ôm chặt đứa con trai ba bốn tuổi đi ngược chiều từ phòng tiêm chủng ra, đứa bé kia vốn đang khóc khàn cả giọng vừa nhìn thấy tôi, không biết là bởi quá sợ hãi hay quá kinh ngạc mà quên cả khóc, cứ thế ngẩn ngơ, thần thờ, sững sờ tròn tròn đôi mắt còn lem nhem nước, hoàn toàn quên khuấy mất nước mắt nước mũi hầy còn lem trên khuôn mặt nhỏ.

Ôi, bé con chưa từng trải!

007 bình tĩnh đi phía trước đưa tôi tới phòng khám. Trong phòng khám có một ông bác sĩ đầu tóc hoa râm đang khám cho một thằng nhóc choai choai. Đứa bé nhìn thấy tôi liền kinh ngạc kêu lên: “Con vệt của An tiên sinh!”

Thằng bé có gương mặt vuông vức, nhìn cũng hơi quen quen. Nó tò mò vươn tay ra muốn sờ tôi, nhưng tôi lui lại hai bước né nó. Tôi luôn luôn cảnh giác phòng bị bọn nhí đồng này, theo những bài thường thức đời sống, chúng là lứa tuổi không có từ tâm nhất.

Ông bác sĩ tò mò hỏi thằng bé: “Cháu nhận ra nó à?”

Đôi mắt thằng bé sáng lên, gật đầu: “Ngày nào An tiên sinh cũng đưa nó đi tản bộ ở quảng trường, cháu đương nhiên nhận ra rồi”

Ông bác sĩ nhìn tờ giấy trong tay 007 rồi lại nhìn tôi, sau đó nói với 007: “Có lẽ là trong nhà không có ai”

007 gật gù đầu.

Ông bác sĩ cầm đơn thuốc, do dự một chút, tự lẩm bầm: “Không biết có triệu chứng gì nữa không? Có ho khan hay không nhỉ?”

Tôi vội vàng đáp: “Không ho khan.”

Ông bác sĩ và 007 nhìn nhau, bật cười.

Bác sĩ lại hỏi tôi: “Mới bị sốt à?”

Tôi gật gù đầu. Sáng sớm hán vẫn khoẻ mạnh tắm rửa thay đồ, hình như không có gì bất thường. Sau khi xem tài liệu thì bắt đầu không thoải mái.

Bác sĩ bắt đầu viết đơn thuốc rồi dặn dò: “Vậy cứ uống thuốc đã, nếu ngày mai vẫn còn sốt thì gọi điện thoại đến đây” Nói xong liền đưa đơn thuốc cho 007: “Đừng quên đưa cả danh thiếp của tôi”

Bác sĩ quả là người chu đáo, găm cả đơn thuốc và danh thiếp vào làm một cho tôi, rồi đưa thêm túi thuốc cho 007, căn dặn: “Phòng bệnh chúng ta chu đáo có tiếng, cô vất vả một chuyến đưa nó về. Bên ngoài nhiều trẻ con, sợ không an toàn. Nếu kéo dài người bệnh sẽ càng bệnh thêm”

Nghe ông ấy nói mà tôi mờ mờ trong bụng, không nhận được cọ cọ vào mặt ông ta vài cái. Bác sĩ ơi, ông đáng yêu quá đi.

Ông bác sĩ nở nụ cười ha hả. Thằng bé vừa nói chuyện lúc nãy cũng thừa cơ sờ soạng sau lưng tôi, khuôn mặt nhỏ lộ vẻ thoải mái vì âm mưu đã thực hiện được, cười hi hi nói với 007: “Dì, con với dì hộ tống nó nhé”

Ông bác sĩ túm lấy nó: “Cháu không cần đi, đi tiêm mau lên”

Tôi thở ra một hơi, nhìn về mặt đầy tiếc nuối của nó không nhận được mà làm mặt qui.

Nói chung là sau đó, tôi bình an trở về nhà dưới sự hộ tống của 007. Chúng tôi chia tay ở cửa, 007 tử tế dặn dò: “Nhất định phải để bệnh nhân nghỉ ngơi thật tốt, uống nhiều nước”

Mãi cho đến khi tôi vào phòng khách, chị vẫn đứng ở bên ngoài vườn hoa nhìn tôi. Đột nhiên cảm thấy ánh mắt sắc bén của chị cũng không quá đáng sợ. Tôi vốn định qua biểu đạt chút tấm lòng, nhưng ngẫm lại thấy không nên. Vỗ vỗ cánh, coi như tạm biệt.

Tôi vào phòng ngủ, An Triết vẫn đang ngủ. Nhưng sắc mặt đỏ ửng, dường như ngủ không yên. Lần này cho dù có lớp lông ngăn cách, tôi cũng có thể xác định hán đang phát sốt. Vấn đề hiện tại là... làm thế nào để cho hán uống thuốc?

Tôi lấy một chiếc khăn mặt từ phòng tắm đắp lên trán hán, hán run run một chút, mắt hơi hé ra.

Tôi nói nhanh: “An Triết, dậy uống thuốc”

Hán ậm ừ một tiếng, người không nhúc nhích, mắt nhắm nghiền.

Dùng sức đẩy mấy cái, vẫn không nhúc nhích.

Tôi tiếp tục gọi: “An Triết? An Triết? Uống thuốc xong lại ngủ tiếp”

Hán vẫn không thèm để ý lời tôi, cũng chẳng biết có nghe thấy không.

Nghĩ tới nghĩ lui, chắc chỉ có thể hoà thuốc với nước vào cái cốc chia độ để vắt cam rồi cho hán uống.

Tôi cẩn thận đứng trên gối, miệng ngậm cốc chia độ, dùng một bên móng vuốt mở miệng hán ra.

Hầy, răng gì mà ngậm chặt thế? Dùng sức lôi kéo cả nửa ngày, tên đáng ghét vẫn không chịu mở miệng, hại tôi toát cả mồ hôi hột.

Không còn cách nào khác, tôi tức điên người dùng móng vuốt bóp mạnh cằm hán, thừa dịp hán mở miệng kêu đau liền trút sạch thuốc trong cốc vào miệng hán. Hình như hán có hơi sặc nhưng vẫn còn may là đã nuốt hết thuốc xuống. Lông mày hán nhăn lại, không biết là vì thuốc đắng hay là vì sự bạo lực của tôi.

Aizz, vạ bắt đắ dĩ thôi. Tội hơi tội lỗi nhìn vết móng vuốt trên cằm hấn, trong lòng lặp đi lặp lại: dù sao cũng là đàn ông, không lo mặt mày xây xát.

Còn phải cho hấn uống nước nữa. Tội phát hiện sau khi bị tội bạo lực, cạy miệng hấn thuận lợi hơn nhiều. Xem ra, dùng thủ đoạn bạo lực để giải quyết vấn đề hiệu quả trực tiếp thấy luôn.

Có lẽ là thuốc bắt đầu có tác dụng, không lâu sau hấn chìm vào giấc ngủ yên ổn.

Tội nằm xuống bên cạnh hấn, cảm thấy vừa mệt vừa đói. An Triết ngủ dậy cũng phải ăn gì chứ nhỉ? Tội nhớ rõ lúc nào tội bệnh mẹ cũng đều nấu cháo cho tội ăn, hình như trên tivi người nào bệnh cũng ăn cháo thì phải?

Tội điểm nhanh trình tự nấu cháo trong đầu, ồ, hình như... chẳng phức tạp lắm. Tội nghĩ kĩ lại thì lại thấy hình như hơi bị khoai, điểm mấu chốt là tội chỉ có móng vuốt, không thể nào bê nổi được, trừ việc đó ra, tất cả đều không xi nhê.

Nhớ lúc tội mới tỉnh lại, mỗi ngày An Triết đều chăm sóc tội rất cẩn thận, tội quyết định rồi.

Cắt, chỉ là nấu cháo thôi mà!

Quá trình nấu cháo thuận lợi hơn tội tính, dù sao ưu điểm của vệt đuôi dài là sức lực siêu nhân mà. Bất trắc duy nhất xảy ra là khi mồi lửa, bởi vì củi quá thấp nên lông trên cổ bị cháy theo, tội kinh hãi nhảy vào chậu nước, vùng vẫy dập lửa.

Nấu cháo xong thì sắc trời ngoài cửa sổ đã âm u. An Triết vẫn đang ngủ, nhưng hơi thở đã ổn định, trên trán cũng rịn ra một lớp mồ hôi. Đối với người bị sốt, toát mồ hôi là dấu hiệu chuyển biến tốt.

Tội yên tâm chui vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, lại còn soi gương nửa ngày. Cũng may, túm lông trên cổ bị cháy nhưng không ảnh hưởng lớn đến vẻ đẹp tổng thể của tội. Có lẽ sống quen rồi nên tội cũng dần dần vui vẻ với diện mạo mới của mình.

Ngay khi tội xoay trái xoay phải trước gương, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng gõ cửa thanh thúy. Ai vậy nhỉ?

Tội chui khỏi phòng tắm, cửa lớn đã bị người ta mở ra, một bóng người yếu điệu đứng trong bóng tối, chần chừ gọi: “An Triết? Anh có nhà không?”

Đèn trong nhà bếp và trước cửa phòng ngủ vẫn sáng, trong nhà lại rất yên ắng, chả trách cô ta nghi ngờ.

“An Triết?” Cô nàng lại gọi một tiếng.

Trong phòng ngủ, An Triết mơ màng đáp lại một câu.

Tần Khải Vy bước nhanh đi vào phòng ngủ, đưa tay quờ quạng vách tường một chốc, “tạch” một tiếng, đèn sáng.

Cảnh tượng trước mắt dường như khiến cô nàng nhảy dựng, vội vàng đặt đồ trong tay xuống tủ đầu giường, rồi ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên trán hấn: “Anh bị sốt? Bây giờ cảm thấy thế nào?”

An Triết dịch người, mắt mở to dần.

“Cảm thấy đỡ hơn chưa?” Tần Khải Vy lo lắng hỏi.

An Triết lắc đầu, hình như muốn ngồi dậy, Tần Khải Vy vội nhét một cái gối vào sau lưng hấn.

“Có phải anh đã nằm nguyên ngày không?” Tần Khải Vy như đang cố nén giận: “Sao không biết gọi điện cho em. Nếu em không đến tặng anh bánh ngọt, không biết lúc nào mới biết anh bệnh”

Dáng vẻ An Triết vẫn có chút mơ màng.

Tần Khải Vy dèm chăn cho hấn: “Anh muốn ăn gì? Em vừa xem thấy trong bếp có cháo hoa. Em lấy anh ăn”

Cô nàng đi ra ngoài, khi trở vào, trong tay bung cái khay đặt một chén cháo và một ít tương. Cô nàng bung bát tính dứt hấn ăn, An Triết cuối cùng cũng tỉnh táo lại, có chút ngượng ngùng ăn cháo.

Tần Khải Vy cũng không nói chuyện, ngồi một bên cười híp mắt nhìn hấn ăn.

Tội cũng đứng ở cây cột gỗ đuôi giường nhìn hấn, cảm thấy Tần Khải Vy đến rất đúng lúc, nếu không, muốn tội dùng hai cái móng chim dứt cháo hấn chắc sẽ rất khó khăn.

Ăn hết cháo, Tần Khải Vy bung cốc nước đến, An Triết ngoan ngoãn uống thuốc.

Tinh thần hấn có khá hơn một chút, sắc mặt cũng hồng hào hơn. Ánh mắt hấn quét qua hộp thuốc to thuốc nhỏ trên tủ đầu giường, vẻ mặt bất giác trở nên dịu dàng hơn. Hấn nhìn gương mặt cười của Tần Khải Vy, vô cùng nghiêm túc nói: “Cảm ơn cô”

Tần Khải Vy cười nói: “Khách sáo thế làm gì”

Tôi ngáy ngẩn cả người.

Hắn nói cảm ơn cô ta?

Cô ta đến hỏi thăm hắn, giúp hắn ăn cơm, đương nhiên là phải cảm ơn.

Nhưng khi nhìn về mặt hắn, ánh mắt hắn, mọi thứ không phải là...

.....

Tôi hoàn toàn cảm lạnh.

Trước mặt tôi, bọn họ trao nhau nụ cười dịu dàng.

Lòng tôi cứ từng chút từng chút một trở nên giá lạnh.

Tôi thầm nghĩ, trong mắt hắn, tôi cũng lắm cũng chỉ là một con chim mà thôi.

Hết chương 11

~~~~~

Trong mắt bạn, anh chỉ là một thằng ngốc mà thôi.

Bạn về rồi đây!!!!!!!

Ai nhớ bạn không nào??????

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tôi từ từ ra khỏi phòng ngủ, xuyên qua thư phòng tối om, rồi thong thả lên sân thượng, gục đầu xuống, hữu khí vô lực bò lên ghế dựa.

Nhìn qua mái vòm thủy tinh trên đầu có thể thấy được mấy chấm sáng nhỏ điểm trên bầu trời khuya.

Sân thượng có thứ mùi vị tươi mát toát ra từ vô số loài thực vật, đây là nơi tôi khoái nhất trong nhà An Triết, nằm ở đây ngắm những đốm nhỏ trên trời, lòng sẽ trở nên bình yên.

Từ trong phòng ngủ mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện nhẹ nhàng, lúc liền lúc ngắt, không biết đã qua bao lâu, tôi nghe tiếng bước chân của Tần Khải Vy bước qua phòng khách, rồi lại nghe tiếng đóng cửa rất nhẹ.

Cô ta nhất định quên đồ chúng tôi để quên ngoài cửa? Tôi âm thầm đoán chắc là thế nên cô ta mới tự tiện vào nhà. Nhất định là thế.

Tiếp tục lưu tâm lắng nghe động tĩnh trong phòng, rất yên lặng, An Triết có lẽ lại ngủ.

Nghĩ đến An Triết, tôi lại không nén được một tiếng thở dài.

Tôi chăm chú nhìn lên bầu trời đêm mênh mông trên đầu, thở sâu, tiếp tục thở sâu. Cả người đều có cảm giác đau đớn nhưng không buồn ngủ một chút nào.

Trong ký ức của tôi, đây là lần thứ hai tôi mất ngủ.

Lần đầu tiên là mùa xuân năm kia, Bội Bội tổ chức sinh nhật. Trong nhà trọ của cô ấy, hai chúng tôi uống rất nhiều rượu, rồi Bội Bội gục vào vai tôi nói rằng cô và Tiêu Quân đã chia tay. Tiêu Quân là anh tài mới được điều đến công ty cô không lâu. Nghe nói hai người vừa gặp đã yêu. Tôi đã gặp người đó hai lần, cao lớn anh tuấn, ấn tượng để lại cũng không tệ. Mấy ngày trước còn tình cờ gặp hai người đang tay trong tay trong tiệm đá quý. Không rõ thế nào mà nói chia tay liền chia tay. Hỏi là vì sao thì cô ấy chỉ khóc, gắng hỏi mãi cũng chỉ nói là đã chính thức từ chức.

Tôi hiểu Bội Bội, cô ấy là loại người một khi đã hạ quyết tâm thì chín trâu cũng không kéo lại được, lại còn chết vì sĩ diện, sau khi tình rượu tuyệt đối sẽ tỏ ra chẳng có chuyện gì to tát. Chỉ là đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, khi ấy rốt cuộc là việc gì đã thúc đẩy cô muốn biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của anh người yêu? Thậm chí cam tâm bỏ khoản tiền lương dày cộm cả phong bì?

Đêm hôm đó, cô cứ khóc, khóc, khóc mãi, mà tôi cũng uống đến nỗi đầu vầng, mắt hoa, thần trí lại thanh tỉnh kì lạ, cứ vậy ôm cô bạn ngồi đến bình minh.

Cảm giác không đường chọn lựa trong ký ức ngày nào vẫn còn như mới.

Mà lúc này, cũng là thứ cảm giác đó khiến tôi mất ngủ.

Không đường chọn lựa, không đường chọn lựa, không đường chọn lựa.

Bầu trời đột nhiên loé lên một cái, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, đột nhiên có một đợt pháo hoa rực rỡ xuất hiện giữa đêm đen, rồi lại thêm một đợt nữa.

Tôi bất giác nín thở.

Cái đẹp ngăn ngui lại nỗi rộ quên mình, giống như một cô gái xinh đẹp sắp phải đối mặt với cái chết nhưng vẫn điềm tĩnh, vui vẻ nói cười. Để sau khi người ta nhìn vào liền cảm thấy không bằng.

Có lẽ là nhà ai có đám cưới, hoặc là người có tiền vung tay vì một nụ cười của hồng nhan. Tuy nhiên là nguyên nhân nào thì cũng đủ để khiến tâm tình âm đạm của tôi sáng sủa hơn.

Không phải Scarlett đã từng nói: "Cho dù như thế nào, ngày mai lại là một ngày mới" (**)

Nếu như việc gì cũng cần có cái nhìn biện chứng, vậy tôi làm một con chim cũng không hoàn toàn là việc xấu.

Vận mệnh đã an bài như vậy nhất định là có đạo lý của nó.

Nói không chừng, ngày nào đó, câu trả lời sẽ xuất hiện

Bình minh, An Triết hạ sốt.

Con bệnh đến rồi đi, dường như không lưu lại chút dấu vết gì trên người hắn. Năng lực hồi phục của người trẻ tuổi quả thực đáng ngạc nhiên.

Cuộc sống của chúng tôi nhanh chóng khôi phục như lúc đầu, thỉnh thoảng đi siêu thị mua đồ, lười nấu cơm thì gọi đồ ăn bên ngoài, trời tối thì đi tản bộ.

Tiểu khu bên cạnh mới khai trương một siêu thị bán đĩa nhạc, An Triết dẫn tôi đến tản bộ rồi rất tự nhiên vào tham quan.

Bên trong trang hoàng đơn giản phóng khoáng, ánh đèn dùng rất kỹ thuật. Vì không có nhiều người nên sau khi chúng tôi bước vào không ai đến làm phiền. Đây là lần đi siêu thị thoải mái nhất tôi từng có, kinh nghiệm cuộc sống lại có thêm một bước đại nhảy vọt.

Bên tai du dương tiếng nhạc, tôi đứng trên vai An Triết theo hắn nhìn Đông ngó Tây, ngón tay hắn bất giác lại đưa lên vuốt vết sẹo trên cằm. Xem ra khi ấy tôi cũng hơi mạnh tay, nhưng việc này cũng không thể trách tôi được. Ai bảo cái tên này không chịu phối hợp. Mấy vết thương trên mặt khiến An Triết nghi hoặc một lúc, nhưng tạm thời hắn không có nghi ngờ tôi.

Hắn vươn cánh tay dài lấy cái đĩa Erwin Rommel(*) bỏ vào trong giỏ hàng, sau đó vừa đi vừa xem mấy đĩa phim chiến tranh, đằng sau lưng hắn là kệ đĩa cho trẻ em, xếp một loạt đĩa nhạc thiếu nhi và phim hoạt hình

Đối diện tôi là bộ phim khá là kinh điển "Beauty and the Beast"

Trong đầu tôi lập tức vang lên khúc nhạc đệm êm tai. Đây từng là bộ phim hoạt hình tôi yêu thích nhất. Nhưng, từ góc độ hiện tại của tôi, nó không còn là chuyện cổ tích nữa, xem phim này tương đối thích hợp

Tôi có chút thương cảm, móng vuốt nhẹ nhàng lướt qua ánh mắt dịu dàng của quái vật trên bìa. Kì thật quái vật đã gặp may, biết chắc mười mười mình đã bị yểm chú, chỉ cần lấy người mình yêu rồi làm người đó yêu mình là được rồi. So ra thì chuyện của tôi có khác chi một chuyện cười? Tôi thậm chí chẳng biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra

Tôi cầm lấy cái đĩa, bỏ vào cái giỏ đồ của An Triết.

An Triết cảm lấy đưa mắt nhìn, không chút do dự đặt lại giá, quay đầu xem tiếp mấy bộ phim chiến tranh.

Tôi vỗ cánh nhảy lên giá, dùng mỏ cắp lấy lại thả vào giỏ của hắn.

An Triết không hiểu gì, nhìn tôi rồi lại đặt về chỗ cũ, còn thiện ý nhắc nhở: "Phan Phan, đây là một bộ phim hoạt hình, nhà mình nào có trẻ con"

Từ lúc tôi biến thành chim đến nay, đây là lần đầu tiên tha thiết muốn có một món đồ, tâm tình như vậy An Triết không hiểu. Tôi kiên quyết sà xuống lần ba lấy cái đĩa.

An Triết hơi hơi nhú mào, mắt không chớp nhìn tôi chăm chăm, trong ánh mắt sâu xa tràn ngập sự nghi vấn. Bàn tay lại bắt đầu theo thói quen vuốt ve vết sẹo trên cằm.

Hai chúng tôi mắt to trừng mắt nhỏ, đối đầu trong im lặng, mãi cho đến khi một giọng nói trong trẻo vang lên: "Chú à, nó thích bộ phim này như thế thì chú cứ mua cho nó đi. Trên tivi nói, thú cưng cũng cần có đồ chơi của mình, hôm qua cháu vừa mới xem xong"

Chúng tôi cùng xoay đầu nhìn, người vừa nói là một đứa bé trai chừng tám chín tuổi, má tròn tròn, mắt tròn tròn, đang tò mò quan sát tôi.

Câu nói của nó khiến lòng tôi ấm lên, bé con khá ái lượng thiện quá xá!

Tôi bỏ cái đĩa vào giỏ An Triết, cọ cọ đầu vào khuôn mặt nhỏ của đứa bé kia, lúc đầu nó bị hành động của tôi dọa cho nhảy dựng, nhưng lập tức ngộ ra tôi đang muốn cảm ơn, thế là cũng lấy hết can đảm vuốt ve lưng tôi, vui vẻ cười rình rích.

Lại quay đầu nhìn An Triết, lần này hẳn không có bỏ ra nữa, chỉ là vừa sờ cảm vừa như đang suy nghĩ gì cứ nhìn tôi mãi.

Mãi cho đến khi chúng tôi ra khỏi siêu thị, hẳn vẫn không hề rằng nói một lời, vẻ như đang có một bầu tâm sự.

Xuyên qua những bóng cây trong tiểu khu, hẳn bỗng nhiên dùng sức ôm tôi, lên tiếng nói: "Có lẽ tao là một kẻ ích kỉ cực đoan, từ trước đến nay tao chưa từng nghĩ người khác cần gì"

Hắn cúi đầu xoa nhẹ cổ tôi, ánh mắt sáng ngời lộ lên một ý cười: "Chuyện ngày hôm nay đối với tao mà nói là một sự xúc động lớn. Phan Phan, có lẽ sau này tao sẽ học cách nghĩ đến người khác"

Tôi dựa vào lòng hắn, nghĩ mãi vẫn không rõ tại sao một việc nhỏ như mua đĩa lại khiến hắn trở nên đa sầu đa cảm thế, nhưng điều này cũng không phải một ý tồi.

Sau này tôi vừa ý món đồ, có phải là sẽ...

Càng nghĩ càng đặc ý, tôi không nhịn được cười.

Xem ra, cuộc sống sau này rất đáng mong chờ á!

~~~~~

(**) Đây là câu nói của nàng nữ chính trong Cuốn theo chiều gió, bạn chưa đọc và bạn không muốn đọc, nhưng mấy truyện bạn edit tác giả đều loáng thoáng vài chi tiết trong Cuốn theo chiều gió, ấy, đúng là ghét của nào trời trao của ấy = _____ = bạn lười không so với bản dịch, sau này beta lại sẽ fix*

(*) Erwin Rommel là cựu tướng Đức Quốc xã, có biệt danh là Cáo sa mạc, để biết thêm chi tiết đọc kĩ hướng dẫn của gg :>

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

khi An Tâm gọi điện thoại đến, An Triết và tôi từ ngã tư phía Tây của cầu vượt vòng xuống đường dưới.

Có lẽ là bởi vì kẹt xe rất dài nên giọng nói An Triết khi đón điện thoại lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

"Cô muốn anh đến lấy là anh phải lấy à?" Ánh mắt hắn phóng ra ngoài cửa kính, lông mày nhíu chặt lại: "Chờ cô về thì tự đi mà lấy. Dù sao cũng để đấy hai tháng rồi. Không phải tháng sau cô về sao?"

Giọng nói của An Tâm như đang làm nũng.

An Triết tức giận quở trách cô: "Anh sắp thành bảo mẫu của cô đến nơi. Nhà giúp cô trông, thú cưng giúp cô nuôi, còn phải giúp cô lấy quần áo? Đừng có được đằng chân mà lân đằng đầu!"

Tôi ngồi ở ghế trước, đóng tai lên nghe hắn nói, ngữ khí rất hung dữ, mà thú cưng là chỉ tôi à? Tôi thì có gì hót?

"Nói chung anh không thể cả ngày chạy theo cô được". An Triết tạm nghỉ một chút, tức giận nói: "Nói thế đủ rồi, anh nói lại lần cuối cùng: cô mà còn làm phiền anh nữa, anh sẽ đem con vẹt bảo bối của cô đi bán đấy"

Nói xong "bụp" một tiếng, ngắt điện thoại.

Tôi ngần tò te nhìn theo hắn, An Tâm chọc tức hắn thì liên quan gì đến tôi?

An Triết liếc nhìn tôi, đưa tay xoa nhẹ cổ tôi: "Đừng giận, tao chỉ dọa con bé thôi. Nếu bán mày thật, sau này tắm rửa ai lấy khăn mặt cho tao. Cho dù khăn mặt bị mày cấp đều rất nhanh rách"

Tôi nhìn hắn một cái, nói cứ như tôi là con dâu nuôi từ bé ấy. Khăn mặt rách là vì chất lượng không tốt, tôi lấy khăn mặt giúp anh là tôi sai chắc?

An Triết thờ dài ngao ngán: "Xem ra vẫn phải công hiến vì đại tiểu thư trước vậy"

Tôi thờ ơ ngồi lại vào chỗ. Hắn vốn đã nói sẽ dẫn tôi đến Đình Phúc Viên ăn bánh bao thủy tinh.

Xem ra. aizzz, tôi đói mòn mắt.

Radio đang phát ca khúc tiếng anh tôi thích nhất "Who wants to live forever", tôi buồn chán ngâm nga theo. Trong "The sound of music" chẳng phải Maria đã nói ưu lo thì nên hát sao?

*The sound of music là tên một bộ phim, 1 trong những nhân vật chính là Maria von Trapp, bạn đang dùng Dcom nên lười tra, lười dẫn link, dẫn thông tin cho mọi người biết sơ sơ thôi nhé, sau này bạn sẽ chỉnh sửa chi tiết, cụ thể :(**

An Triết quay sang khen ngợi tôi: "Bắt chước nhanh lắm, Phan Phan, mày đúng là khiến tao phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa"

Tôi nhìn hắn, trong lòng than thầm: vừa nghe phát đã bắt chước ngay được? Tôi là vẹt hay là máy ghi âm đấy?

Xe tiến vào cửa lớn của tiểu khu, qua lớp kính xe tôi thấy được mấy chữ quang trên cây cột bằng đá cẩm thạch cao lớn khí phái: khách sạn Lệ Nhật.

An Tâm ở đây? Chỗ này tiện nghi phải biết.

Phòng giặt đồ cách phòng An Tâm không xa. An Triết lấy quần áo xong liền dẫn tôi đi bộ qua đó. An Tâm ở tầng 17.

Tôi đứng trên vai An Triết, ngó ngó nghiêng nghiêng đánh giá khuê phòng của chủ nhân chân chính: hai căn phòng nhỏ xinh xắn, dường như ở phòng nào cũng có cửa sổ sát đất rất lớn, đồ dùng trong nhà đều được phủ một lớp vải chống bụi, nhìn không ra toàn cảnh như thế nào.

An Triết mở tủ quần áo, treo đại đồ vào bên trong. Tôi vội vàng ngó vào, nghe nói thông qua tủ quần áo có thể hiểu được tính cách người phụ nữ, không biết thuyết này thật hay giả?

Quần áo trong tủ cũng không được phân loại kĩ càng mà chỉ tùy tiện treo một chỗ, có bộ váy dài đàng ten, có trang phục trang trọng, cũng có quần bò hầm hố, có áo choàng chui đầu. Từ màu sắc của chúng không đoán ra sở thích gì đặc biệt của chủ nhân.

Mất hoa hết cả lên, tôi chỉ có thể đưa ra kết luận: có lẽ An Tâm là người rất tự tin, vì vậy, phong cách thời trang nào cũng dám chơi.

Bên ngoài thư phòng có một ban công lớn và một chiếc xích đu giống hệt chiếc ở nhà An Triết, chỉ có điều cây cối trong sân đều đang nửa sống nửa chết, không biết đã bao lâu rồi không được tưới nước.

Nghe nói căn phòng có người định kì quét dọn, nhưng nhìn đến lớp vải phủ vẫn bị một lớp bụi dày phủ lên khiến tôi không mấy thoải mái. Không biết tôi ở đây bao lâu rồi, nhưng không tìm thấy một chút cảm giác quen thuộc nào. Tôi quyết định đi ra chỗ khác xem thử

Lựa chọn hàng đầu tất nhiên là nhà bếp. Trong nhà bếp có đủ đồ dùng, ngay cả chảo rán cũng có mấy cái khác loại, nhưng tất cả đều như không nhiễm bụi trần, nhìn sao cũng không giống khối lửa thể tục mà giống ảnh chụp trên tạp chí. Một góc nhà bếp đặt cái tủ lạnh cao hơn đầu người, mở ra ngó đầu vào: ngoại trừ một đồng vớ chân thì chỉ còn những bình bình lọ lọ mỹ phẩm

An Tâm này, cô biến tủ lạnh thành cái gì vậy? Nơi cất giấu đồ dùng phụ nữ?

Bay khỏi nhà bếp, tôi thấy An Triết đang nghe điện thoại. Lúc đầu tưởng là An Tâm, nhưng nghe cách hắn nói chuyện mới biết là không phải.

"Không đi, các cậu đi chơi đi" Hắn cười nói: "Tôi còn chưa được ăn cơm tối đây"

Tiếng trong điện thoại vọng đến giống giọng nói của một người quen biết cũ.

"Vội lại, yêu tinh nhà tôi còn đang ở đây" An Triết cố ý vô tình liếc về phía tôi, cười hi hi nói: "Muốn mang nó đến đó, cậu không sợ nó quậy nổ trời à"

Yêu tinh là có ý gì, nói tôi ấy hả?

"Nếu có làm loạn thật thì cậu đừng có trách tôi" An Triết cười: "Hai chúng tôi đều đói mòn, cần có thời gian ăn uống đã. Nửa giờ sau sẽ tới"

Hắn đưa tay chụp tôi ôm vào lòng, vừa đi ra ngoài vừa thì thào: "Lâu lâu rồi chưa gặp mặt mấy người này. Cho dù thế nào, cần giữ gìn không khí hợp tác tốt đẹp. Mày nói có phải không?"

Tôi ử rữ nhìn hấn, nghe chừng không phải đi Đình Phúc Viên ăn cơm.

Bánh bao thủy tinh ời, há cáo phi thủy ời, nước miếng của tôi ời

Bánh bao thủy tinh là bánh bao mà khi hấp vỏ nó trong suốt, há cáo phi thủy là há cáo có vỏ màu xanh. Thanks Sói và ss Kik đã giúp bạn nhỏ tra cái này

Không ngờ hấn lại đưa tôi đến chỗ này.

Tôi còn nhớ cuối năm đầu tiên đi làm, bộ phận thiết kế đã tụ tập ở đây. Câu lạc bộ Bách Thạch.

Ngày đó Hồng Mao uống rất nhiều, chen lên quầy bar năn ni bartender muốn người ta xem hấn thể hiện tài năng. Kết quả là đập bể hai cái ly để cao, bị trưởng phòng Hoàng Tiểu Xuân kéo về phòng.

Ánh đèn nê ông đồ trên đầu hắt sáng xuống người chúng tôi, dưới ánh đèn sáng lạn và êm dịu như vậy, gương mặt An Triết có chút xa lạ, dường như gần cách nghìn trùng.

Gió lạnh thổi qua ánh đèn ngã rề, mang đến cảm giác chênh choáng. Tôi chợt nhớ lại lần trước đến tôi mặc bộ váy dài hồng tím, gấu váy đính lông chim đen và nhiều hạt châu nhỏ, lúc đi tạo ra âm hưởng linh linh, Hồng Mao cách cái bàn ngo đầu ra nói với tôi, Khả Ý, hôm nay bà rất giống yêu tinh.

Đã quên hôm đó làm thế nào phản bác cậu ta, chỉ nhớ đêm hôm đó đã uống rất nhiều rượu, ngay cả Hoàng Tiểu Xuân lão làng từng trải cũng uống rất hăng, gặp ai cũng lâm nhảm: "Sang năm chúng ta nhất định phải đề bẹp bọn thổ phi phòng kế hoạch."

Cầu thang Bách Thạch trải thảm đỏ rất dày, trên vách tường đá cẩm thạch đen khảm gương lớn, trong không khí ngọt ngào mùi nước hoa. Cảnh vật trước mắt vẫn không có gì thay đổi, cảnh còn người mất khiến người ta bùi ngùi, không nói nên lời.

An Triết dẫn tôi đi vào, thành công thu hút toàn bộ ánh mắt mọi người trong hành lang. Hấn còn đang tìm phòng đột nhiên cửa phòng bên trái bật mở, một người đàn ông mặc sơ mi đen bước ra, mặt đối mặt với chúng tôi.

An Triết nói: "Đang tìm các cậu, Nhìn đi, không phải cậu ngưỡng mộ đã lâu rồi sao? Đây chính là yêu tinh nhà tôi"

Người mặc sơ mi đen vỗ vô cánh tay An Triết rồi mới nghiêng đầu nhìn tôi. Gương mặt hấn gầy yếu hơn An Triết, ý cười bên môi như có như không, một người đàn ông có đôi mắt xéch dài lấp lánh ánh sáng.

Hấn quan sát tôi một lượt rồi mới cọt nhà vươn tay ra với tôi: "Tại hạ Đồng Hải Lâm"

Người này hình như rất thân thiết với An Triết, lòng tôi thầm nghĩ vậy bèn chia móng vuốt ra cho hấn, tôi nói: "Hân hạnh, hân hạnh"

Đồng Hải Lâm nở nụ cười, vươn một ngón tay vuốt khế ót tôi. Trên người hấn có mùi hỗn hợp của khói thuốc, mùi rượu và mùi nước hoa ái muội mơ hồ khiến người ta trong lúc nhất thời có cảm giác nguy hiểm, lại còn là nguy hiểm mang theo sự dụ hoặc khó kháng cự nổi.

Nhìn qua vai hấn, tôi thấy trong phòng còn có bảy tám người cả nam lẫn nữ, đều có vẻ ngà ngà say. Họ nhìn thấy tôi liền xúm lại nhìn tôi đầy vẻ háo hức phấn khích chảy nước miếng, tôi còn đang đói mờ mắt, lấy đầu ra tâm tư để cùng họ phong hoa tuyết nguyệt? Thấy đều là người quen với An Triết, tôi cũng không khách khí xông thẳng đến đĩa trái cây trên bàn trà. Xem chừng bọn họ đang mải miết uống rượu, hoa quả gần như không ai động đến.

Nho, thích. Táo, thích. Dưa hấu, cũng thế. Cam

Bên cạnh đĩa trái cây có thêm một bàn tay, trong lòng bàn tay hấn có ít hạt dẻ cười, tôi ngỡ là An Triết, ăn xong ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Đồng Hải Lâm.

Tâm trạng đột nhiên có một chút không thoải mái, người đàn ông này khiến người ta muốn giữ một cự ly an toàn với hấn theo bản năng.

Tôi tha nửa túi hạt dẻ cười từ trên bàn ra chỗ An Triết, dựa vào chân An Triết bắt đầu ăn uống vui vẻ.

Ừm, vẫn là ở đây có cảm giác an toàn.

An Triết còn đang nói chuyện với người tóc vàng bên cạnh, một bàn tay rảnh rỗi vô thức vuốt ve tôi.

Thình thoảng ngược cô lên lại thấy ánh mắt Đồng Hải Lâm đang rơi về phía này, nhẹ nhàng băng quơ quét qua gương mặt An Triết rồi lại rơi xuống người tôi, đôi mắt xéch quyến rũ tràn ngập ý tứ khó hiểu.

Hai người phụ nữ đứng dậy muốn đi trang điểm lại, tôi vội vàng xông đến chỗ họ. Người tóc xoăn cười hi hi bẻ tôi lên, nói: "Muốn đi với bọn chị à? Xin hỏi mày là cô gái hay chàng trai?"

An Triết còn chưa nói gì, Đồng Hải Lâm đã cười nói: "An tổng bị mê hoặc như thế, nhất định là cô gái rồi"

Mọi người trong phòng đều nở nụ cười, An Triết tựa như lơ đãng, trên khuôn mặt vẫn mang nụ cười biếng nhác tôi chưa từng bắt gặp trước giờ. Dưới ánh đèn êm dịu, hấn như thực sự thả lỏng, lại như đang vịn phần xa cách với mọi thứ xung quanh.

Không nóng không lạnh, hẳn cứ như đang cố tình duy trì khoảng cách với cái gì đó.

Trong hoàn cảnh như vậy, có cảm giác này chẳng phải là rất kì lạ sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Vừa bay vào toilet, tôi lập tức đóng cửa lại, dùng móng vuốt sập chốt, cho hai cô nàng đang vô cùng kinh ngạc kia ở ngoài. Biểu hiện ngạc nhiên của hai người khiến tôi bất ngờ, thử nghĩ xem, có ai hứng thú giải quyết việc riêng tư trước mặt người khác không?

Cách một cánh cửa, giọng nói của hai người lúc dứt lúc liền tuyền vào tai tôi.

“Màu son này đẹp hơn màu son cô dùng ban ngày đấy...”

“Thật sao?”

“...”

“Váy này mua đâu thế?”

“Đất thế”

“...”

Tôi ngồi trên bồn cầu ôm đầu thở dài. Hình ảnh tôi và mấy cô bạn đứng trước gương khẽ nói chuyện chột lơ lên, lại xa xôi như chuyện của thế kỉ trước.

“Không ngờ hôm nay An tổng lại tới, không phải trong công ti đồn rằng An tổng và Đồng thiếu bất hoà sao?”

“Đều đồn thế, nhưng tôi thấy thực ra quan hệ họ rất tốt. Con người An tổng tốt hơn cũng là sự thật”

“Nếu có bất hoà, tôi đoán vấn đề là ở Đồng thiếu. Dù sao anh ta cũng là cháu của sếp tổng, quyền cao chức trọng, tính tình khó tránh khỏi ngạo nghễ”

“Hình như sếp tổng không mấy coi trọng đứa cháu này. Tôi nghe nói...”

Tôi vênh tai nhòai ra đằng trước nghe, thiếu chút nữa đã ngã từ trên bồn cầu xuống. Trong lòng không khỏi có chút tức giận, hai con nhỏ này tính cách cao quá, nơi này không có người ngoài còn cố tình kê tai nói thầm, thế là sao?

“Thật à?” Thì thầm xong, như thường lệ sẽ có một câu kinh ngạc phối hợp.

“Ừ”

“Đồng thiếu cũng là kẻ hơn người, đáng tiếc, mặt mũi cũng rất đẹp trai”

“Tôi cảm thấy An tổng đẹp trai hơn”

“...”

Vừa mới nghe được chuyện có ý nghĩa, hai người này đã lại nói chuyện dưa lê dưa chuột. Đúng là làm tôi hơi bị thất vọng. Nhưng mà, bản thân tôi lại bất ngờ phát hiện ra một điều: những người có mặt ngoài trừ tôi dường như không ai nhận ra biểu hiện sóng yên biển lặng của An Triết là sự lãnh đạm cố ý tạo ra. Ít nhất đã có hai người không nhận ra, họ tựa hồ cho rằng An Triết trời sinh đã lạnh lùng như vậy.

Mở cửa ra, tôi quạt cánh bay đến chỗ bồn rửa, thật cẩn thận dùng móng vuốt ấn xuống cái nút, phụt ra một ít nước rửa tay. Có lẽ cảm thấy tư thế dùng móng vuốt quẹt nước rửa tay có hơi ngu ngốc, cô nàng tóc xoăn cười hi hi vươn tay tới giúp tôi rửa móng vuốt. Hình ảnh so sánh rất rõ ràng: một bên là đôi tay trắng nõn nhẵn mềm mại, một bên là móng vuốt đen thô cứng cáp, rất phù hợp với tên bộ phim hoạt hình chúng tôi mới mua hôm trước: *Beauty and the Beast*.

Tóc xoăn vừa cười, ôm tôi hong khô dưới quạt sấy vừa nói với cô nàng tóc thẳng: “Không ngờ An tổng còn nuôi thú cưng, ngày thường đúng là không nhìn ra luôn”

Tóc thẳng gật gù đầu: “Người lạnh lùng thế mà cũng có lúc rất dịu dàng”, vừa nói vừa đưa tay khẽ vuốt lông tôi, nửa thật nửa giả hỏi: “Mây tên là gì?”

Tôi liếc mắt nhìn cô ta một cái, tuổi chừng hai mươi có lẽ, ngũ quan thanh tú ôn hoà, dường như không phải người có tâm địa.

“Phan Phan”. Tôi cố nói ít nhất có thể, không muốn biểu lộ sự sắc sảo trước mặt người ngoài.

“Phan Phan?” Tóc thẳng tựa như có chút nghi hoặc: “Vì sao lại gọi là Phan Phan?”

Vấn đề này đúng là khó trả lời. Tôi ngẫm nghĩ, hỏi lại: “Cô tên gì?”

Cô ta lặng đi một chút, thành thật trả lời: “Rosa”

Tôi hỏi lại: “Vì sao lại tên Rosa?”

Rosa sững cả người, Tóc xoắn cười ra tiếng, cúi đầu nói nhỏ vào tai tôi: “Quá thông minh”

Rosa chắc không có kinh nghiệm đối phó với loại vật nuôi nhanh mồm nhanh miệng như tôi, dọc đường đi về không nói thêm gì nữa. Ngược lại Tóc xoắn dường như rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại dụ tôi nói chuyện.

Lúc trở về phòng, An Triết đang hát, hai cô gái si mê lắng nghe. Phía bên kia, Đồng Hải Lâm và hai đồng nghiệp nam đang chơi đoán số.

Không thích người phụ nữ khác gần An Triết như vậy, tôi nhanh chóng bay qua, cố ý quạt cánh quanh người An Triết, hai người kia quả nhiên chạy mất dạng.

Tôi ngồi trên đùi An Triết, dương dương tự đắc nhìn họ, quả thật tôi cũng chỉ hù dọa chút thôi, hoặc là quạt cánh làm rối tóc họ một tí, chỉ thế mà thôi. Ai biết họ lại không kiên trì thế. Nếu hai người đó kiên trì không đi, tôi cũng có làm gì được đâu.

Đang đắc ý chợt bất gặp ánh mắt như cười như không của Đồng Hải Lâm. Gã yêu tinh này, hẳn dường như biết chuyện gì đó. Tôi nhanh chóng tránh ánh mắt hắn, cúi đầu uống nước chanh trong cốc của An Triết. Vừa uống vừa có thể cảm nhận được ánh mắt của Đồng Hải Lâm như đang suy nghĩ, dường như có cảm xúc nào đó làm cho người ta có cảm giác bức bách khó chịu.

Cứ nghĩ đến ánh mắt hắn nên uống hết ly nước chanh mới cảm thấy nước chanh có phần hơi lạ, có hơi đắng đắng, lại có vị kì kì, đang muốn hỏi An Triết thì... Trên màn hình đã đổi bài, là bài “Yêu em” kinh điển của Hoàng Gia Cầu. Không ngờ An Triết có thể hát Cantopop, còn hát rất hay nữa.

(Cantopop đại thể là nhạc Hoa hát bằng tiếng Quảng Đông, xuất hiện từ những năm 1970, cực thịnh vào những năm 80, đến những năm 2000 thì dần suy trào đi. Yêu em là một bài hát Quảng Đông của nhóm Beyond – một nhóm nhạc rock thành lập năm 1983, Hoàng Gia Cầu là ca sĩ chính. Nhiều bạn sẽ thấy lạ lẫm với Cantopop nhưng có mấy cái tên mình thấy quen quen của dòng này, có thể các bạn sẽ biết: Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, Hứa Quán Kiệt)

Tôi cũng đứng đưa đầu theo nhịp điệu bài hát. Ở một góc khác, Tóc xoắn đang kể lại đoạn đối thoại giữa tôi và Rosa, cứ như thể đoạn đối thoại đó rất lạ lùng, không tưởng. Đồng Hải Lâm cũng đang cười, ánh mắt vẫn cái vẻ nửa cười nửa không chuyển động qua lại trên người tôi và An Triết. Tôi sém tí nữa cho là hắn yêu An Triết nhà tôi.

Tôi lúc lắc đầu nghe An Triết hát, thật sự rất êm tai. Khi hắn ở trong bồn tắm cũng chỉ nhỏ giọng khe khẽ nên đây là lần đầu tiên tôi nghe hắn hát. Cảm giác hơi lâng lâng.

Tôi cho rằng tôi nhảy nhót rất ổn, nhưng mang cái thân chim sặc sỡ muôn màu này mà nhảy cũng khá là mất giá, khiến cho những người trong phòng đều nhìn chằm chằm tôi, cười đến nghiêng ngả cả người.

Cười đi, cười đi, tôi hừ một tiếng, thẳm dùng câu danh ngôn cổ để an ủi mình: Mình nhảy cứ việc nhảy, người ta cười kệ người ta cười.

An Triết không cười, hắn chỉ chuyển ánh nhìn từ màn hình đến tôi, nghiêng đầu phối hợp với tôi, lại như nhảy đối lại tôi.

Tôi thật sự cảm thấy lằng lằng, là bởi vì lâu nay sống với một diện mạo mới nên bị đè nén quá mức chăng?

Trong một nháy mắt, tinh thần tôi hốt hoảng, mọi thứ trước mắt khiến tôi sinh ra ảo giác, dường như bài hát này là hát cho tôi nghe, hơn nữa chỉ hát cho một mình tôi thôi.

Tất cả sự vật xung quanh dần dần biến đi, dần dần không tồn tại nữa, chỉ còn lại đôi mắt ẩn chứa ý cười của An Triết. Dường như rất gần, lại như rất xa.

“...Yêu em, yêu đôi mắt động lòng người...” Tôi thắm hát: “...Tiếng cười mê hoặc...”

Thân thể tôi ngày càng mềm oặt đi, trong lúc mơ màng cảm giác được một đôi bàn tay to lớn ấm áp bế tôi lên.

Mở mắt ra lần nữa, đã thấy nằm trong xe An Triết. Trên người tôi là áo khoác của An Triết, ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu trên người hắn làm tôi cảm thấy yên tâm.

Ngoài cửa sổ là mấy ngọn đèn quanh quẩn mờ nhạt.

Chúng tôi đang trên đường về nhà.

Đầu hơi đau.

Nghe được âm thanh phịch người xuống, An Triết quay đầu lại, đưa tay sờ sờ đầu tôi, giọng áy náy: “Xin lỗi bé cưng, mấy người đó trộn vodka vào nước chanh, chắc mày uống nhầm rượu rồi”

Vodka? Hèn gì...

Nhưng mang thân thể loài chim cũng thật bí hiểm, chỉ một ly đã khiến tôi gục? Mất mặt quá đi!

“Đồng Hải Lâm, Rosa, Chu Châu, Vương An Bồi...” Tôi lặp lại tên những người mới quen hôm nay. Tốt, vẫn nhớ rõ.

An Triết nở nụ cười: “Bọn họ đều rất thích mày, khen mày thông minh suốt”

Tôi do dự một chút, nhưng cuối cùng lòng hiếu kì vẫn chiếm thế thượng phong, tôi hỏi hấn: “Anh với Đồng Hải Lâm bất hoà à?” rồi cẩn thận để ý phản ứng của hấn.

Hai mắt hấn nhìn thẳng phía trước, bên môi lại hiện lên ý cười: “Nghe ai nói?”

Tôi thành thật khai: “Rosa với Chu Châu.”

An Triết đáp qua loa: “Mày thấy thế nào?”

Tôi lạng đi một chút. Tôi thấy thế nào? Tôi chỉ là một con vẹt, tôi có thể thấy thế nào?

Câu hỏi của hấn làm tôi sinh lòng cảnh giác, hấn hỏi như vậy vì sinh lòng hoài nghi với tôi? Hay là hấn cũng uống quá nhiều rượu nên ám đầu rồi? Tôi một bụng nghi ngờ nhìn hấn, nhưng hấn không nhìn tôi, mà nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của tôi.

Thôi quên đi, từ ngày mai sẽ phải giả vờ dốt.

“Đồng Hải Lâm chú ý quá mức đến anh” Tôi nghĩ, đáp thật lòng: “Tôi nghĩ... có thể là ghen tị”

An Triết cười ha ha, ánh sáng mờ nhạt sáng lên trong mắt hấn, toát ra sự cô đơn tôi không hiểu được. Có lẽ là tác dụng của cơn khiến cho hứng thú truy hỏi nhất thời của hấn tan đi.

Tôi nhìn hấn đăm đăm, rất muốn vỗ bờ vai của hấn, hoặc là ôm lấy đầu hấn, nhưng cuối cùng, chẳng làm gì hết. Chỉ là đột nhiên rất lưu luyến ánh mắt sáng ngời và trong vắt, như ánh mắt tôi đã thấy khi lần đầu tiên gặp hấn kia.

Chẳng biết đây có phải cái gọi là ở nơi cao thường lạnh? Người bên cạnh hấn không kể nhân viên thì là khách hàng. Với thân phận đó nhất định chẳng thể nào nhận được sự tín nhiệm của hấn.

Tôi đột nhiên cảm thấy hiểu hấn một chút.

An Triết đột nhiên ngừng xe, nói: “Tao mang mày đi ăn.”

Tôi lập tức lên tinh thần: “Trẻ thế này còn chỗ nào có thể ăn được?”

An Triết không đáp, chỉ ôm cả tôi với áo khoác lên. Vừa mở cửa xe, một cơn gió lạnh quét vào mặt, dãy nhà trước mặt không còn mấy căn nhà có ánh đèn. Chắc đêm đã khuya lắm rồi.

Đêm hôm khuya khoắt, không biết hấn muốn đi đâu, tôi tò mò lộ đầu khỏi áo khoác, hai bên đường đều là nhà cửa bình thường. Cửa hàng chúng tôi bước vào rất đơn giản, hình như cũng không có gì đặc biệt. Trong cửa hàng chỉ có mấy người đang ăn đêm.

Ông chủ là một người đàn ông tầm ba mươi, thấy An Triết vào, mặt không đổi sắc hỏi: “Muốn ăn gì?”

An Triết chìa hai đầu ngón tay: “Hai phần mì sườn”

Ông chủ quay người vào trong phòng bếp gọi to: “Mi sườn, hai phần”

An Triết ôm tôi tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Nói thật, tôi không ngờ hấn sẽ đến ăn ở chỗ như thế nào. Đơn giản, sập sệ, dường như cũng không mấy sạch sẽ. Điểm mạnh là luôn buôn bán đến đêm khuya.

Chờ một lúc, chủ quán bung đồ ăn lên, nóng hổi, ngon mắt. An Triết đẩy một phần đến trước tôi rồi cúi đầu ăn phần mình.

Ngon quá, không biết có phải vì tôi đói meo bụng không nữa.

Tôi húp được hai thìa canh, cửa lại bị đẩy ra. Gió lạnh ùa vào cửa hàng.

Một giọng nói như đã từng quen biết vang lên: “Cho một phần mì sườn”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc há to miệng.

Sao lại là anh được?

~~~~~  
Anh nào, anh nào đây, các bạn đoán thử đi =))

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 15

Tôi đánh giá tiệm mì nhỏ, cùng lắm chỉ bốn năm mươi mét vuông, bài trí nghèo nàn, bàn ăn com thuộc loại bèo bọt nhất ở chợ, cái đèn huỳnh quang và hai quạt trần đen sì sì treo trên trần nhà, trên mặt đất lưu lại lớp dầu mỡ khó có thể cọ rửa sạch, góc phòng chất một đống rác sinh hoạt chưa kịp đổ đi. Thái độ của ông chủ cũng không nhiệt tình, xem xem, khách bàn bên cạnh đi chừng mười phút nhưng bát đĩa bẩn vẫn chưa có người dọn.

Một quán nhỏ chưa chắc người ta đã quay lại lần sau lại có khả năng thu hút hai anh đẹp trai có tiền tới ăn khuya? Có phải đã quá khoa trương rồi không?

An Triết mãi miết ăn mì, mãi cho đến khi Đồng Hải Lâm ngồi xuống trước mặt chúng tôi, hắn mới ngẩng đầu, mặt không đổi sắc nhìn kẻ mới đến.

Đồng Hải Lâm vẫn giữ cái điệu cười như có như không, đưa tay vuốt vuốt cổ tôi, nói chung là tôi quá bất ngờ, nhất thời không kịp phản ứng, cho nên hồn vía lên mây, sau ý thức được phải nhanh chóng dịch người về phía An Triết.

Tôi cảm thấy càng ngồi cách ra, thứ mùi ám muội trộn lẫn giữa rượu và nước hoa trên người Đồng Hải Lâm càng rõ ràng. Hèn gì Chu Châu và Rosa đều bảo hắn rất "sát gái". Có lẽ trong ấn tượng của phái nữ, trên người play boy đều mang thứ mùi như vậy.

"Nơi này tôi thường xuyên tới" Đồng Hải Lâm có chút cảm khái nhìn tứ phía: "Nhưng, đã lâu lắm rồi không gặp cậu"

An Triết thần nhiên lên tiếng: "Vậy sao?"

Đồng Hải Lâm nở nụ cười lười nhác: "Cậu còn không tin tôi sao?"

An Triết đặt đĩa xuống, lấy mấy tờ khăn giấy đặt trên bàn lau tay: "Chuyện nhỏ như vậy, không thể nói là tin hay không tin"

Ông chủ mặt tình bơ đặt mì trước mặt Đồng Hải Lâm, ông ta nhìn Đồng Hải Lâm rồi nhìn An Triết, nói một câu không đầu không cuối: "Đã lâu không có thấy hai vị đi cùng nhau"

Ông ta nói vậy khiến tôi kinh ngạc, họ quen nhau lâu rồi ư? Còn thường xuyên đến đây ăn?

Đồng Hải Lâm cười híp mắt gật đầu, lập tức hạ giọng nói với An Triết: "An Triết, cậu không tin tôi. Nếu thực sự tin thì rất nhiều chuyện đã chẳng trở nên như này"

An Triết châm một điếu thuốc, hành động này khiến tôi chấn động. Tôi chưa từng thấy hắn hút thuốc, xem ra hôm nay hắn rất kì lạ. Ánh mắt hắn chìm trong màn khói trắng, trong giọng nói cũng ẩn chứa sự chế giễu: "Hải Lâm, có đôi khi tôi rất bội phục cậu. Chuyện hai năm rồi mười thoát ra từ miệng cậu liền trở nên sống động hẳn. Trên phương diện này, cậu thật sự là nhân tài đấy" Hắn xua xua khói đi, dáng vẻ dường như có phần chán ngán vỗ vỗ tôi: "Ăn no chưa?"

Tôi nghe họ khẩu chiến rất nhập tâm, bị hắn vỗ mới nhớ ra chuyện chính, nhanh chóng cúi đầu xia một sợi mì rồi hàm hồ nói với hắn: "Lập tức ăn hết đây"

Ánh mắt Đồng Hải Lâm dịch đến bên người tôi: "Thú cưng của cậu không đơn giản"

Về mặt An Triết khá mệt mỏi, giọng điệu lại hùng hổ dọa người: "Tôi trước sau không rõ một đại thiếu gia như cậu vì sao lại có thứ đam mê kì quái thế, thấy người khác có gì đều cảm thấy không vui"

Đồng Hải Lâm nở nụ cười sáng lạn: "Sự thật chứng minh, đồ của người khác đôi khi còn hấp dẫn hơn đồ của mình. Ví dụ như " Hắn cố ý dừng lại một chút, như một con chó săn giáo hoạt rình con mồi mà quan sát phản ứng của An Triết: "Ví dụ như Mã Đan"

An Triết bình tĩnh nhìn thẳng hắn: "Cậu dùng Mã Đan không đã kích được tôi đâu"



Đồng Hải Lâm hạ mắt xuống, phát ra một tiếng cười châm biếm: "Nếu Mã Đan không đã kích được cậu, vậy vì sao lúc trước cậu tuyệt giao với tôi? Thời đại học chúng ta là bạn bè thân nhất đấy"

Bên môi An Triết hiện lên nụ cười lạnh lùng, không vui dụi tàn thuốc vào gạt tàn, thân thể khẽ dựa vào ghế, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi: "Ngày hôm nay nếu đã gặp cậu ở đây, tôi dứt khoát nói thẳng, tôi với cậu tuyệt giao, không phải vì cậu đoạt bạn gái của tôi, mà là thông qua Mã Đan, tôi nhìn thấu cậu"

Đồng Hải Lâm lơ đãng nhìn hắn, tỏ vẻ vô tội: "Thật sự không vì Mã Đan?"

Trong mắt An Triết loé lên chút chua xót: "Mã Đan lựa chọn cậu. Tôi tôn trọng lựa chọn của cô ấy. Bởi cô ấy nói với tôi cô ấy đã thật lòng yêu cậu"

Đồng Hải Lâm nhú nhú mày: "Nói đến nói đi vẫn là vì đàn bà. Cô ấy ở Anh cũng rất khoẻ mạnh, lão già kia sau khi chết đã để lại cho cô ấy một toà thành với một cái danh hiệu Công tước phu nhân"

An Triết nắm tay nện một tiếng "rầm" xuống mặt bàn, bát mì rung lên bần bật, nước dùng sóng sánh xém chút nữa rót vào người tôi. Lần đầu tiên thấy hấn tức giận như vậy, đúng là tôi giật cả mình.

Ánh mắt An Triết toả ra thứ ánh sáng dữ dằn, chiếu thẳng vào mắt Đồng Hải Lâm, cơ hồ là dùng giọng nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Vậy hạnh phúc của cô ấy đâu rồi? Cậu có từng nghĩ cậu đã huỷ hoại niềm hạnh phúc đó? Chỉ vì muốn chứng minh cậu giỏi hơn tôi mà tàn nhẫn đùa giỡn với tình cảm của một cô gái? Cậu đúng là một thằng điên!"

Đồng Hải Lâm mở to mắt nhìn hấn, bỗng nhiên cười phì một tiếng: "An Triết, bộ dạng cậu lúc phát cáu dữ thật, chả trách mấy em gái trong công ty đều gọi cậu là anh chàng máu lạnh"

Dừng một chút, hấn đưa tay ra, như đang giới thiệu toàn cảnh ngôi nhà cho người thuê nhà:

"Kì thật mọi chuyện đều là quá khứ rồi, Mã Đan đã không còn hận tôi. Việc gì cậu phải canh cánh trong lòng? Chúng ta vốn có duyên, hiện tại lại là đồng sự, không thể yên ổn chung sống sao?"

An Triết mím môi rất chặt, hấn vươn tay đến ôm tôi, tôi vội vàng uống thêm hai ngụm canh trước khi hấn ôm.

"Lúc trước công ty tôi nguy khốn, Đồng tổng trợ giúp tôi, cho nên tôi mới chấp nhận làm việc cho ông ấy năm năm. Đây là lý do duy nhất tôi ở lại Thái Thịnh. Trước mặt người khác, tôi không phải đã biểu hiện vô cùng hợp tác với cậu rồi sao?" Hấn nói xong ôm tôi vào ngực đứng dậy định đi.

"An Triết!" Về mặt Đồng Hải Lâm hiếm khi nghiêm túc đến thế, ngữ khí cũng có một chút bất ổn: "Chúng ta từng là bạn bè tốt nhất. Tôi thật sự không muốn mất đi một người bạn như cậu. Cậu thật sự vì chuyện của Mã Đan mà không thể tha thứ tôi sao?"

An Triết như không chút hứng thú với lời hấn, không buồn quay đầu ôm tôi ra ngoài. Tôi ngoái đầu nhìn qua vai An Triết, Đồng Hải Lâm vẫn đứng ở phía sau. Tôi cũng nương theo ánh mắt của hấn mà nhìn: ừm, nhìn từ đằng sau, dáng đi của An Triết rất có phong cách. Lại nhìn Đồng Hải Lâm, ánh mắt hấn lúc đó có phần trống rỗng. Sau đó, hấn cúi đầu bắt đầu ăn mì, không tiếp tục nhìn chúng tôi nữa.

Trên đường về nhà, An Triết không đặt tôi xuống ghế ngồi mà ôm tôi thật chặt trong lòng, dường như tôi là một cái bếp lò, muốn tôi sưởi ấm hấn vậy.

Theo hiểu biết của tôi với hấn, không phải hấn đang tức giận, có lẽ là bị Đồng Hải Lâm khơi lại kí ức buồn nên có phần phiền muộn.

Hấn ôm tôi rất chặt khiến tôi cảm thấy hơi không thoải mái. Tôi dùng móng vuốt nắm áo hấn, cố gắng bò lên vai hấn. Hấn bỗng nhiên cúi đầu cọ má vào tôi, hành động này quá đột ngột, tôi hoảng hốt, móng vuốt liền rời lỏng, lại ngã dúi dụi trong lòng ngực hấn.

"Phan Phan, mày biết không?" Hai mắt hấn chất chứa phiền muộn, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, giọng nói nhẹ như đang thì thầm: "Khi đó tao thật sự rất thích Mã Đan. Cô ấy có đôi mắt sáng tựa hai vì sao, khi cười sẽ hiện má lúm đồng tiền bên má trái"

Vậy thì hấn phiền muộn cái gì? Tôi ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt xót xa của hấn khiến tôi không thoải mái. Tôi buồn bực hỏi: "Không phải cô ấy đang ở Anh sao?"

An Triết cười lắc đầu, như thể lời tôi rất nực cười: "Bé cưng, mày không hiểu đâu, có nhiều thứ đã vỡ vụn thì vĩnh viễn không thể hàn gắn được"

Hấn gọi tôi là bé cưng? Trái tim tôi dường như đập chậm một nhịp.

\*Trong cv là bảo bối, nhưng bạn thấy bé cưng hay hơn và phù hợp hoàn cảnh hiện đại hơn p\*

Không nghe nhầm chứ? Tôi vội dúi đầu vào lòng hấn, mặt hấn cũng tựa sát vào tôi hơn, dường như đang tìm kiếm hơi ấm theo bản năng. Lúc này đây An Triết rất giống một đứa trẻ lạc lối, có chút hoang mang và yếu ớt.

Tôi dang cánh ôm cổ hấn, trong lòng than thở thay hấn. Chuyện tình cảm chẳng ai có thể giúp ai bao giờ. Chỉ có thể tự mình giúp mình mà thôi.

Có lẽ lòng chim của tôi làm hấn ngứa, hấn đẩy cánh tôi ra, nở nụ cười nhẹ nhàng: "Được rồi, được rồi, mày thật là có năng khiếu an ủi trời ban đấy. Bây giờ trông mày rất giống gà mẹ ấp trứng. Phan Phan, cuối cùng tao cũng tin rằng mày đúng là động vật giống cái"

Tôi tức điên không nói lên lời - còn gì tổn thương hơn lời này??

Tôi thu cánh, tức giận quay đầu nhìn ra cửa kính. Động vật giống cái, động vật giống cái là tôi muốn chắc?

Có lẽ là vì nguyên nhân tức cười này, ánh mắt hần dần sáng sủa trở lại.

Tôi rất lưu luyến ánh sáng trong mắt hần, đáy lòng bất giác đau đớn, buồn bã.

Khi còn là người, tôi chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ như thế: đối diện với hạnh phúc mình muốn có, nhưng không thể làm gì, bởi ngay cả tư cách tranh thủ tôi cũng chẳng có.

~~~~~

Bạn luôn cảm thấy giữa 2 anh có JQ =)))

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tôi lờ mờ dựa vào cái chậu hoa trên cửa sổ quán lẩu, thờ dài lần thứ một trăm.

Vẫn chưa tới thời điểm dùng bữa, không đông khách ngồi trong quán. Chỗ bàn trước mặt tôi bày la liệt đồ hải sản, từ chỗ tôi nhìn qua một đồng nấm, rau xà lách và hải sản, An Triết và Tần Khải Vi đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

Tổ hợp tuần nam nữ nữ thật đúng là đẹp mắt. Nhưng khi nhìn nụ cười của hai người họ, tôi không có chút hứng thú ăn uống nào.

Hỏi hận. Thực hỏi hận.

Đêm qua An Triết tặng ca đến đêm khuya, gần đây hần toàn phải tặng ca. Tôi đoán là hần đã nhận một hạng mục quan trọng. Đèn thư phòng luôn sáng, làm tôi cả đêm ngủ không ngon giấc. Buổi sáng hôm nay An Triết vác cặp mắt cú mèo hỏi tôi muốn ăn gì, tôi không chút suy nghĩ nói: "Bánh ngọt hạnh nhân".

Kết quả chính là An Triết mang tôi đến tiệm bánh ngọt gần Hối Tinh viên mua bánh ngọt hạnh nhân, sau đó gặp Tần Khải Vi ở đây. Tiếp sau đó, đương nhiên chính là An Triết cảm tạ cô ta, cảm tạ sự chăm sóc ngày đó. Tiếp tiếp sau đó dĩ nhiên là hai người cùng ăn cơm trưa.

Hỏi hận. Sáng sớm ăn bánh ngọt hạnh nhân cái gì.

Hiện tại, bánh ngọt hạnh nhân đã đặt trong đĩa trước mặt tôi. Chỉ là tôi không ăn.

Tôi chống đầu, dùng móng vuốt gầy gầy bánh ngọt lên, lơ đãng đưa lên miệng. Bỗng nhiên nghĩ tư thế lúc này của mình rất giống con mèo lười chỉ làm người ta ghét trong phim Cô bé Lọ Lem, tôi nhanh chóng ngồi lại, tức giận đá một cước vào cái cốc không, réo An Triết: "Nước trái cây!"

An Triết không chút để ý đồ đầy cốc của tôi, còn làm nóng máy miến củ từ bỏ vào đĩa tôi. Ngược lại, Tần Khải Vi lại kinh ngạc. Nhưng cô ta cũng không nói gì, lại hướng mắt về phía An Triết.

An Triết tiếp tục chủ đề đang dở: "Phải, năm nay sản nghiệp của Thái Thịnh đều khá hơn hai năm trước đó. Việc này liên quan đến sự dịch chuyển mô hình công ty. Năm nay tổng bộ khá là coi trọng thị trường châu Á"

Tần Khải Vi cười nói: "Nhìn dáng vẻ của anh đêm qua nhất định là tặng ca, đang làm hạng mục quan trọng à"

An Triết cười cười, "Không nói việc công. Bình thường em thích vận động kiểu gì?"

Tần Khải Vi nghiêng đầu nghĩ ngợi: "Nếu có thời gian thì đi ra trung tâm thể hình tập"

Tôi nhìn vẻ mặt cô ta có thể nhận ra cô ta cảm thấy hứng thú với chuyện làm ăn của An Triết, cho nên lúc này thái độ thận trọng của An Triết lúc này ít nhiều khiến cô ta không vui. Nhưng cô ta hiển nhiên có che dấu điểm này. Tôi bỗng nhiên nghĩ, cô ta muốn tiếp cận hần không phải là để thám thính tin tức nội bộ chứ?

Củ từ nóng làm móng vuốt tôi như phải bỏng, tôi vung vuốt ném nó ra. An Triết kinh ngạc liếc mắt một cái, lập tức cười, lại gấp hai miếng trong bát của mình sang cho tôi.

Nhìn An Triết, tôi lập tức bác bỏ suy nghĩ hoang đường trong đầu. Đàn ông như hần đốt đèn lồng tìm cũng khó nữa là. Hơn nữa, những biểu hiện hàm ý

đưa tình của cô ta có thể thấy được cô ta thích An Triết. Tim đàn ông tốt giải quyết việc chung thân đại sự đương nhiên đáng hơn bán mạng vì công việc.

Nhìn lại An Triết, trên mặt là nét cười phóng khoáng, không nhìn ra vui buồn. Trước mặt người khác, hắn luôn giữ thái độ nho nhã, lễ độ, rất biết chừng mực, tựa hồ cho tới bây giờ chưa bao giờ làm gì thất thổ.

Tôi cúi đầu ngậm ống hút uống nước chanh. Bỗng nhiên cảm thấy phỏng đoán ý nghĩ hành động của người khác thật mệt mỏi.

Tôi giận dữ, bắt đầu vùi đầu vào ăn củ từ trong đĩa mình.

Đúng lúc đó, bên tai chợt nghe thấy thanh âm của một người cực kì quen thuộc vọng ra từ bàn bên cách một lùm trúc rậm rạp: "Hẹn em ra ngoài, lại đến muộn. Vô cùng xin lỗi".

Tôi chỉ cảm thấy trong đầu nổ "bùm" một tiếng, tựa như máu toàn thân đều vọt lên đỉnh đầu, trong lúc nhất thời, lỗ tai ong ong, không nghe được gì nữa.

Cổ cứng ngắc quay sang bên kia, cách một lùm trúc, không nhìn rõ. Nhưng thanh âm này tôi đã nghe không biết bao nhiêu lần, không thể nào làm được.

Thân thể dường như trống rỗng, mềm oặt đi. Tim đập càng lúc càng mau. Tôi chậm rãi men theo cửa sổ đi sang bên kia, giữa lùm trúc quả nhiên có một chỗ trống, tôi nín thở rồi chen đầu qua.

Đối mặt với tôi là bờ vai rộng của một người đàn ông, khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặc áo sơ mi xám. Làn da trắng nõn, ngũ quan thanh tú, đáng vẻ giờ tay nhắc chân đều rất nho nhã thư sinh, đây chẳng phải là Trần, Thụy, Gia sao?

Tôi ngo ngắc nhìn anh, quên mất phải phản ứng như thế nào. Chuyện hi vọng đã lâu thật sự xảy ra khiến tôi thấy đôi chút không thực.

Trần Thụy Gia gây hơn một chút so với người trong trí nhớ của tôi, mày hơi nhú, tựa như đang mang một bụng tâm sự.

Đưa lưng về phía tôi là một cô gái tóc dài, mặc áo len mỏng sáng màu, từ góc chỗ tôi chỉ có thể nhìn thấy đáng vẻ cô rất dịu dàng. Tuy rằng không nhìn rõ diện mạo nhưng trên cổ cô quàng chiếc khăn sọc nâu vàng đan xen, không cần đoán cũng biết nhất định là Văn Từ, bạn gái Trần Thụy Gia. Thụy Gia từng đưa cô về nhà một lần, trong ấn tượng của tôi, cô là một người dịu dàng trầm tĩnh. Bố mẹ cũng rất thích cô.

"Thật ra thì những gì em muốn nói anh đều đoán được" Thụy Gia gục đầu xuống, giọng nói khô khốc: "Nửa năm gần đây trong nhà xảy ra chuyện, Khả Ý lại anh quả thật đã bỏ bê em"

Văn Từ trầm mặc không nói.

Thời điểm Thụy Gia ngẩng đầu lên, vẻ mặt có vẻ nhẹ nhàng hơn. Nhưng tôi nhìn ra anh đang giả vờ, anh chính là người như vậy, trong lòng càng có chuyện, ngoài mặt càng giả như không có việc gì.

"Cứ như vậy đi." Thụy Gia mỉm cười, nụ cười âm áp như gió xuân trong trí nhớ tôi, lại làm lòng tôi đau đớn: "Hi vọng sau này chúng ta vẫn là bạn. Nếu có chuyện gì anh có thể giúp được, cứ đến tìm anh"

Tôi chợt hiểu ra, họ vừa chia tay. Tại sao có thể như vậy?

Nếu Thụy Gia đã nói xong, Văn Từ không thể tiếp tục trầm mặc nữa. Cô nhìn anh, lại cúi đầu: "Thụy Gia, em xin lỗi"

Anh cười, giọng nói lộ ra sự mệt mỏi: "Văn Từ, đừng nói như vậy. Là anh bận bịu chuyện trong nhà, coi nhẹ cảm giác của em"

Văn Từ lắc đầu, cố chấp nói một lần nữa: "Thực xin lỗi."

Nụ cười của Thụy Gia trầm xuống, lại nhanh chóng giả vờ nhếch lên, dường như không tìm được điều gì để nói nữa: "Anh ta đối với em có tốt không?"

Văn Từ không nói gì.

Thụy Gia cười tự giễu: "Vốn định không hỏi. Ra ngoài cũng lâu rồi, em cũng cần phải về rồi"

Văn Từ do dự một chút, đứng lên bắt đầu mặc áo khoác.

Lòng tôi bỗng nhiên ngùn ngụt lửa giận, lớn tiếng nói với Văn Từ: "Cô chờ một chút"

Văn Từ và Thụy Gia đều ngạc nhiên quay đầu lại, tôi chẳng quan tâm để ý về mặt kinh ngạc của bọn họ, bay về phía cô ta. Trong một tích tắc, trên mặt cô ta xuất hiện sự mù mờ và hoảng hốt, theo bản năng muốn lùi về phía sau.

Tôi liếc thấy Thụy Gia cũng đứng lên, muốn đưa tay ra đỡ. Nhưng hiển nhiên là động tác của tôi vẫn nhanh hơn, xem đi, dùng cánh có lợi thế hơn hẳn. Tôi kéo cái khăn quàng trên cổ cô ta, khi cô ta vẫn còn kinh ngạc đã xé tan cái khăn thành từng mảnh nhỏ.

Động tác của Thụy Gia đột nhiên cứng lại. Cùng lúc đó, quán lẩu vắng vẻ vang lên tiếng kêu sột sỏi và tiếng quạt gió của điều hoà.

Tôi vỗ cánh, muốn đáp xuống vai Thụy Gia, nhưng do dự một chút, lại đáp xuống ghế. Tôi không hề nhượng bộ trừng mắt nhìn Văn Từ. Xem đi, xem đi,

tôi đây chỉ là sủng vật hung hăng nghịch ngợm tập kích khách hàng đến ăn thôi.

An Triết xuất hiện sau lùm trúc rậm rạp, sắc mặt hơi tái, đại khái là sau phản ứng của mọi người đã đoán ra là tôi gây chuyện. Ở đằng sau hắn là Tần Khải Vi, vẻ mặt không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn về phía bên này.

Văn Tử cúi đầu xuống, nhìn chiếc khăn quàng tan tành, không nói gì, quay người đi luôn.

Ngực tôi còn đang lên xuống kịch liệt, tầm mắt không tự chủ được nhìn về phía Thụy Gia. Trong ánh mắt anh là sự kinh ngạc và nghi hoặc, như bị dính Định Thân chú, cứ sững sờ, ngẩn ngơ nhìn tôi.

Tôi cũng nhìn lại anh. Nước mắt cứ từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Cánh tay Thụy Gia đặt trên mặt bàn hình như hơi run rẩy.

Xung quanh chúng tôi đột nhiên ồn ào hẳn, sau đó, tôi bị một đôi tay ôm lấy, không cần nhìn cũng biết là An Triết. Hơn nữa An Triết còn đang tức giận.

"Mày vừa làm gì?" Hắn thực nghiêm khắc hỏi tôi.

Tôi không nhìn hắn, mắt tôi vẫn dán vào Thụy Gia. Thụy Gia nhìn tôi, sau đó ánh mắt thoáng thả chuyển tới gương mặt An Triết, bây giờ phản ứng của anh hết như cuộc sống của nhà du hành vũ trụ trên tivi, cho dù động tác gì cũng chậm rì rì - phải chăng đã bị hành động của tôi hù rò?

"Tiên sinh, thật xin lỗi" An Triết thấy tôi không để ý tới hắn, bắt đầu bắt chuyện xin lỗi Thụy Gia: "Con vệt nhà tôi được chiều sinh hư, nên có chút ngang ngược. Nếu nó gây ra tổn hại gì, tôi sẵn lòng bồi thường"

Thụy Gia phục hồi tinh thần lại, anh nhìn An Triết thật lâu, sự nghi hoặc lại nổi lên, nhưng rồi lại khôi phục lại con người phong độ nhẹ nhàng thư sinh tao nhã gạt đầu với An Triết: "Không có tổn hại gì, tôi nghĩ, tôi nên cảm ơn nó, bởi nó bất bình giùm tôi"

Lúc này đến phiên An Triết hít vào một hơi khí lạnh, hắn cúi đầu nhìn tôi, đưa tay khẽ vuốt đầu tôi, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc. Hắn nhìn nhìn lại những mảnh khăn rơi trên mặt đất, chần chờ hỏi: "Cái này"

Thụy Gia lắc đầu, xoay người nhặt lên, nắm thành một nắm trong tay: "Đây là kiệt tác của con vệt nhà anh, nhưng tôi cũng không trách nó"

Nói xong, như là bác bỏ ý nghĩ hoang đường gì đó, Thụy Gia lắc đầu tự giễu. Động tác này khiến lòng tôi đau nhói.

Khách trong quán thấy không có chuyện gì xảy ra, lại quay về bàn. Thụy Gia cảm áo khoác ra ngoài, lúc đi qua chỗ chúng tôi thì khẽ nói một câu tiếng Anh: "Tạm biệt, hẹn gặp lại"

Tôi thật sự không thể chịu đựng bộ dạng sa sút của Thụy Gia, không phải là anh chia tay với một người con gái không hề yêu anh sao? Có nghe qua câu Chân trời nào chẳng có cỏ thơm chưa? Không phải chỉ là thất tình sao?

Trong nháy mắt đó, tôi lớn tiếng nói với anh: "Dont trouble the trouble until the trouble trouble you"

Đây là câu cửa miệng lúc trước của anh.

Thân thể Thụy Gia khẽ chấn động, quay đầu lại, nhìn tôi chăm chú, dường như muốn thấy cả thế giới nội tâm của tôi.

Sau đó, anh cũng quay đầu bỏ đi.

Tôi vui đầu vào lòng An Triết khóc. Tôi biết Thụy Gia đoán được, anh nhất định đoán được. Anh chỉ không cách nào chấp nhận ý nghĩ ấy của mình.

An Triết nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi, nghi hoặc: "Mày rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì hả? Vặt khí không tôi, xé rách khăn của người ta mà người ta còn cảm ơn mày. Rốt cuộc là làm sao? Thật mất hứng"

Tôi không cử động.

Sau đó tôi nghe giọng của Tần Khải Vi: "An Triết, anh giỏi thật, có thể nuôi thú cưng giỏi vậy - lúc bình thường hai người đều dùng tiếng Anh giao tiếp sao?"

An Triết nở nụ cười, không nói gì thêm, tôi đoán trong lòng hắn nhất định còn nghi ngờ Tần Khải Vi.

Tôi chùi nước mắt nước mũi vào áo hắn, trong lòng thầm nghĩ: "Để hôm khác nói. Có lẽ hôm nào đó tôi sẽ giải thích cho anh hiểu, chẳng qua chỉ là một câu chuyện cũ rích, một người đàn ông tốt mà bị đá thôi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tôi tự tạo cho mình một vùng trời bí mật nho nhỏ ngay tại nhà. Mỗi lần tâm tình không tốt hoặc là không muốn gặp người liên có thể trốn vào đây. Nơi bí mật này là nóc giá sách trong thư phòng An Triết.

Từ lúc phát hiện ra địa điểm lý tưởng như vậy, quyển tạp chí Fashion yêu thích của tôi không cần thường xuyên giấu dưới ngăn tủ nữa. Sau đó, An Triết lại phát hiện bí mật này, quét tước sạch sẽ nóc giá, lại còn mang đến một cái đệm thật là êm. Theo lời hắn nói là để cho mỗi lần tôi chui ra, khỏi giống một cái chổi lông gà dính đầy bụi.

Lại sau đó, tôi bắt đầu lục tục đem những đồ vật vừa mất giấu lên đây. Ví dụ như đôi găng tay có thêu một đoá hoa tuyết nơi cổ tay của An Triết, nửa lọ nước hoa nam mùi cỏ xanh còn thừa trong phòng tắm, còn có máy chơi game của hắn, khối rubik, một cái cốc màu trắng mà bên ngoài điểm những hoa lá cảnh màu vàng khá đẹp.

An Triết có một lần bắc ghế lên ngắm nghía một lúc rồi nói: ”Mày đúng là biết chọn nơi tốt để xưng bá”. Tôi cười hi hi ném cho hắn một cái hôn gió.

Nơi này dần trở thành địa bàn của tôi, chỉ tôi, không chia sẻ với bất kì ai. Vậy mà có một lần, một con sâu quái gở không biết sợ liền trèo lên. Lúc đầu tôi chỉ trợn mắt nhìn nó cảnh cáo một chút. Nó hồn nhiên coi như không thấy, vẫn vác thân hình mập mạp của nó tiến quân lên đệm của tôi. Cuối cùng cũng bị chọc giận, tôi một đường chụp lấy nó quăng lên trên bàn làm việc của An Triết. Ấn sùng từ trên trời rơi xuống khiến hắn đâm hoảng. Kết quả, con vật nhỏ từ trên cao rơi xuống choáng váng còn chưa có tỉnh lại thì đã bị An Triết diệt khẩu một cách dã man.

An Triết đại khái nhận ra gần đây tôi có chút hậm hực nhưng cũng chẳng hỏi cái gì, vẫn đối xử với tôi trước sau như một. Có lẽ đối với hắn, một con vẹt ngẫu nhiên có chút hành động khác thường cũng không có gì lạ.

Tôi bây giờ đang nằm trên địa bàn của mình, trước mặt là một quyển tiểu thuyết vừa vớ được, vô cùng chán nản lại ngáp một cái. Trời đẹp như vậy mà phải ru rú trong nhà, làm cho tinh thần người ta không khá lên được chút nào.

Tivi trong phòng khách thì đang chiếu bản tin thể thao, một vận động viên nổi tiếng đang giới thiệu quá trình trưởng thành của mình. Nhưng át đi nhạc nền lại là tiếng thì thầm của An Triết và Tần Khải Vi.

Phải phải, hôm nay tôi phải trốn lên đây chủ yếu là vì cô ta.

Tôi ló đầu từ trên nóc giá sách nhìn qua phòng khách một cái, từ đây chỉ nhìn thấy có một góc sofa, nửa chân An Triết đang từ từ duỗi ra. Hắn vẫn mang đôi tất chân màu xám nhạt mà tuần trước hai chúng tôi vừa mua ở siêu thị. Bên tay hắn, một chậu hoa Hồng môn đang nở rộ, sắc đỏ tươi đẹp và sống động.

Tôi nhìn chăm chăm cái chậu hoa rồi lại nghĩ tới ông anh Trần Thụy Gia. Từ lần cuối cùng gặp anh ở nhà hàng, tôi quả thật có chút lo lắng không yên. Tôi cứ nghĩ ngày đó mình có phải nên lấy danh thiếp trong túi áo khoác An Triết đưa cho anh, như vậy lúc nào anh suy nghĩ cẩn thận rồi có thể tới gặp tôi.

Tôi ở trên nệm xoay người một cái lại không nhìn được mà thờ dài. Thật ra tôi cũng biết chuyện này chỉ có mình tôi tin tưởng chứ Trần Thụy Gia là người trung thành với khoa học thực tiễn làm sao có thể tin được cái chuyện vớ vẩn như vậy. Xem ra còn khó hơn cả giết anh. Lại nhớ tới lúc vừa xem xong Dracula, cùng thảo luận truyền thuyết thủa ban đầu khắp nơi trên thế giới đều có quỷ quái, tôi nói đại khái có lẽ thật sự có những chủng tộc kì bí tồn tại mà chúng ta chẳng qua không biết đến. Anh nghe thấy vậy liền cười nhạt, kiên trì nói đó cũng là một thể giới vật chất, mà quỷ quái trái ngược với quy luật vật chất gì đó căn bản là không tồn tại. Có chăng là vì loài người có tâm lí sợ hãi bản năng mà bịa đặt ra cái này cái nọ.

Tôi chỉ biết lác đầu, ngờ ngẩn nghĩ không biết đến khi nào mới có thể gặp lại anh? Không biết anh cần bao lâu mới có thể thoát khỏi con lốc xoáy thất tình? Anh vốn hay suy nghĩ như vậy chỉ sợ lần này đã làm bản tính lương thiện của anh bị tổn thương.

Tivi tắt, An Triết liền thay đĩa nhạc vào. Tôi nghe thấy hắn hỏi Tần Khải Vi: “Giữa trưa em muốn ăn gì?”

Cô nàng nói: “Lười ra ngoài ăn, trong nhà anh có gì thì tiện làm luôn đi”

Hai người cùng nhau bới tung phòng bếp lên. Cũng tốt, tay nghề nấu nướng của Tần Khải Vi tuy rằng không xuất sắc lắm nhưng so với An Triết vẫn hơn một chút. Tối hôm kia cô nàng sang đây nấu mì, tôi và An Triết đều ăn hai bát. Đương nhiên bát của tôi vẫn ít hơn một chút.

Từ phòng bếp vọng lại tiếng nói qua lại của hai người, Tần Khải Vi nói: “Không có sốt cà chua với hạt nêm, muối cũng không đủ dùng.” An Triết đáp: “Em xem còn thiếu cái gì, tôi xuống siêu thị bên dưới mua.”

Tôi định bảo hắn mua hai thỏi sôcôla nhưng nghĩ lại thì thôi đi. Vì mấy ngày nay trong lòng tôi có chuyện buồn bực, cho nên có xu hướng phàm ăn. Cũng chẳng có gì lạ, đa số phụ nữ đều có khuynh hướng như vậy: muốn dùng đệm mớ thật dày để bịt buồn phiền, sầu não.

Nhưng mà tối hôm qua lúc An Triết đặt tôi dưới vòi nước tắm rửa lại nói: “Phan, tao phát hiện hai ngày này mày lại mập lên. Núc ních những thịt” Đối với con gái mà nói câu này chẳng phải là lời khen ngợi hay ho gì.

Được rồi, tôi nhin. Vậy là phải giảm béo sao? Lại nói, thân hình béo cũng ảnh hưởng đến tốc độ bay nha.

An Triết mở cửa ra khỏi nhà còn Tần Khải Vi thì ở lại phòng bếp nấu cơm. Tôi, một đứa cực kì sâu gao, liền lười biếng dựa vào đệm ngủ gật, định nghỉ ngơi trước bữa ăn một chút, dạo gần đây luôn mất ngủ, cứ tiếp tục như thế nhanh già vô cùng

Đang mơ màng thì đột nhiên nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng, tôi liền mở mắt thoáng nhìn xuống phía dưới. Hóa ra là Tần Khải Vi, có lẽ là đang chờ An Triết mua đồ ăn về nên nhàm chán không có gì làm.

Cô ta nhanh chóng đi đến trước màn hình máy tính, cầm thử chuột bắt đầu không ngừng kích kích. Lúc đầu tôi ngỡ là nàng ta chơi trò chơi nhưng càng ngày càng cảm thấy không giống lắm cô ta cau mày rồi còn có vẻ khấn khứa.

Tôi liền cảnh giác cao độ, cô ta muốn làm gì vậy? Không phải là gián điệp thương mại thật chứ?

Cô ta dường như tìm kiếm cái gì đó trên máy tính, ánh mắt dần dần khấn khứa rồi lại lấy di động từ trong túi ra gọi. Tôi cúi đầu thật thấp, cố gắng chỉ để lộ ra mỗi hai cái mắt.

“Alo?” Giọng nói có vẻ mất kiên nhẫn: “Tài liệu kia tên là gì?”

Trong lúc bên kia trả lời thì cô ta vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay đang cầm di động vì nắm chặt mà có vẻ trắng bệch.

“Hắn đi siêu thị rồi.” Tần Khải Vi trả lời ngắn gọn, ánh mắt vẫn hướng về phía màn hình, lông mày lại càng nhăn chặt. Thật lâu sau, nàng hơi lo lắng nói: “Thật sự không có?”

Đối phương dường như đang liên tiếp giao chỉ thị cho nàng ta.

Tần Khải Vi nhẹ liếc thấy chiếc đồng hồ thiên sứ để bàn liền không do dự ngắt lời đối phương: “Không đủ thời gian. Anh nếu lo thế thì tự mình đến đây tìm.”

Nàng đứng lên, dường như muốn đập máy. Nhưng lại dừng động tác, chần chừ nói lại lần nữa: “Đĩa CD? Anh chắc chắn có một đĩa dự bị ư?”

Ánh mắt nàng bắt đầu lia qua bài trí của thư phòng tựa như đang tìm kiếm chỗ có thể cất giấu một cái đĩa CD. Tôi đột nhiên nhớ ra tối hôm kia An Triết có đem cái đĩa cất vào giá sách cùng chỗ với quyển “Tư trị thông giám”. Chẳng lẽ đây là thứ cô ta đang tìm?

Bên ngoài bỗng có tiếng lạch cạch, cô ta vội vàng đi ra ngoài làm tôi âm thầm thở ra. Xem ra sắp có chuyện vui để xem rồi. Chẳng biết là loại người nào hoặc điều kiện gì mới có thể làm cho một người con gái cam tâm tình nguyện coi nhẹ chuyện tình cảm? Quả là một vấn đề đáng để nghiên cứu đây.

Cách phòng khách truyền đến tiếng hai người kia cùng nhau nấu cơm ở trong bếp. Nghe thấy tiếng nói trong trẻo của An Triết, tôi lại có chút lo lắng liệu hắn có biết tới chuyện có người âm thầm đối phó hắn hay không? Mà lại còn là người cùng phe, kẻ cả thói quen giữ bản dự bị của hắn cũng biết hết.

Không biết qua bao lâu mới thấy An Triết đi đến, tay vỗ vỗ giá sách ngừng gọi tôi: “Đồ lười, xuống ăn cơm.” Nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn sáng như ánh mặt trời, tôi cuối cùng quyết định chưa cần nói chuyện này cho hắn vội. Bởi lẽ chân tướng còn chưa được rõ ràng mà quan trọng nhất là tôi chẳng có bằng chứng. Chuyện như vậy nói ra làm sao người ta tin được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Trên màn hình tivi, quái vật hấp hối nằm trên mặt đất, người đẹp nằm trên người nó khóc nức nở. Sau đó, âm nhạc bắt đầu trở nên kì bí. Thân thể quái vật bay lên trong vầng sáng, thân thể đầy lông từ từ biến thành cơ thể con người, sau đó nó với người đẹp kích động ôm hôn nhau.

Tôi dựa vào nệm trên sofa lau nước mắt lần thứ n.

Đây chính là đoạn phim tôi thích nhất, phép thuật bị hoá giải, quái vật biến thành hoàng tử, tất cả mọi chuyện không thể đều xảy ra như kì tích.

Hai bàn tay to vươn ra, ôm tôi vào trong ngực.

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt An Triết như đang suy nghĩ gì dừng lại trên người tôi, rất gần, ánh mắt hắn thực sự rất đẹp, trắng đen rõ ràng, con ngươi trong trẻo như mã não đen trong nước. Trong ánh mắt hắn hiện lên hình ảnh một con chim lớn xấu xí kì quái, nghiêng đầu, ngẩng ngó nhìn hắn.

"Nếu quả thật có phép thuật" Hắn vuốt ve lông chim của tôi, như đang suy nghĩ gì nói: "Biến mày thành người cũng được đấy. Mày muốn trở thành người thế nào?"

Tôi tức giận trừng mắt: "Anh cứ tìm được người có phép thuật đi"

An Triết cười ha ha, ôm ghì tôi vào ngực: "Đôi khi mày cũng chẳng hề giống một con chim"

Sự nghi ngờ sò sò trong lời hắn khiến lòng tôi bất giác cuống cuống cả lên, tôi vùi đầu trong ngực hắn không dám ngẩng đầu. Cách một lớp áo len màu trắng mềm mại, bên tai truyền đến tiếng tim đập, từng nhịp từng nhịp cứ đánh vào trái tim tôi.

Tay An Triết dịu dàng vuốt ve tôi, thì thầm: "Phan Phan, mày là một con chim kì lạ khiến tao cảm thấy có chút kính sợ. Tao không biết mày còn có thể làm ra chuyện gì khiến tao giật mình nữa. Mày có thể nghe hiểu tao nói, có thể đọc sách, biết lấy đồ vật này nọ giúp tao, biết nổi cáu, mày còn có thể nói tiếng Anh. Mày rốt cuộc là từ đâu đến đây?"

Giọng nói của hắn toát lên sự nghi hoặc sâu sắc: "Tao cảm thấy trên người mày có rất nhiều bí mật"

Tôi không có lên tiếng, những điều này là vấn đề tôi không thể trả lời. Tôi biết nói thế nào với hắn? Nói tôi đang yên lành tăng ca không hiểu tại sao linh hồn xuất ra, khi tỉnh lại đã ở bệnh viện thú ý ư?

Chuyện như vậy quá là rợn người, tôi không cần mạo hiểm như vậy. Tuy rằng hiện giờ không đến mức bị treo trên cột thiêu cháy, nhưng tình cảnh e rằng cũng không kém là bao.

"Lúc An Tâm mới mang mày với con mèo đến tao chỉ cảm thấy phiền phức" An Triết vừa vuốt lông tôi vừa thì thầm: "Nhưng ở chung với mày càng lâu, lại càng không muốn rời" Bởi có mày ở cùng, căn phòng trống cũng trở nên rất thú vị." Hắn phát ra tiếng thở dài, dùng sức ôm tôi.

Lòng tôi nảy sinh một dự cảm chẳng lành, lời này nghe sao mà giống từ biệt quá. Quả nhiên sau đó hắn nói: "An Tâm gọi điện thoại đến, nói mấy ngày nữa sẽ trở về. Nó muốn đón mày đi. Phan Phan, mày đi rồi, tao sẽ buồn lắm"

Câu sau nghe rất buồn tai, nhưng tôi cười không nổi.

An Tâm trở về sao? Sao lại nhanh như vậy?

Vừa nghĩ tới phải rời khỏi ngôi nhà mà tôi đã quen thuộc và dựa dẫm, trong lòng tôi bỗng nhiên khủng hoảng. Sắp sửa đối mặt với cuộc sống hoàn toàn khác, sắp sửa không được gặp hắn nữa.

Tôi đứng thẳng lên, nhìn thẳng vào ánh mắt An Triết, vô cùng kiên định nói: "Tôi không đi"

An Triết lặng đi một chút.

"Tôi không đi" Tôi lặp lại một lần, trong lòng nghĩ đến câu thoại trong Jane Eyre: Em sợ rằng sau khi xa rời anh rồi, sợi dây nối liền trái tim hai chúng ta cũng đứt đoạn, sẽ rất đau đớn, đến chảy cả máu..

Chẳng lẽ tôi cũng giống với nàng Jane Eyre phải sống nhờ, coi ở bên cạnh hắn như ở nhà mình sao?

Nhận thức này khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Cơ thể không kiềm được khẽ run lên. Tôi hạ tầm mắt, không dám nhìn hắn nữa.

"Tốt" An Triết tựa hồ phục hồi tinh thần: "Tao cũng không muốn mày bị đón đi. Như vậy đi, lúc An Tâm đến đón mày, mày cứ trốn đi, đừng để nó thấy"

Tôi nhin không được cười khổ, chỉ có biện pháp trẻ con như vậy sao?

An Triết tựa hồ cảm thấy sự tình đã được giải quyết, cho nên có vẻ hết sức vui mừng. Hắn dung lực nâng tôi lên, lớn tiếng nói: "Cứ định như vậy. Sau này mày sẽ là An Phan Phan"

Tôi lão đảo trên tay hắn, lòng thầm nói: nói kiểu của anh, ở với An Tâm không gọi là An Phan Phan sao?

An Triết cao hứng nhếch miệng cười: "Chúng ta đi tắm rửa, sau đó lên giường. Mày ngủ giường tao là tốt nhất, dù gì người mày cũng rất ấm"

Tắm rửa bây giờ? Tôi kinh ngạc hỏi lại hắn: "Ngày hôm nay không cần tăng ca?"

An Triết cười hi hi nói: "Không cần. Tài liệu trở về tay Đồng tổng, tao đang đợi chỉ thị của gã. Kế hoạch thông qua mới có thể thực hiện được. Khụ, nói mày cũng không hiểu."

Lời này thực khiến cho tôi nhụt chí. Nhưng mà sự cao hứng phấn khởi của hắn vẫn lây sang cho tôi. Nhớ tới hành động kì quái ban ngày của Tần Khải Vĩ, tôi trịnh trọng cảnh cáo An Triết: "An Triết, đừng dùng mắt để nhìn người"

An Triết trợn mắt há hốc mồm. Sững sờ, ngăn người nhìn tôi, dường như phản ứng không kịp, hỏi lại: "Mày nói cái gì?"

Tôi lặp lại một lần nữa. Kì thật đây là câu tôi đã muốn nói với hắn từ lâu, chẳng qua bây giờ nói ra, đối tượng đứng mũi chịu sào đã chẳng phải là mình.

Ánh mắt An Triết nhìn tôi dần dần trở nên thâm trầm, trong lòng tôi ngược lại thấy thoải mái. Dù thế nào đi nữa hắn cũng nhận định trên người tôi có phép thuật gì đó, lại nói chuyện này cũng khá nghiêm trọng, cho nên tôi cũng không lo lắng băn khoăn gì. Tôi chỉ có thể nói thế, hi vọng với trí thông minh của hắn có thể luôn luôn duy trì cảnh giác.

An Triết ước chừng tròn mắt nhìn tôi hai phút, sau đó gật gật đầu: "Lời này tao nhất định nhớ kỹ."

An Tâm trở về buổi hoàng hôn ba ngày sau đó.

Nghe thấy cô vừa bấm chuông vừa gọi to: "An Triết, mở cửa", An Triết và tôi vội vàng chuẩn bị biểu diễn.

Giả bệnh là biện pháp An Triết nghĩ ra sau khi ngủ dậy, tuy rằng chỉ có thể kéo dài vài ngày, nhưng trước mắt không có biện pháp nào tốt hơn. Như lời hắn nói, vị đại tiểu thư này tính tình cố chấp vô cùng, trực tiếp yêu cầu cô, đảm bảo tuyệt đối không buông tha.

An Tâm vừa vào cửa liền líu ríu nói chuyện không ngừng, tôi lặng lẽ mở một con mắt hướng ra phía ngoài nhìn lên: quả nhiên là cô gái tóc ngắn từng thấy một lần trong mấy tính, cô mặc áo khoác ngắn màu đỏ thẫm, đáng vẻ xinh đẹp.

Hắn huyền vài câu, quả nhiên cô hỏi: "Bảo bối của em đâu?"

An Triết dài giọng: "Ý em muốn nói con vẹt kia?"

An Tâm bị ngữ khí của hắn hù dọa, giọng nói cũng khẽ run lên: "Anh đừng làm em sợ, đừng nói là nó bị anh nuôi chết rồi nhé?"

An Triết lặng đi một chút, tựa hồ đang suy nghĩ có thể nói thế không. Do dự trong chốc lát, cuối cùng vô cùng tiếc nuối nói: "Chết thì chưa chết, chỉ là đang dưỡng bệnh thôi"

An Tâm lập tức nhảy dựng lên: "Bệnh gì?"

An Triết chậm rãi nói: "Đại khái là một loại cúm. Bác sĩ nói có thể lây sang cho người. Anh đã tiêm phòng rồi. Cô chưa tiêm phòng? Anh thấy cô không nên gặp nó thì hơn"

An Tâm sững sờ trong chốc lát, bán tín bán nghi nói: "Cúm? Sao nó lại bị cúm được?"

An Triết quanh co hai câu, có phần thẹn quá hoá giận: "Cô đã nói, ngày nào cũng cần mang nó ra ngoài hóng gió, nếu ra ngoài đương nhiên sẽ tiếp xúc đủ loại người"

An Tâm tức giận chất vấn hắn: "Em chỉ nói hóng gió, anh đã mang nó đi những nơi nào hả?"

An Triết bị chất vấn, thái độ ngược lại rắn hắc: "Siêu thị, khách sạn, câu lạc bộ đêm. Anh là đàn ông, không thể chăm một con chim như bà chủ gia đình chăm trẻ con được. Cô không tưởng tượng được đâu"

An Tâm tức giận không nói nên lời.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng An Tâm dậm chân, xoay người ra ngoài, trước khi ra cửa nói một câu: "Nếu không chữa khỏi, An Triết anh đợi chôn cùng nó đi" sau đó ra cửa đi mất.

Tôi từ trong tổ nhảy dựng lên, vỗ cánh bay về phía An Triết.

Về mặt An Triết có chút phức tạp, hắn nghiêng đầu nhìn tôi thờ dãi: "Từ nhỏ đến lớn, bất luận chuyện gì tao cũng làm cho nó, bất luận thứ gì chỉ cần nó thích, tao không bỏ được cũng sẽ từ bỏ thứ tao yêu thích cho nó. Phan Phan, mày là thứ đầu tiên đấy"

Đầu tôi cũng cúi xuống. Lừa gạt một cô gái dường như thật sự hết nói nổi. Nhất là cô quan tâm tôi từ đáy lòng.

Bất tri bất giác trong lòng cũng có chút áy náy.

"Tuy nhiên" Ngữ khí của An Triết bỗng nhiên nhẹ nhàng hẳn: "Có thể giữ lại mày, thế cũng đáng"

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng bỗng dưng có một dòng nước ấm áp chảy trôi.

"Nghĩ lại thì, lúc đầu tiên là con mèo, lúc tiểu học bà cô tao tặng con thỏ, khi trung học tao dùng tiền tiêu vặt mua bò câu, còn chị hàng xóm cũng cho con chó lang thang" An Triết cảm giận bất bình bắt đầu tố khổ: "Lần nào tao cũng cho nó hết, chỉ giữ lại mỗi con chim, sao có thể nói là quá được"

Tôi không nhịn được liếc mắt. Cái gã này, sao mỗi lần làm người ta cảm động cũng không nổi ba phút nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Có lẽ vì gần đây được thông thả, An Triết lại khôi phục thói quen xuống bếp của mình. Tối cuối cùng cảm giác khi hắn cực kì cố chấp làm đồ ăn đều là vì bị đá kích gi đó.

Giống như tháng trước, có một đợt bốn năm ngày liên tục, ngày nào hắn cũng hầm xương sườn, hầm đến nỗi tôi không thể không tuyệt thực, hắn mới thoả lòng mong ước, ngừng tay. Sau đó tôi mới biết hắn nghe trộm được một anh đẹp trai mới tới khuyên nhủ các em nữ: "Đừng thấy An tổng mặt mũi hơn người, đẹp nữa cũng không thể thay cơm ăn. Các cô muốn được gả cho anh ấy, thì đợi làm thiếu phụ luống tuổi có chồng đi, tôi đoán anh ta ngay cả xương sườn cũng chả biết hầm đâu"

Lúc này phát bệnh cũng tương tự. Tính cả tối nay, chúng tôi đã ăn thịt bò xào tiêu liên tục trong ba ngày. Cũng không biết là hắn mua nguyên liệu không ngon, hay là cách làm của hắn không chuẩn, tóm lại, làm xong, nói là thịt bò xào tiêu, chỉ thấy mọi người kim lòng không đậu hời lại hắn một câu: "Làm theo thực đơn của nước nào thế?" Nếu nói là thịt bò hầm tiêu, tin rằng tám chín phần mười sẽ miễn cưỡng gật đầu nghe.

Đáp án mãi cho đến lúc rửa bát mới bị vạch trần.

Tôi đang đứng bên cạnh cái rãnh nước ai oán nhìn một đồng thịt bò nằm trong túi rác. An Triết tức giận vứt khăn rửa bát vào trong bồn, làm bầm lẫu bẫu nói: "Thịt bò xào tiêu, không phải là thịt bò xào tiêu sao? Không nấu được thịt bò xào tiêu là không có thiên phú nấu nướng? Tôi không tin"

tôi cũng không tin. Đây là không thể lời gièm pha à. Nghe ngữ khí, dường như lý do đồng thịt bò được giải thoát đã lộ ra rồi

"Tao cũng không tin tao thật sự làm không ngon!" An Triết "làm" một tiếng rồi nện cái chai nước rửa bát xuống mặt bàn cẩm thạch đá đen, nước bắn tung toé khắp người tôi.

Bộ dạng hắn đúng là bị kích thích. Tôi dùng sức rũ rũ cánh, quyết định tự cứu mình.

Tôi nhích lại gần hắn, uyển chuyển nói: "Hình như anh có hơi bị dốt mũi thì phải"

"Vậy sao?" An Triết kinh ngạc nhìn tôi, sau đó thành thực gật đầu: "Hình như đúng thế thật"

Thừa dịp hắn đang trầm tư, tôi nhanh chóng rền sấm khi còn nóng: "Người khác phê bình thịt bò xào tiêu, anh có thể nói, tôi không thích món này, nhưng lại từ món ốc burou nướng tôi"

Nghe tôi nói đến ốc burou, An Triết bắt đầu bán tín bán nghi phục hồi tinh thần lại đánh giá tôi.

Tôi cười hắc hắc hai tiếng, nhanh chóng thôi lui đến khoảng cách an toàn. Vì hắn từng tâm huyết dâng trào mua ốc burou một lần, kết quả mãi cho đến khi chương trình thời sự chiếu tin, ốc burou không sạch, cuối cùng hắn nhón nhác ném tất cả vào thùng rác.

"Tao mới làm thịt bò xào tiêu ba ngày, mày sẽ không định tuyệt thực chứ?"

Thần sắc An Triết không tốt trông mắt nhìn tôi, nửa câu sau còn chưa kịp nói, bỗng nhiên chuông cửa vang lên một tiếng lảnh lót.

An Triết lập tức sắc mặt đại biến, giang hai tay run như đuôi vịt, vội vàng nói: "Mau, An Tâm đến đây!"

Hành động của hắn khiến tôi nhớ lại anh em dân binh trong Đường hầm chiến tranh, cho dù là ngữ khí hay diễn cảm của An Triết đều rất thống nhất với họ, chẳng qua người ta nói là: "Mau, qui đến đây!"

Tôi vội vàng núp ở cái ổ trên giá sách của tôi.

An Triết thò đầu ra nhìn mãi từ phía dưới không thấy tôi mới an tâm đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra đã nghe thấy giọng nói thanh thúy của An Tâm: "Anh, Phan Phan thế nào?"

"Có thể thế nào?" Giọng của An Triết có vẻ không vui: "Anh cũng chẳng phải bác sĩ thú y"

"Thái độ của anh kiểu gì thế?" An Tâm cũng không vui: "Anh hại nó sinh bệnh, anh còn chấp vật à"

"Gi cơ?" Thanh âm của An Triết lớn hẳn: "Anh hại nó bệnh? Cô đã lớn bằng ngần đấy rồi còn không biết phân biệt phải trái"

"Em nói sai à?" An Tâm cãi: "Sao lúc em nuôi có không bệnh tật gì, nhưng anh chỉ nuôi có ba bốn tháng, xem đi, đã mấy lần vào phòng khám rồi?"

"Có nữ chủ nhân biến thái như cô sao? Ai đời nuôi vẹt rồi lại còn nuôi mèo"

"..."

Tôi đầu đầu phát hiện ra đây chính là cách họ chung sống với nhau trong phần lớn thời gian. Hơn nữa họ có xu hướng cãi nhau không biết mệt. Chỉ là lặp lại những lời vô vị cuối cùng được gi?

không thể nhịn được nữa

Tôi bay từ thư phòng ra, xẹt qua đỉnh đầu họ, cẩn thận dừng lại ở bức màn cửa sổ nhìn xuống đôi huynh muội mặt đỏ tai hồng phía dưới, khách khí nói: "Ngất lời một chút."

Lập tức bị chặn miệng.

Lời tôi còn chưa xong đã bị một tiếng hét decibel cao chói tai gián đoạn, không cần đoán cũng biết là An Tâm. Tôi liếc mắt nhìn cô một cái, cơ thể cô cơ hồ gần rơi xuống, khoé môi bắt đầu từ từ nhếch lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt biến thành vẻ kinh hi: "Phan, mày nói được thật à? Mày đã khoẻ chưa?"

Tôi nhìn khuôn mặt cười của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy tội lỗi. Tôi thấp giọng nói: "Thực xin lỗi"

"?" An Tâm hiển nhiên không rõ vì sao tôi nói thế.

Tôi nhìn An Triết, hần khăn trương chăm chú vào hành động của An Tâm, dường như sợ cô sẽ nhào lên bắt tôi, tay trái còn cầm một cái khăn rửa bát, e rằng hần cũng quên khuấy nó rồi.

"Tôi không thể đi theo cô" Tôi cắn răng cố nói lời này, sau đó cúi đầu không dám nhìn thẳng mặt cô. Tôi phát hiện cự tuyệt một cô gái như vậy thực sự rất khó khăn.

Trong phòng khách rất yên tĩnh, dường như một đầu kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Không biết qua bao lâu, mới nghe được thanh âm lấp bắp của An Tâm: "Mày mày thật sự, vui nơi mới quên chốn cũ. Nhà anh ấy có gì hay ho chứ?"

Tôi không hé răng, tiếp tục giữ tư thế cúi đầu nhận tội.

"Mày nghĩ lại xem" An Tâm thấy tôi không phản ứng, bèn khuyên nhủ: "Tao có thể mang mày đi làm, chưa bao giờ để mày ở nhà một mình, cho mày dùng nước hoa của tao, tao còn"

Tôi ngăn cản những lời sau đó của cô, những lời này khiến lòng tôi khổ sở.

Tôi lại một lần nữa nói: "Thực xin lỗi."

Trong phòng khách lại khôi phục im lặng. Tôi trộm liếc mắt nhìn cô, cô như đang suy nghĩ gì, đầu cúi xuống, như cảm nhận được ánh mắt tôi lại ngẩng đầu nhìn tôi, trên mặt dần nở nụ cười tươi: "Như vậy cũng được, sau này tao thường xuyên đến đây gặp mày, chờ mày muốn về với tao sẽ mang mày đi được không?"

Tôi lao xuống dưới, sà vào ngực cô. Cô gái này, thật sự là... tôi thích

Cô lưu luyến không rời rồi mới bỏ đi.

An Triết bật ngón cái với tôi, nửa thật nửa giả nói: "Phan, I phục you"

Ngày hôm sau, An Triết ngừng tàn sát thịt bò, thành phố bắt đầu vào đông bằng một trận đại tuyết. Hoàng hôn, trên mặt đất đã tích một tầng tuyết dày.

Tôi đứng trên cửa sổ nhìn người khác ném tuyết, đắp người tuyết, trong lòng tràn đầy hâm mộ và hưng phấn. Người nhàn rỗi trong tiểu khu đều ra quét tuyết, nặt người nào người nấy đều có vẻ vui mừng, cách rất xa vẫn nghe thấy tiếng cười đùa của bọn trẻ trên quảng trường.

Cửa sổ bị tôi dùng móng vuốt kéo ra, ngửi được hương vị tuyết tươi mát, bỗng nhiên có cảm giác hạnh phúc. Tuyết đọng khiến thế giới này biến thành thế giới cô tích màu trắng bạc, biến thành thế giới kì tích nào cũng có thể xảy ra, khiến người ta không tự chủ sản sinh ra những mơ màng vô hạn

Chiếc xe thể thao màu đỏ của An Triết chậm rì rì tiến vào tầm nhìn của tôi, thời tiết thế này, hẳn lái chiếc xe đó rất ổn.

Xe dừng ở dưới lầu, từ trên xe bước xuống hai người. Cô gái mặc áo lông dài đỏ không cần phải nói nhất định là Tần Khải Vi. Bọn họ từ trong xe bước ra xách túi lớn túi nhỏ.

Tôi chăm chú nhìn cô ta, không biết cô ta đã thay đổi chủ ý chưa, hành động kì quái lần trước không biết có thắng cấp không nữa đây?

Tôi vỗ cánh rời khỏi cửa sổ, mặc kệ thế nào, tôi đều phải có phòng bị

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

[sp]Tôi còn đang luống cuống tay chân hồng ửng nấu đã thấy An Triết cười hi hi thò đầu từ ngoài cửa thư phòng vào ngó.

"Đồ lười, lại ngủ vùi rồi!" Hấn nói xong liền nhắc cái túi trong tay khua khua trước mặt tôi: "Nhìn đi, mua rất nhiều món mỳ thích ăn, xuống đi. Chúng ta ăn lẩu"

Tần Khải Vi đứng sau lưng hấn cười: "Em phát hiện người chủ thú cưng đều có tật xấu đó là vô tình hữu ý coi thú cưng như một thành viên trong gia đình. Có một bà cụ giàu có tặng dưới ngày nào cũng ôm một con Chihuahua gọi nó là con. Anh thì sao? Anh coi nó thế nào?"

An Triết rút đầu, cười nói: "Đồng nghiệp trong công ty đều nói nó là vợ anh"

Hai người cùng cười vui vẻ, cùng đi vào bếp

Tôi dựa vào nệm do dự, ra ngoài góp vui hay là trông chừng trận địa trong này? Đột nhiên nghĩ ra, nếu hôm nay cô ta vẫn còn muốn tìm đồ, như vậy tất nhiên sẽ sai phái An Triết ra ngoài.

Tôi không ngại chờ xem trò vui.

Phòng bếp truyền đến tiếng nước ào ào, âm thanh của nồi niêu bát đũa chạm vào nhau, An Triết vừa hát vừa sắp mâm bát, nhìn rất có không khí gia đình ấm cúng.

Có phải tôi đã quá đa nghi không? Bởi vì thật khó tưởng tượng một người làm việc mờ ám lại có thể trấn định tự nhiên đến vậy. Cô ta thậm chí còn nhẹ giọng cùng hát với ắt. Giờ tôi đã hiểu cái gì gọi là Hoàng đế không vội, thái giám đã lo.

An Triết lão đại lại xuất hiện trước cửa thư phòng, trong cái đĩa thủy tinh trong tay hấn có đặt một chùm nho to, hấn dứt từng quả vurun tay đưa ra trước mắt tôi, cười híp mắt: "Xem xem, tao không lừa mày mà, ngon lắm đấy. Xuống đây đi"

Đối mặt với nho ngon, tiếp tục kiên trì thì thật là làm khó tôi, tôi đang nghĩ ngợi có cần trực tiếp đáp xuống vai hấn không, điện thoại trong túi hấn đột ngột vang lên.

Cơ thể tôi vừa bay lên chớp mắt đậu xuống giá sách, tim cũng bắt đầu nhảy lên kịch liệt.

"Alo?" Tay An Triết hầy còn giữ quả nho, người đã bắt đầu bước ra ngoài: "Ồ đâu? Sao lại sơ suất thế chứ. Được rồi, tôi qua bây giờ, ba nghìn có đủ không?"

Tôi thò đầu khỏi giá sách khăn trương dõi theo hấn, hấn cúp điện thoại rồi qua lấy áo khoác, vừa ngoảnh đầu về phía phòng bếp nói lớn: "Khải Vy, anh ra ngoài một chuyến, chắc khoảng nửa giờ nữa sẽ quay về"

Tần Khải Vi đáp lại một tiếng, dằn dờ đầy quan tâm: "Lái xe chậm một chút"

An Triết ừ rồi ra ngoài.

Tần Khải Vi đứng bên cửa sổ, có lẽ đang nhìn An Triết. Sau đó, cô ta quay người, ánh mắt lạnh như băng không chút do dự nhìn về phía thư phòng.

Tôi kinh hãi, không chút suy nghĩ liền rút đầu vào. Ngay sau đó, thật cẩn thận dịch người vào trong. Cô ta chưa biết hang ổ của tôi ở trong này nên có lẽ không mấy chú ý đến tôi.

Cô ta đi vào, trong phòng rõ ràng không có người khác, cô ta vẫn rón ra rón rén, đại khái đây là phản ứng bản năng của phường đạo tặc. Lần này, cô ta không để ý đến máy tính mà đến thẳng giá sách, bắt đầu bận rộn lôi hết quyển này đến quyển khác ra, sau đó lại đặt về nguyên trạng.

Lòng tôi lại trùng xuống, xem ra, người muốn đối phó An Triết nhất định rất thân thuộc với hấn, nên mới biết cả những thói quen sinh hoạt rất nhỏ của An Triết.

Không biết có phải mắt tôi nhìn quá chăm chú khăn trương mà xảy ra vấn đề không, kế tiếp hình ảnh tôi thấy như hiệu ứng làm chậm hình trong anime, từng chút xảy ra trước mắt: Cánh tay Tần Khải Vi rơi xuống cuốn "Tư trị thông giám", cô ta mở quyển sách ra, thân thể cứng ngắc một chút, sau đó, trên mặt hiện rõ nụ cười vui mừng.

Tôi nhắm mắt lại, trong lòng không kìm được thở dài: cô nàng này, cô ta có nghĩ tới mình sẽ mất đi những gì? Sau việc này, cô ta sẽ không hối hận?

Tần Khải Vi nhanh nhẹn đặt quyển sách dày về lại giá sách, sau đó bắt đầu gọi điện thoại.

"Lấy được rồi" Cô ta dương dương tự đắc: "Tốt nhất anh phái người tới lấy đi"

Gương mặt cô ta lộ nụ cười vô cùng hớn hỏ, như một nghệ sĩ múa vừa nhận được tràng pháo tay cổ vũ của khán giả, xoay một cái hoa lệ trên cái thảm sàn màu trắng trong thư phòng, sau đó nở nụ cười với cái điện thoại: "Hiệu suất của tôi không phụ lòng anh, trả tiền được rồi chứ?"

Cô ta cúp điện thoại, cười híp mắt, quay lại phòng khách.

Tôi bay ra ngoài, xoay một vòng trong phòng khách, dừng lại ở tủ băng đĩa. Động tác của tôi bất ngờ khiến Tần Khải Vi rất hoảng hốt. Đến khi nhìn thấy tôi, trong mắt cô ta hiện lên sự khinh miệt và buồn cười, sau đó xoay người vào bếp.

Cô ta rửa rau, nhưng tôi có thể nhìn ra cô ta ít nhiều tâm trạng bất ổn.

Tôi nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường trên phòng ăn: năm phút đồng hồ, mười phút, mười hai phút, mười lăm phút

Chuông cửa rột cuộc cũng vang lên. Tần Khải Vi cơ hồ bị tiếng chuông kia dọa đến mức nhảy dựng lên, sau đó nhanh chóng chạy ra phòng khách mở cửa.

Ngoài cửa là một chàng trai mặc áo khoác đỏ, trong tay mang một cái hộp giấy đóng gói rất đẹp. Trên quần áo và mũ anh ta đều thêu một kí hiệu màu sắc sặc sỡ. Tôi nhận ra kí hiệu này, đó là đồng phục của nhân viên phục vụ tại một quán cơm Tây rất gần nhà chúng tôi.

Chàng trai có gương mặt thật thà phúc hậu, thấy Tần Khải Vi mở cửa, khách sáo chào rồi đưa cái hộp giấy ra: "Đây là pizza của quý khách. Đã thanh toán rồi, xin ký vào đây"

Tần Khải Vi kí tên, thuận tay đặt cái hộp sang một bên, sau đó hỏi chàng trai kia: "Vị tiên sinh đặt pizza có để lại lời nhắn gì không?" Giọng nói của Tần Khải Vi có vẻ hơi khàn khản.

Chàng trai sờ sờ đầu: "Tiên sinh nói cô có thứ cần tôi mang về"

Tần Khải Vi đưa một phong thư dày, đặt trên phong thư là một trăm tiền mặt.

Chàng trai cảm ơn một hồi sau đó đi.

Lúc đó, cả người Tần Khải Vi đều có vẻ thoải mái. Cô ta nhắm mắt dựa cửa trong chốc lát, sau đó đứng dậy lấy pizza vào nhà ăn.

Cô ta tiếp tục nấu cơm chiều, còn tôi thì tiếp tục đi đi lại lại trên tủ đĩa, thuận tiện tiêu hoá luôn tin tức mới nhận: là một vị tiên sinh. Người đối phó với An Triết là một vị tiên sinh. Vị tiên sinh này rất gần gũi thân thuộc với hắn, hiểu biết thói quen sinh hoạt của hắn.

Trước mắt tôi xuất hiện trước nhất là gương mặt đầy tà khí của Đồng Hải Lâm, là hắn ta sao? Hắn ta với An Triết bằng mặt mà không bằng lòng, vì từng là bạn bè, cho nên hiểu thói quen của An Triết. Hơn nữa hắn ta biết hạng mục An Triết đang làm là gì.

Dường như mỗi chỗ đều rất hợp lý, nhưng bọn họ là người cùng công ty, mặc kệ có ân oán cá nhân gì cũng không ngu xuẩn đến nỗi làm tổn hại lợi ích của mình chứ? Hơn nữa ông hắn ta là chủ tịch công ty, hắn chính là người thừa kế mà. Ai lại gây trở ngại cho chính công ty mình, nhất là đối với loại người có tiền tài có địa vị như Đồng Hải Lâm.

Vậy thì ai vào đây?

Tôi phiền não gãi gãi đầu. Không biết An Tâm có biết bình thường An Triết hay giao tiếp với ai không? Lần sau cô ấy đến phải hỏi kĩ một chút.

Cửa mở ra, An Triết đi vào, vừa cởi áo khoác vừa cười: "Hình như có món gì rất ngon"

Tần Khải Vi từ phòng bếp ngó ra: "Mùi thơm thật, đói bụng rồi sao? Em gọi điện thoại đặt pizza"

An Triết chìa cánh tay cho tôi, ý bảo tôi bay xuống chỗ hắn, sau đó mang tôi cùng vào nhà ăn. Trên người hắn còn chút hơi lạnh mơ hồ, cảm giác rất khoan khoái nhẹ nhàng.

Hắn cắt một miếng pizza đặt vào cái đĩa của tôi, sau đó quay ra mở rượu đỏ.

Mở nồi canh ra, thỉnh thoảng lại thấy có bọt khí be be nổi lên từ lớp mỡ. Vị tiêu cũng chưa bao giờ hắc như hôm nay. Ánh mắt tôi đảo qua các món ăn, kinh ngạc phát hiện ra mình chẳng có một chút cảm giác thèm ăn.

Bỗng nhiên cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Tần Khải Vi không biết đã ngồi xuống cạnh An Triết từ lúc nào, một bàn tay cô ta khoác trên vai An Triết, cả người rướn sang, cái miệng hồng hồng thì thâm vào tai hắn câu gì đó. Gương mặt cô ta hồng hồng hơi say, ánh mắt cũng có vẻ mơ màng.

An Triết tựa như bị câu nói của cô ta chọc cười, rất tự nhiên quay sang nhìn cô ta. Nhìn gương mặt diễm lệ như hoa đào gần trong gang tấc, trong mắt hắn tựa hồ hiện lên sự mê loạn, như bị mê hoặc cúi xuống hôn lên môi cô ta, sau đó bắt đầu dịu dàng dò xét phản ứng của Tần Khải Vi, cho đến khi cánh tay cô nàng không tự chủ được vòng lên ôm cổ hắn, hơn nữa nhiệt tình hôn trả hắn, hai cánh tay hắn đột nhiên siết chặt.

Tần Khải Vi đau đớn phát ra một tiếng rên khàn nhỏ, nhưng tiếng rên đó lại kích thích An Triết, hắn thờ hồn hồn đầy ham muốn, một bàn tay chậm rãi trượt vào trong vạt áo của cô ta. Hai tay Tần Khải Vi khẽ đặt lên cổ áo An Triết, cời chiếc cúc đầu tiên.

Sự kinh ngạc và khiếp sợ của tôi đến giờ đã biến thành phần nộ, tôi tin lỏng toàn thân tôi cũng đang dựng đứng lên.

Sao cô ta có thể như vậy? Sao cô ta có thể vừa làm chuyện tổn hại tới hắn lại coi như không có chuyện gì khiêu khích hắn? Chẳng lẽ An Triết trong mắt cô ta lại dễ dàng bị điều khiển như vậy?

Ánh mắt tôi đảo qua phòng ăn, trừ bỏ hai cây búa làm cảnh trên tường, nơi này thật sự không có vũ khí gì tiện dụng.

Khẽ nhìn thoáng qua, đã thấy ngón tay cô ta cưỡi đến cái cúc áo thứ ba của hắn, cơ ngực màu lúa mạch của An Triết lộ dần ra trong không khí...

Không có thời gian tiếp tục do dự, tôi nắm lấy cái muôi múc canh trong nồi gỗ vào cái đầu xoắn tít của cô ả...[.sp]

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Buổi đêm dường như có tiếng động gì kì lạ làm cho tôi sợ hãi tỉnh giấc.

Đèn vẫn còn sáng, An Tâm đang dựa vào đầu giường ngồi đọc sách. Dường như cô cảm thấy được tôi tỉnh giấc mà lo lắng vươn tay kéo tôi đến bên cạnh. Tôi ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt trên người cô mà thấy trái tim cuồng loạn của mình đập chậm lại đôi chút.

Chuyện khó chịu xảy ra ba hôm trước lại cứ thế theo trí nhớ đã bị chôn sâu của tôi hiện ra trước mặt tôi trong cái điệu rất đáng ghét. Xem ra ban ngày cố ý trốn tránh lại càng khiến nó càng thêm đau đớn đi vào trong ý thức của tôi. Bây giờ đã trở thành nỗi ám ảnh tôi không thể thoát nổi trong giấc mơ.

Hiện tại nghĩ lại, chuyện phát sinh ngày đó như thực như không vậy. Từng chi tiết đều tái hiện lại một cách kì lạ. Ví dụ như trên vai Tần Khải Vi dính một mảng dầu mỡ ghê người, đôi môi bị rách của An Triết chảy xuống một giọt máu đỏ rực rỡ. Lại còn lúc hai người cùng nhau quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt sáng quắc bắn ra tia lửa bập bùng.

Tôi quay về ngồi trên ghế, cái muôi tôi nắm trong móng vuốt "cheng" một tiếng rơi xuống sàn nhà An Triết có chút phẫn nộ, lại có chút nghi hoặc khó hiểu đánh giá đáng về lòng dũng cảm của tôi. Trên mặt hắn hiện lên một tia do dự: "Phan, mày có phải... Mày không phải sẽ cho rằng tao..." Hắn khó khăn suy nghĩ cách biểu đạt thành lời: "Mày không phải cho rằng tao đang bị tổn thương gì đó chứ? Không phải như vậy, bọn tao là..."

Tôi sững sốt một chút, lập tức nghĩ theo góc độ của vật nuôi thì hắn lý giải như vậy cũng không sai. Huống chi, chuyện tôi đang làm cũng không phải là muốn ngăn cản hắn bị tổn thương còn gì?

Tần Khải Vi cau mày, bàn tay còn lại thì xoa xoa cái gáy. Cô ta hiển nhiên không nghĩ giống An Triết. Tôi có thể thấy sâu trong mắt nàng hơi có một chút lo sợ. Không riêng gì trên tóc, ngay cả quần áo của cô ta đều dính đầy vết mỡ đỏ, áo của nàng lại là áo màu hồng nhạt xem ra lần vấy mỡ này khó có thể giặt sạch được.

An Triết vỗ vỗ tay cô ta: "Nếu không em cứ đi gội rửa trước một chút, hong khô, sáng mai chắc là sẽ khô được."

Tần Khải Vi lia cho tôi một ánh mắt lạnh như băng rồi đứng dậy vào phòng tắm. Tôi hét lớn một tiếng: "Đứng lại!"

Cô ta bị bất ngờ không kịp cả dừng lại đã xoay người trừng mắt với tôi, trên khuôn mặt lúc ấy là sự kinh ngạc cùng chán ghét không hề che giấu. An Triết cũng nhíu mày, hẳn là biểu hiện ương ngạnh của tôi đã vượt ngoài dự kiến của hắn.

Tôi nhìn chằm chằm Tần Khải Vi, nói rõ ràng rành mạch: "Cô lập tức về đi nếu không muốn tôi nói ra chuyện tốt cô vừa làm".

Thân hình cô ta hơi động đậy một chút, sắc mặt thoáng cái trở nên tái nhợt. Nếu nói là bị tôi uy hiếp, chi bằng nói cô ta kinh hãi vì thấy một con vẹt lại có thể dùng giọng điệu của con người trước mặt mình. Cô ta cứ sững sờ nhìn tôi. Tôi cũng không chút mềm lòng nhìn chằm chằm đáp trả.

Mãi đến lúc An Triết lớn tiếng quát một cách không kiên nhẫn: "Phan, đừng náo loạn, quay về tổ của mày đi!"

Tôi thu hồi ánh mắt chém giết với Tần Khải Vi lại thân nhiên liếc mắt nhìn hắn. Tóc mái của hắn loà xoà trước mắt, ngực còn hở một mảng. Ánh mắt tuy không còn tràn đầy hương vị tình dục nữa nhưng lời nói và tư thế lại không tránh khỏi toả ra dụ hoặc mê mị. Tôi biết hắn đã bị tôi làm phiền đến cùng.

Trong lòng tôi lúc đó chỉ tràn ngập thất vọng với hắn, câu nói vẫn xoay quanh trong lòng vì thế mà không suy nghĩ liền thốt ra: "Thứ tình cảm giả dối như vậy mà anh cũng muốn?"

Có cái gì đó trong ánh mắt hắn lúc ấy bị thái độ khinh miệt của tôi đập tan. Đó là một thứ mỏng manh, trong suốt, dễ vỡ. Tôi thậm chí còn nghe được âm thanh rất nhỏ tựa như khi viên đá chạm vào cốc rượu.

Đột nhiên tôi liền hiểu ra. Đối với Tần Khải Vi, trong lòng hắn cũng không dám khẳng định. Hắn chỉ lừa mình dối người mà thôi. Giống như một canh bạc vậy, ngay cả khi biết chỉ có năm mươi phần trăm hy vọng hắn cũng muốn nhắm mắt đưa tay.

Liệu có phải là câu nói đêm đó của Đồng Hải Lâm gây ảnh hưởng đến hắn chăng? Tôi không xác định được, chỉ có thể đoán mò. Bởi tôi làm thế nào cũng không quên được ánh mắt cô đơn, gần như tuyệt vọng của An Triết khi hắn nhắc tới Mã Đan.

Hắn chẳng qua là một đứa trẻ lạc đường, trơ mắt nhìn cảnh tượng người người vội vàng đi qua ngã tư đường mà thôi rồi không ngừng tự nhủ trong lòng có lẽ người tiếp theo đi qua sẽ nhận ra mà đưa mình về nhà.

Cứ như thế vô tình nhìn thấu nội tâm yếu ớt mà người đàn ông này không dám để lộ ra ngoài làm cho tôi không kìm được mà thương hại hắn. Nhưng mà thương hại này của tôi chẳng qua chỉ đốt lên một mối lửa trong mắt hắn thiêu đốt viên đá lúc trước mà thôi. Không thể nghi ngờ rằng nếu không phải chuông cửa đúng lúc vang lên thì hắn đã bóp chết tôi rồi.

Tôi rõ ràng có thể nhìn xuyên qua ánh mắt hắn mà thấy được sâu thẳm trong đó đầy đặc sát ý. Có lẽ tôi sai rồi, tôi sớm nên biết người đàn ông như hắn tuyệt đối không thể thương hại. Lòng chim trên người tôi từ từ sụp xuống. Giờ phút này tôi chỉ thấy thật mệt mỏi, mệt đến độ đứng không nổi. Nếu hắn có làm gì, tôi nhất định sẽ không tránh. Tần Khải Vi cứ thế cúi đầu đi mất, cô ta tay cầm áo lông mở cửa đi ra ngoài mà thậm chí còn không chào hỏi An Tâm bước vào.

Ồ, An Tâm, An Tâm

Bất giác lui về phía sau vài bước, tôi không bao giờ muốn đứng ở trong căn phòng này nữa, một phút một giây cũng không thể. Tôi chạy trốn chết, nhào vào lòng An Tâm. Cô không hiểu chuyện gì xảy ra nên cũng vui mừng mà ôm tôi.

"Chúng ta đi thôi, lập tức đi." Tôi cơ hồ như đang cầu xin cô.

An Tâm có chút không hiểu nhưng nhất định đồng ý.

Lúc ra khỏi nhà, tôi nói: "Thứ mà Tần Khải Vi lấy từ trong sách ra là giả. Bản thật ở trên đỉnh giá sách." Tôi còn chưa nói hết câu, bởi lẽ không cần thiết. Chữ trên bàn là tôi bắt chước nét chữ của An Triết mà viết lên. Tôi không nhìn nhưng biết chắc hắn vẫn nghe thấy được.

An Tâm do dự một chút rồi chẳng nói chẳng rằng mang theo tôi đi. Cô nhẹ nhàng vuốt ve tôi, nhìn nhìn đồng hồ trên đầu giường rồi bỗng nhiên ngồi dậy:

"Em không ngủ được, chị cũng không"

Cô cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt loé lên một tia sáng: "Không bằng chị mang em đi chơi nhé."

Tôi sững sốt một chút, bây giờ?

An Tâm vừa hạ quyết tâm, lập tức từ trên giường đứng lên lấy ra một cái quần bò dính đầy hạt nhỏ ném lên giường, rồi tiếp tục lấy ra một cái áo da màu đen bóng loáng bó sát người. Lúc cô xoay người trước gương, tôi không thể không thừa nhận bộ đồ đi chơi này thật đúng là một khối chê.

"Đi đâu?" Tôi hoa cả mắt vừa nhìn cô cấp tốc ăn mặc như một cô gái làng chơi(*) vừa ngây ngốc hỏi.

An Tâm trắng mắt liếc tôi một cái: "Đồ vô lương tâm! Mới đi theo anh ấy vài ngày liền quên luôn cứ điểm của hai ta?"

Tôi lục tung não cũng không nhớ lại được cái gì nhưng hoàn toàn hiểu được một điều: Lúc nào An Tâm đi đến nơi đó cũng đều mang theo tôi.

Cô giờ chai nước hoa phun loạn vào cả hai rồi xuất phát. Tôi tựa vào trong lòng cô nhìn ánh đèn đường chợt loé ngoài cửa sổ xe mà bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc. Cũng là ngọn đèn mờ nhạt bên đường chợt loé, cũng là ban đêm trăm mặc cô đơn như thế...

An Tâm không quen với sự tĩnh lặng như thế liền mở lên một ít nhạc mạnh rồi rì rầm nhắm theo.

Trong xe lập tức tràn đầy than âm náo nhiệt, ồn ào đối lập với bóng đêm lạnh lẽo bên ngoài, không hiểu tại sao lại làm cho người ta cảm thấy càng trống trải gấp bội.

Tôi đoán đúng một nửa, cô quả thật đưa tôi tới một quán bar trên phố. Lúc này cũng chỉ có chỗ này là náo nhiệt nhất. Tuy nhiên, cô đi vào một cái quán mà tôi thật sự chưa từng nghe thấy tên: "AXE". Cũng không biết là tôi nhà quê hay là quán này thực sự không nổi tiếng nữa.

Vừa vào cửa An Tâm liền được một cô nàng tóc đỏ chào hỏi, ánh mắt của cô ta sáng long lanh, dưới ngọn đèn mập mờ lại càng quý dị.

"Sallie, chào! Lâu lắm rồi cô không mang theo bảo bối tới đây chơi nhì." Cô nàng thuần thục ôm lấy vai An Tâm, thuận tay vỗ người tôi một cái. An Tâm ưỡn oai nhìn cô ta một cái: "Là tìm tôi hay là nhớ bảo bối của tôi?"

Tóc đỏ cười ha hả, sau đó đề thấp giọng nói: "Lôi Lạc vừa mới ở đây."

An Tâm tựa như run lên một cái nhưng chỉ lắc đầu: "Không liên quan, tìm một chỗ chúng ta cùng ngồi đi."

Tóc đỏ gật gật đầu, ôm lấy chúng tôi cùng đi vào. Những tiếng gầm rú cuộn cuộn đập vào mặt, tuy rằng có hơi ồn ào nhưng nơi này thật đúng là náo

nhật. Hơn nữa tôi còn phát hiện ở đây không có ai chòng chọc nhìn mình bởi lẽ bất luận kì quái cỡ nào đều có thể dung hoà được ở nơi này. Một khi phát hiện được điểm này, tôi lập tức cảm thấy loại thoải mái trước nay chưa từng có.

An Tâm lớn tiếng hỏi tôi: "Uống cái gì? Vẫn nước trái cây chứ?"

Tôi lắc đầu, ở trong này mà lại uống nước hoa quả thì thật là mất hứng nên lớn tiếng nói: "Vodka."

An Tâm nghe thấy câu trả lời tựa hồ hơi sững sờ nhưng rồi lập tức quay đầu gọi rượu. Chỗn sôi động như vậy cùng với rượu mạnh làm cho tôi cảm thấy có thể quên hết mọi chuyện không thoải mái trong lòng. Có lẽ say đến chết ở đây với tôi mà nói ngược lại là lối thoát tốt nhất. Nói không chừng lúc tỉnh dậy tôi lại được nằm trong căn phòng đầy nhóc thú bông của mình, mà tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Rút cuộc tôi cũng biết vì sao có nhiều người thích uống rượu, thích nơi này như vậy.

Nơi này tưởng như là chốn ồn ào nhất, náo nhiệt nhất nhưng kì thực đều là nơi dành cho những người muốn được quên. Đồng thời tôi cũng cảm nhận rõ rệt một góc nội tâm cô độc, mờ mịt được chôn sâu trong lòng An Tâm cùng với nỗi đau đớn chẳng thể nào che giấu được bất kể trong bóng đêm nơi quán bar hay dưới ánh mặt trời.

Điểm này có đôi chút giống tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Khi những ngọn đèn trên sân khấu đồng loạt tối đi, khắp nơi đều vang lên những tiếng huýt gió chói tai, còn có người lớn tiếng hét to. Mới đầu chỉ là vài người rồi rục rịch hết lên nhưng rất nhanh liền biến thành tất cả mọi người có mặt đều tham dự hò hét. Bọn họ vừa vỗ tay vừa đồng thanh hô: "Lôi Lạc! Lôi Lạc! Lôi Lạc!"

Tiếng hò hét cổ vũ mời gọi người ta như vậy làm ai ai cũng phải chú ý. Dường như có một đại nhân vật nào đó chuẩn bị xuất hiện vậy. Ánh mắt An Tâm cũng sáng long lanh, cô không kêu nhưng ánh mắt lại chăm chú, nhìn chăm chăm vào sân nhảy. Nhìn theo tầm mắt của cô, một ánh đèn chợt chiếu xuống. Dưới cột sáng có một bóng người toàn thân một màu đen đang nhẹ nhàng, chậm rãi nhảy múa như có như không. Một người đàn ông với dáng người cực kì mê hoặc. Lúc anh ta nhảy múa như là đã quên đi tất cả xung quanh, hoàn toàn hoá thân thành ngọn lửa duy nhất trong bóng đêm, muốn đem nhiệt tình của mình làm mọi lửa đốt cháy cả thế giới.

Âm nhạc dừng trên người anh ta một chút rồi chợt ảm ảm vang lên. Gần như lập tức, toàn bộ vũ trường đều hoà vào điệu nhảy sôi động ấy. Mọi người đều vây quanh anh ta vừa nhảy nhót vừa hét chói tai. Ngay cả trong không khí cũng mang theo một loại hơi thở như thiêu như đốt. Đúng vậy, đúng vậy, ở nơi náo nhiệt này không có quá khứ, không có ngày mai, chỉ có hiện tại mà thôi.

An Tâm lắc người một cái theo tiết tấu nhạc, cũng như mọi người cô đang chăm chú nhìn Lôi Lạc, linh hồn có lẽ đều bị anh chàng dẫn đi rồi. Chỉ tiếc cách quá xa, tôi căn bản không thấy rõ diện mạo của anh ta, chỉ cảm thấy làn da đó ngăm đen, ánh mắt toả sáng, mỗi một tế bào trên người từ đầu đến chân đều toả ra một loại hơi thở cực kì mê hoặc.

Ngay cả tôi cũng bị anh ta cuốn hút, theo tiết tấu của anh ta mà không ngừng lắc mình, lắc rồi lại lắc mãi cho đến lúc thế giới trước mắt biến thành tám vãi phủ kín mặt mũi. Tôi nghĩ tôi lại uống quá chén. Lúc An Tâm đem tôi khoá lại trong vạt áo rồi đi ra ngoài làm gió lạnh thổi qua, tôi được hồi quang phản chiếu thanh tỉnh trong chốc lát, tôi nhớ mình mơ mơ màng màng hỏi cô: "Lôi Lạc là ai?"

An Tâm bình tĩnh nói: "Chú quán Axe."

"Vậy thôi à?" Tôi nghi hoặc hỏi. Lúc tóc đỏ nói cho cô Lôi Lạc cũng ở đây, An Tâm rõ ràng hơi run run. Tôi còn nhớ rất rõ.

An Tâm dường như thờ ra một tiếng nhẹ đến nỗi không nghe được: "Đương nhiên."

Cô ôm chặt tôi: "Em suy nghĩ linh tinh gì vậy."

"Có nghĩ gì đâu." Tôi buồn ngủ tựa vào trong lòng cô, thì thào lầm bầm: "Anh ta thật... mê người."

An Tâm không nói gì, mùi nước hoa nhẹ nhàng trên người cô cùng mùi cồn hoà vào nhau trong đêm gió lạnh buốt làm cho người ta không kìm lòng được mà nhớ đến bông hoa cô độc trên vách núi.

An Tâm đặt tôi ngồi bên cạnh rồi khởi động xe. Điện thoại bỗng vang lên: "Alô?"

Cô sốt ruột cầm điện thoại để bên tai: "Anh có việc gì?"

Không biết là ai gọi nữa?

An Tâm như chăm chú nghe trong chốc lát nhưng rồi ngay sau đó lại không kiên nhẫn nói: "Gi mà qua đêm không về nhà chứ? Anh cho rằng em vẫn là trẻ con à? Bọn em ở quán bar, đang định về nhà đây."

Nói xong liền nhẹ liếc tôi một cái, tựa hồ có hơi chột dạ: "Đúng vậy, nó đang ở cùng em."

Đối phương hình như nổi giận, thanh âm có vẻ gắt gỏng hẳn lên. Nghe tiếng quát, tôi lại hơi tỉnh táo. Đây là giọng An Triết mà. Nhưng tình tảo cũng chẳng được lâu, đầu óc lại bắt đầu xoay vòng. Nhưng sâu trong tiềm thức của tôi bỗng nhiên nhói một cái như bị kim đâm. Là vì hấn sao?

An Tâm hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Anh hỏi nó? Nó uống vodka tự mình kêu."

An Triết lại nổi khùng lên. Hấn vốn là người điềm tĩnh, có lẽ chỉ có An Tâm mới có năng lực chọc giận hấn vậy. Cô nhún lông mày một cái, ánh đèn nê ôn bên ngoài chọt loé trên mặt cô lúc ẩn lúc hiện, đôi mắt màu xanh như đã hơi lơ đãng, hàng lông mi dài run rẩy. Ánh mắt có vẻ sâu thẳm mà suy sụp: "Đúng vậy, nó uống rượu lại còn nôn nữa."

Ngữ khí của An Tâm rõ ràng khắc nghiệt hơn: "Đúng thế, em chính là mang theo nó ra ngoài lêu lổng. Nhưng anh tự cho mình là ai, có quyền quản em sao?"

Nói xong câu đó, bụp một tiếng cúp điện thoại, miệng than thở một câu: "Không hiểu ra sao cả"

Cô thuận tay ném điện thoại vào bên cạnh tôi. Điện thoại lại reo, tôi hơi nâng mí mắt nhìn, trên màn hình chọt loé lên tên "An Triết". Mà An Tâm ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm, liền khởi động xe lái đi.

Điện thoại của cô ở cạnh tôi vẫn không ngừng reo vang. Tôi chỉ cần hé mắt là có thể thấy được cái tên gây tổn thương cho mình. Vốn dĩ buồn ngủ nhưng tìm đập thật nhanh khiến tôi khó lòng thờ được. Làm thế nào cũng không ngủ được, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt.

"Ngày mới, khởi đầu mới. Nhất định phải đã thông tỉnh thần" Tôi lặp đi lặp lại lời răn này trong đầu. Vậy là ngay sau khi An Tâm vào đến nhà, tôi liền ngủ vật ra.

Buổi sáng dậy hấn là đầu vẫn còn đau nhưng chỉ cần nhớ đến chuyện An Tâm muốn dẫn tôi đến cửa hàng của cô là tôi lại mạnh mẽ gạt chặn bật dậy. Đây là lần đầu tiên cô nàng mời tôi đi làm chuyện nghiêm túc, không đi là không nể mặt. Hơn nữa thật ra tôi cũng rất tò mò không biết cửa hàng của cô sẽ như thế nào đây?

Lần đầu tiên thấy ảnh của cô trên máy tính chỉ cảm thấy ngọt ngào lại ngại ngùng. Lần thứ hai nhìn thấy cô ở nhà An Triết thì thấy cô xinh đẹp, thẳng thắn lại hơi giống tiểu thư nhà giàu bị chiều hư. Rồi đến lúc cô mang tôi về nhà lại bắt đầu cảm thấy An Tâm cũng giống như phần lớn người dân thành thị luôn cất giấu cảm giác cô đơn trong lòng. Nhưng là đến cửa hàng rồi mới thấy cô là một phụ nữ khôn khéo, có đầu óc tổ chức.

Thật đúng là không ngờ!

Cửa hàng của cô ở Nam Kinh phố Tây, chốn phồn hoa. Mặt tiền cửa hàng cũng không lớn, khoảng 40, 50 mét vuông, có cái tên dễ nghe "Lư Vân Hiên". Lúc đầu còn tưởng là bán văn phòng tứ bảo, nhưng lại khiến người ta ngửi thấy mùi sơn phấn. Mặt tiền là một tủ kính thủy tinh bên trên bày một cây thông Noel được trang trí sáng long lanh với các loại phụ kiện nhỏ xinh tràn ngập không khí lễ hội. Đây cửa thủy tinh đi vào là lập tức nghe thấy tiếng chuông thanh thủy.

Sau kệ treo quần áo liền thấy hai khách hàng nữ cười khanh khách đi ra. Họ đều mặc những bộ đồ của bộ sưu tập mùa xuân mới nhất, trông đầy sức sống. Sau hai nàng là một phong cảnh màu cà phê, bên trên có treo một cái đồng hồ màu trắng, nhãn hiệu gì tôi không biết nhưng mang lại cảm giác rất Châu Âu.

Bỗng có một ánh mắt vừa nhìn thấy chúng tôi bước vào liền sáng lên rồi người đó tiến tới, giang cánh tay mà cười nói: "Lại đây ôm một cái!"

Tôi tránh đi một chút. Xem động tác của cô ta kia, có lẽ coi tôi là trẻ con? Tuy rằng cô nàng mặt mũi cũng không tồi nhưng cứ nghĩ đến bị một cô gái cùng tuổi đối xử như vậy, trong lòng tôi quả thật không rét mà run. Thấy tôi không quan tâm đến mình, cô gái trẻ tên Tiểu Mễ liền giả bộ tức giận cong miệng lên: "Mới mấy tháng không gặp mà đã bơ người ta rồi." An Tâm cũng cười như an ủi cô nàng, đoạn vỗ vỗ mặt cô ta: "Đừng dọa nó! Lúc tôi mới gặp nó cũng vậy. Cô tốt nhất là nhanh chuẩn bị sôcôla để lấy lòng nó đi."

Một cô gái khác đang tiếp khách thì hơi cười gật đầu với chúng tôi.

An Tâm hỏi Tiểu Mễ tình hình của cửa hàng một chút sau đó đến sau quầy vui đùa vào sổ sách. Tôi ở trên bàn trước mặt cô đi đi lại lại, chờ chuẩn bị tốt sẽ bay ra ngoài kia xem một mùa xuân này ra sao. Tôi đứng trên giá treo chậm rãi đi từ đầu này tới đầu kia rồi lại sang chỗ khác... Gặp được cái đẹp còn dùng móng vuốt đẩy đẩy gạt gạt hai cái.

Tuy rằng không thể thỏa mãn thú vui mua sắm của tôi nhưng mà chỉ xem thôi cũng bớt nhàm chán rồi. Hơn nữa gạt đi gạt lại thoải mái, lúc làm người sao có thể không chừng mực, nếu không người bán hàng mà thấy chắc cũng sớm trợn mắt lên rồi

Một cô gái trẻ mặc bộ váy màu hồng nhạt từ phòng thử đi ra, vừa xoay người soi gương, vừa do do dự dự. Bộ váy kì thật không tồi nhưng là da cô nàng trắng như vậy nếu mặc màu đậm hơn sẽ rất hợp với mái tóc xoăn dài của nàng. Vừa lúc tôi nghĩ như vậy thì Tiểu Mễ lại đi giới thiệu một bộ váy khác màu trắng.

Cô nàng nhẹ liếc mắt một cái liền không có chút hứng thú quay đi. Nàng bỗng nhiên thấy bóng ta trong gương thì hơi sững sốt rồi lập tức xoay người lại nhìn ta chăm chăm. Trên mặt hơi hể ra một nụ cười kinh ngạc, chính nụ cười này đã tác động đến tôi. Tôi quyết định cố gắng hiện một chút thẩm mỹ của tôi coi như là báo đáp. Tôi dùng móng xách cái váy màu đỏ mình vừa xem qua khi nãy. Tiểu Mễ dường như hiểu ý tôi mà vội vàng đi tới cầm quần áo đưa cho khách. Cô nàng thật ngạc nhiên nhưng vẫn đưa tay qua lấy.

Tôi còn chưa kịp nói gì đã bị Tiểu Mễ cướp mất lời thoại: "Bộ này rất hợp với chị."

Cô khách có điểm do dự: "Có phải hơi điệu quá không? Tôi chưa bao giờ mặc bộ nào điệu đà thế này." Tiểu Mễ cùng Tiểu Gia cật lực thuyết phục cô nàng mặc thử. An Tâm ở bên kia cũng ngẩng đầu nhìn ta nhưng chẳng nói câu nào. Chỉ vừa xoa thái dương vừa mỉm cười. Sau đó ánh mắt của cô hướng về phía sau tôi mà hơi giật mình.

Tôi cũng quay đầu lại, cô gái kia đã thay xong bộ váy tôi gọi ý. Thật sự... rất đẹp a. Tôi nhìn không được huyết sáo một cái. Mặt cô nàng liền đỏ lên.

Cổ tay cùng viền váy đều đính ren tinh tế khiến cho màu đỏ nổi bật lại thêm vài phần uyển chuyển. Tôi thấy cô ta cũng có vẻ vừa ý, vừa soi gương vừa quay về phía tôi cười nói: "Ánh mắt của mày quả thật còn tốt hơn so với tao." Tôi thấy chẳng qua ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê nhưng chỉ nghĩ trong bụng cũng chẳng nói.

Cô khách lấy tay vuốt vuốt lưng tôi rồi cười tủm tỉm đi vào thay đồ. Lúc này An Tâm đã đi tới cùng Tiểu Mễ và Tiểu Gia Long, thì thầm nói: "Ngay cả Phan Phan cũng nhìn ra cô ấy không hợp với bộ váy hồng kia vậy mà mấy đứa còn kiên trì gọi ý là sao? Chúng ta ngoài mục đích bán hàng thì quan trọng nhất vẫn là làm cho khách hàng cảm thấy chính mình càng đẹp hơn khi bước vào. Điểm này thì phải học Phan Phan." Hai cô gái nhìn nhìn, Tiểu Mễ cười hi hi làm mặt quỷ với tôi.

An Tâm bắt đầu cổ vũ tôi: "Phan Phan à, về sau ngày nào cũng đến đây làm đi." Tôi cẩn thận quan sát cô, biểu tình của An Tâm nửa thật nửa giả. Nhất là khi nhớ lại thói quen ngủ nướng của nàng, tôi cảm thấy những lời này khả năng lớn là nói đùa. Cô còn chẳng thể rời giường đúng giờ, chẳng lẽ lại muốn tôi tự mình đi xe bus đến làm sao?

Không biết có phải nhờ tôi hút khách hay không mà trong cửa hàng bỗng nhiên đông khách hẳn lên. Các cô đều bắt đầu vội vàng tiếp khách. Chẳng có vị khách nào làm tôi hứng thú nên cũng chẳng buồn tiếp. Nhìn quanh một lát liền lật đật tìm tạp chí ngồi xem. Ngó quanh quất một hồi, khoé mắt tôi liếc thấy một sắc đỏ chói mắt. Trong lòng nhảy dựng lên, tâm trạng tốt cả một ngày trời bỗng biến mất.

Nhìn qua từ kính thủy tinh, bên ngoài chính là mặt đường cho người đi bộ. Vĩa hè đồi diện, cách một cây sồi xanh thấp bé có một chiếc xe màu đỏ đang đỗ từ lúc nào. Không cần nhìn lần hau tôi cũng biết đấy là xe An Triết. Không biết đã bao nhiêu lần tôi ngồi phía sau cánh cửa đó nhìn ra ngoài. Mỗi một đường cong của xe đều giống như tô vẽ in đậm trong tâm tôi.

An Triết mặc một bộ vest tối màu như có như không nhìn sang đây. Bởi vì cách xa không thấy rõ được vẻ mặt của hắn nên tôi chỉ có thể nhìn thấy hắn đang đứng hút thuốc. Tôi chưa từng biết hắn có thể hút nhiều như vậy. Không biết vì sao mà hắn không vào. Nhưng nghĩ đến chuyện hắn thật sự xuất hiện trước mặt thì tôi bỗng nhiên thấy hắn tốt hơn là không nên vào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 24

"Chương 23 là ngoại truyện nên Ad skip luôn, chúc mọi người trung thu vui vẻ"

Bên ngoài đã tối mù mịt, nhưng vì trong cửa hàng rất sáng nên nhìn từ ngoài lớp kính thủy tinh có thể thấy bóng người chạy đi chạy lại của An Tâm với Tiểu Mễ, Tiểu Gia. Sắp đến Giáng sinh, họ nhập nhiều hàng mới, từ kính đương nhiên cũng phải bài trí lại. Họ đang bận rộn treo hoa tuyết và những ngôi sao nhỏ lên từ kính.

Từ khi cửa hàng đóng cửa đến giờ cũng đã hai tiếng bận rộn trôi qua, tôi đứng trên bàn, cổ mỏi rã rời. Tôi đoán họ cũng giống tôi vừa đói vừa mệt. Chẳng qua họ đều đang bận, sự tập trung chú ý vào cái bụng không nhiều như tôi thôi. Tôi nuốt từng ngụm nước miếng, chợt nhớ ra trong túi An Tâm hình như còn một hộp chocolate thì phải.

Đôi mắt tôi vừa hướng đến cái túi của cô, An Tâm như có mắt đằng sau lưng hét lên một tiếng với tôi: "Phan, lấy mấy quả táo trên bàn ra đây cho chị"

Tôi còn chưa động đậy, giọng nói của một người đàn ông đã cất lên trước: "Ồ đây à?"

Giọng nói này có phần quen tai.

Tôi vừa mới quay đầu nhìn lại đã thấy một bàn tay hướng về phía mình, trên tay người đó là mấy quả táo trang trí sáng lấp lánh. Nhìn từ bàn tay hướng lên trên, sơ mi đỏ, cầm vuông, đôi môi mỏng tạo nên một hình cung duyên dáng. Nhìn lên nữa, mũi thẳng, mày rậm anh tuấn, đuôi lông mày hơi nhếch lên, phối hợp với đôi mắt phượng câu hồn, không phải Đồng Hải Lâm thì còn ai vào đây nữa?

Tôi bĩu môi, thấy anh ta không thể nói rõ là vui hay không vui nữa, chỉ là trong lòng có cảm giác thiếu tự nhiên. Luôn có cảm giác trên người anh ta có yêu khí, nói ví dụ luôn là lúc nào xuất hiện cũng làm người khác trở tay không kịp.

An Tâm tựa hồ cũng kinh ngạc: "Anh Đồng hôm nay lại rảnh rỗi đi dạo phố cơ à?"

Đồng Hải Lâm đưa đồ cho cô, hơi cười: "Đi bên ngoài thấy dáng vẻ chạy qua chạy lại của các cô quá vất vả, có việc gì cần tôi cố gắng sức lực không?"

An Tâm cẩn thận treo quả táo cổ định ở tủ kính, sau đó xoa cổ, leo thang xuống, không chút để tâm, cười cười: "Nào dám sai bảo anh làm gì, lương mướn anh tôi trả không nổi"

Đồng Hải Lâm nhìn về phía tủ kính, bĩu môi: "Bạn rộn lắm sao? Tôi cũng vừa từ công ty ra, cùng đi ăn gì đi"

An Tâm do dự một chút, gật gật đầu: "Tôi qua thông báo một chút."

Đồng Hải Lâm kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, sau đó tầm mắt rớt xuống người tôi. Anh ta dùng cái ánh mắt ý vị sâu xa đánh giá tôi, tôi cũng tức giận nhìn lại, xem dáng vẻ này không phải là có ý đồ với An Tâm đây chứ?

Phi, phi, mồm quạ đen. Tôi nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ này, An Tâm dù sao cũng là em gái An Triết, hơn nữa tôi có chút lo lắng nhìn An Tâm đang khoa tay múa chân. May, may thật, An Tâm chỉ cần bước vào cửa hàng của mình lập tức sẽ biểu hiện sự khôn khéo, căn cứ vào kinh nghiệm đọc ngôn tình tiểu thuyết của tôi, cô tương đối an toàn trước bọn play boy.

Một bàn tay đưa đến trước mặt tôi, khi tôi còn đang há mồm kinh ngạc, bàn tay đó nhẹ nhàng vuốt một cái, cái đầu Đồng Hải Lâm sát lại, trong mắt anh ta như mạng nện cười như có như không hỏi tôi: "Vừa lắc đầu vừa thở dài, mày đang nghĩ gì thế?"

Tôi lui về phía sau từng bước.

Anh ta cười híp mắt nhìn tôi, trong mắt bỗng hiện lên sự tà ác khiến tôi sinh lòng cảnh giác. Quả nhiên, anh ta hạ thấp giọng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tao đoán, mày với An Triết xảy ra việc gì không thoải mái mới đến chỗ An Tâm phải không? Đúng không nào?"

Tôi sửng sốt, trong lòng lập tức dừng dưng lửa giận. Trên thế giới này sao lại có một người đàn ông nam chán như vậy, không có việc gì tự nhiên đi trêu chọc một con vẹt? Không sợ bị người ta chửi biến thái à?

Tôi giận đến phát run, một cánh tay chợt đưa đến kéo tôi vào trong lòng, bên tai vang lên giọng nói kinh ngạc của An Tâm: "Anh nói gì với nó thế? Khi nó tức giận, lông trên cổ sẽ xù ra"

Đồng Hải Lâm cười, đứng lên, vừa đi ra ngoài cùng cô vừa không quên liếc mắt nhìn tôi như khiêu khích: "Không có gì, tôi vừa nói cho biết An Triết đi công tác Thượng Hải, hơn nữa tính tình cậu ấy gần đây rất đáng sợ"

An Tâm nghi hoặc hỏi lại: "Thượng Hải? Anh nói với nó làm gì? Anh đã gặp nó rồi à?"

Đồng Hải Lâm đã bước khỏi cửa hàng. Anh ta như không nghe được câu hỏi của cô, quay lưng đi đốt thuốc, sau đó quay lại hỏi: "Đi xe của tôi, muốn ăn gì không?"

Nói xong lại dùng giọng điệu bốn cột hỏi tôi: "Mày muốn ăn gì?"

Muốn ăn gì? Giờ tôi chỉ muốn ăn thịt người thôi!!!

Tôi lờm anh ta một cái, trong lòng lần lần lời anh ta nói, hẳn đi Thượng Hải sao? Vì sao ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi? Còn nữa, vì sao hẳn không vui? Vì chuyện của Tần Khải Vi? Không biết hẳn sẽ tha thứ hay là

"Đi Đình Phúc Viên đi" An Tâm nghĩ ngợi: "Phan Phan thích bánh trôi ở đó"

Tôi thích ăn nhất là bánh trôi hoa quả ở đây. Ngay từ đầu đã thích. Ý tôi nói là lúc còn là người.

Bội Bội từng cùng tôi đến đây hai lần, nhưng đều là tôi ăn cô nàng nhìn. Lúc đó cô ấy một mực giảm béo, ngoại trừ cái thìa thì những gì dính đến tình bội kiêng tất. Lúc ấy tôi thấy cô bạn rất không vui, nhưng hiện tại nhớ tới con người tức giận và thèm rớt nước miếng của cô ấy trong lòng lại thấy cay cay, muốn cười mà không cười nổi.

Mỗi lần ăn no xong, tôi đều mua một ít mạng vè, bởi vì mẹ cũng thích ăn.

Ai, đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa.

Đồng Hải Lâm lấy thêm một đĩa bánh trôi đặt trước mặt tôi, hỏi tôi: "Có thêm đường không?"

Tôi lắc đầu: "Thêm hai giọt bạc hà"

Đồng Hải Lâm cười mà như không nhìn tôi, đuôi lông mày và khoé mắt đều nhếch lên, ánh mắt như vậy thật đúng là làm lòng người này sinh cảm giác

kính sợ.

Trong lòng tôi thầm thở dài: Hoạ thuỷ, hoạ thuỷ. Hi vọng An Tâm đủ miễn dịch với người đàn ông này.

"An Triết đi Thượng Hải bao giờ?" An Tâm vẫn chưa từ bỏ ý định truy vấn "Không nghe anh ấy nói gì hết. Đi một mình à?"

Đồng Hải Lâm không để tâm, lắc đầu: "Đại khái trở về trước tết"

An Tâm có chút kinh ngạc: "Lâu như vậy à?"

Đồng Hải Lâm cười, khẽ liếc mắt nhìn cô, ánh mắt lại tỏ vẻ bí ẩn: "Có mấy nữ đi cùng, coi như là hưởng tuần trăng mật, sao có thể nói lâu?"

Tôi lại sững sốt, lòng trùng xuống. Anh ta có ý gì?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, anh ta cũng đang nhìn tôi, trong mắt có ý tứ sâu xa, giống như muốn tìm đáp án cho một vấn đề khó khăn vậy. Ánh mắt này làm tôi sợ, có phải anh ta đang thử tôi?

Tôi cúi đầu giả bộ trấn định tiếp tục ăn bánh trôi, trong lòng phút chốc hỗn loạn. Bên trong có âm mưu, dù rằng vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn.

An Tâm tròn mắt há mồm nhìn anh ta, nửa ngày mới thì thào: "Đừng làm tôi sợ"

Đồng Hải Lâm cup mắt xuống, dụi điều thuốc trong tay vào gạt tàn. Mày hơi nhúu lại, dường như hơi thất vọng vì phản ứng của tôi.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn An Tâm, ánh mắt anh ta lại hơi mang ý cười: "Cô cứ xem như một trò đùa. Thật ra lần này tôi hẹn cô ra đây là muốn hỏi cô xem gần đây An Triết đã xảy ra chuyện gì? Tâm trạng không tốt lắm"

Tôi tiếp tục nhìn chằm chằm bánh trôi, đưa mắt nhìn trộm: Đồng Hải Lâm nhìn rất chân thành, An Tâm hơi nhướn mi, đây là một động tác rất giống An Triết, có lẽ chính cô cũng không phát hiện ra.

Cô hỏi lại: "Từ khi nào quan hệ hai người tốt thế?"

Đồng Hải Lâm cười tự giễu: "Bất kể như thế nào, chúng tôi từng là bạn bè tốt, bây giờ là đồng nghiệp, coi như là có duyên phận. Tôi cũng không hi vọng công việc cậu ấy gặp rắc rối. Đối với ai cũng không tốt cả. Nhưng mà việc tôi tới tìm cô đừng nói cho cậu ấy biết. Tôi quan tâm cậu ấy, cậu ấy chưa hẳn đã vui"

An Tâm bán tín bán nghi gạt đầu, lập tức lại lắc đầu: "Chuyện của anh ấy cũng không nói với tôi."

Ánh mắt Đồng Hải Lâm thân nhiên dồn về phía tôi: "Phan Phan chắc sẽ biết? Nó chưa nói gì sao?"

Tôi cả kinh, quên cả nghiền bánh trôi, nuốt ực xuống cổ.

Anh ta quả nhiên là kẻ hoạ thuỷ!

Một thứ mềm mềm đột nhiên nghẹn lại trong cổ

Tôi liều mạng nuốt cổ cho nó xuống nhưng dường như nó đã dính luôn vào cổ họng tôi.

Tôi bắt đầu hoa mắt chóng mặt, mặt Đồng Hải Lâm và An Tâm bắt đầu trở nên mơ hồ, Đồng Hải Lâm hình như áp sát lại, tôi lui về sau, không ngờ hụt chân, cánh không mở ra được liền rơi vào bóng tối vô biên.

Bên tai có tiếng nước chảy ào ào, không đúng, là toàn thân tôi đều bị xối nước ướt đẫm.

Lạnh quá.

Nhưng dòng nước lạnh khiến thần trí tôi dần dần tỉnh táo lại. Hơi mở mắt ra là tôi liền nhìn thấy gạch men màu đen và vòi nước màu trắng. Hình như là đang ở trong toilet Đình Phúc Viên.

Tôi yếu ớt ngẩng đầu, không ngờ thấy mặt Đồng Hải Lâm. Sắc mặt anh ta tái nhợt, ánh mắt rùng rục lửa giận, dường như đang phát cáu người nào đó.

Tôi nhắm mắt lại, người này không biết sao lại cho cảm giác vô cùng sợ hãi.

Vòi nước cuối cùng cũng đóng, sau đó anh ta đưa tôi đến dưới máy sưởi gió.

Anh ta đúng là đang nghĩ cách. Tôi cảm thấy tôi thật sự muốn chết. Vừa rồi hình như được anh ta cứu sống nhưng bị anh ta gây sức ép kiểu này chỉ bằng tôi xuất hồn cho rồi.

"Mày đã tỉnh đúng không?" Anh ta hung tợn nói vào bên tai tôi: "Tao chỉ hỏi mấy câu thôi đã dọa mày sợ đến thế?"

Tôi co rúm người lại, mắt vẫn nhắm nghiền không nhìn.

"Con ranh kia cái gì cũng không mở miệng" Giọng điệu vẫn rất hung dữ, nhưng anh ta dường như đang lẩm bẩm: "Có lẽ, tao bóp chết mày trước thì hơn, mày nói xem?"

Mắt tôi càng nhắm chặt hơn, trong lòng bắt đầu nghĩ biện pháp thoát thân. Điều duy nhất khiến tôi vui được là nghe giọng điệu anh ta có thể xác định anh ta hoàn toàn không nghi ngờ thân phận của tôi. Nhưng gã điên này thật sự làm tôi sợ. Nếu anh ta cứ thế bóp chết tôi, phỏng chừng cũng chẳng ai nghi ngờ gì

"Phan Phan!" Giọng nói vui mừng gọi tên tôi vang lên bên tai, thật quen tai

Tôi lập tức mở to hai mắt, khó tin nhìn người đàn ông đang cười toe toét trước mặt: thật sự là hắn! Thế là tôi đã thật sự gặp lại hắn rồi!

Tôi liếc nhìn giầy khỏi tay Đồng Hải Lâm, bỏ nhào vào lòng hắn.

"Mày có khoẻ không?" Bàn tay ấm áp ôm chặt tôi, có chút nghi ngờ: "Thật là mày sao? Đã lâu không gặp"

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trên người anh tản mát thứ mùi vị làm lòng người bình yên, đó là mùi nước hoa trà xanh thoang thoảng mà tôi rất đồi quen thuộc.

Tôi nhớ lọ nước hoa nam là quà tôi tặng anh sau đợt tăng lương. Mới đầu anh không chịu dùng, tôi nhất quyết xịt vào khăn tay của anh rồi cứng rắn nhét vào túi áo khoác, sau anh cũng dần dần thích ứng, không ngờ đến giờ vẫn còn dùng.

"Thực xin lỗi". Đồng Hải Lâm bỏ lại một câu lạnh băng rồi đưa tay kéo tôi đang bám lấy Thụy Gia xuống. Tôi vất vả lắm mới nắm được một cây cò cứu mạng, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tay, tôi dùng sức nắm chắc vạt áo Thụy Gia, động tác của Đồng Hải Lâm có hơi dùng sức, tôi không kìm được gào lên.

Đại khái là hành động thô bạo của anh ta khiến Thụy Gia có chút bất mãn, anh không kìm được mở miệng: "Vị tiền sinh này..."

"Mấy người." Phía sau truyền đến thanh âm của An Tâm. Tôi ngẩng đầu, phát hiện tổ hợp kì quái ba người vừa vịn chặn ở cửa phòng toilet nam, An Tâm đứng hơi xa một chút, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi: "Phan Phan không có việc gì chứ?"

Đồng Hải Lâm không vui thu tay về, đưa mắt nhìn An Tâm, lòng tràn ngập sự bức bối nói: "Con vệt của cô sao lại tùy tiện đem đưa người lạ thế?"

Lời của anh ta khiến tôi sôi gan, cái gì gọi là tùy tiện dụ dỗ đem đưa chứ? Nói cứ như tôi là gái thanh lâu không bằng.

Thụy Gia cũng không vui, anh còn chưa mở miệng, An Tâm đã đứng trước mặt anh ta, lạnh lùng bật lại lời Đồng Hải Lâm: "Sao anh biết người nó đem đưa tùy tiện?"

Đồng Hải Lâm mặt lạnh te liếc mắt nhìn tôi: "Tôi tận mắt nhìn thấy, chính nó nhảy vào lòng người ta"

Tôi còn chưa kịp nổi giận, An Tâm đã giận đến nổi lông mày nhíu chặt lại: "Đồng Hải Lâm, anh đừng có nói lung tung, anh ấy là vị hôn phu của tôi, Phan Phan rất quen hơi anh ấy"

Bên tai rõ ràng truyền đến tiếng hít không khí của Thụy Gia. Tôi cũng há hốc miệng sững sờ, ngăn người nhìn An Tâm, cái có này hơi bị quá. Đồng Hải Lâm lặng đi một chút, thực không thoải mái quay đầu lại đánh giá Thụy Gia, dùng giọng điệu móc mỉa An Tâm: "Một khi đã như vậy, tôi sẽ không quấy rầy một nhà các người."

Nói xong anh ta quay đầu đi.

Thấy anh ta đi rồi, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm. Nói thật tôi cảm thấy Đồng Hải Lâm này rất kì quái, hôm nay dường như đặc biệt đến tham quan cửa hàng của An Tâm, muốn moi tin về An Triết nên mới đi đường vòng thế sao? Lại nói biểu hiện ngày hôm nay quả thật là có ý đồ riêng, hậm hực rồi đi như thế lại mất thêm vài phần phong độ, bình thường anh ta không phải người dễ bị kích động, chẳng lẽ thật sự là... thăm thương An Triết?

Quên đi, không thích thằng cha đáng ghét này. Tôi bám vào vạt áo leo lên người Thụy Gia. Lúc này mới phát hiện mặt anh hơi đỏ, là vì câu nói vừa rồi của An Tâm sao?

Tôi liếc nhìn An Tâm, cô đang cúi mình tìm đồ. Tôi nhìn Thụy Gia, vẻ mặt Thụy Gia cũng có chút kì quái, không rõ cô gái này rốt cuộc muốn làm gì.

Đáp án là: một viên chocolate!

An Tâm giờ viên chocolate trong tay về phía tôi, trên mặt là nụ cười tươi tắn đáng yêu, ngữ điệu cũng có vẻ cực kì dịu dàng: "Phan Phan? Xem chị có gì này"

Tôi bĩu môi, không có hứng thú nữa. Chẳng phải là kẹo sao? Làm như tôi chưa thấy người ta dỗ trẻ con ấy.

Thấy tôi không có phản ứng gì, An Tâm lại bắt đầu lục túi. Lúc này tôi thật sự có hơi tò mò, trong túi cô còn có đồ tốt gì nữa?

Hai viên chocolate!

Tôi không kìm được nhìn nhìn, từ lúc nào mà tích nhiều đồ ăn ngon thế? Ngay cả đôi hoả nhãn kim tinh của tôi cũng không nhìn ra. Cô giấu đồ ăn ngon sau lưng tôi ư?

Kiên quyết không qua! Xem sau này cô có dám tàng trữ nữa không.

Tôi nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác, áp mình vào lòng Thụy Gia, anh cũng phối hợp ôm lấy tôi. Tôi thấy khoe miệng anh đã hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

An Tâm hơi xấu hổ đứng trước mặt chúng tôi, mặt đỏ lên, hình như còn đỏ mồm, vừa rồi cô đã thấy Đồng Hải Lâm lồi lõm kéo kéo tôi, có lẽ đã biết sử dụng vũ lực không được.

Cô lại bắt đầu lục túi.

Lúc này, ngay cả Thụy Gia cũng chăm chú nhìn.

An Tâm cầm trên tay chìa khoá cửa, trên cái chìa khoá có móc một em bé thủy tinh bằng lòng bàn tay, lúc bình thường cô toàn không cho tôi động vào.

"Phan?" Về mặt của An Tâm hơi mù mịt, còn cổ gồng hấp dẫn tôi: "Xem, em bé, không phải em vẫn thích chơi cái này sao? Tặng em được không?"

Tôi hơi động lòng, nhưng tôi vất vả mới gạt lại Thụy Gia, cứ thế bị một món đồ chơi hấp dẫn dường như có hơi không cam lòng. Tôi bất an ngo ngoáy trong lòng Thụy Gia, đấu tranh với ham muốn của mình đứng là không thoải mái.

Cánh tay cầm chìa khoá của An Tâm hạ xuống, cô lộ ra vẻ mặt đau khổ. Kì thật tôi cũng rất đau khổ mà, không đi cùng cô thì không được, nhưng cứ thế buông anh họ ra tôi lại luyến tiếc.

An Tâm lại đưa tay vào túi, nụ cười bên miệng Thụy Gia càng sâu hơn. Anh không phải đang cười biểu hiện cô chủ tôi quá thất thố chứ? Lòng tôi thầm giải thích với An Tâm: xin lỗi, xin lỗi, không phải tôi cố tình huỷ hoại hình tượng của cô đâu mà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tâm chợt sáng lên, sau đó đưa ra cái ví màu hồng, dương dương tự đắc cười với tôi: "Sau này ví do em quản, thế nào? Lát nữa đi xe về em trả tiền, còn nữa." Cô dường như thấy được tôi động lòng, tiếp tục lôi ra lọ nước hoa thường mang bên mình, một phải một trái, tươi cười chân thành hướng về phía tôi: "Thế nào? Cái này cũng tặng luôn"

Trần Thụy Gia rốt cục cười lên tiếng.

An Tâm rốt cục cũng ý thức được sự tồn tại của Thụy Gia, khuôn mặt nhất thời trở nên đỏ ửng, lấy tay ôm mặt, chính là vẻ vô cùng xấu hổ.

"Như thế này đi" Thụy Gia rất phong độ mở miệng: "Nếu không để ý, tôi đưa hai người về nhà"

"Hả?" An Tâm lạng đi, lộ ra vẻ mặt rất bất ngờ: "Không cần, chúng tôi."

"Cứ quyết thế đi" Tôi nhanh chóng chặn họng An Tâm: "Thụy Gia đưa chúng ta trở về, cô đã hứa tất cả thuộc về tôi nhá, không được đổi ý"

"Thụy Gia?" An Tâm lại lạng đi: "Em quen anh ấy à?"

Thụy Gia thấy tôi lơ lơ gọi tên anh, cánh tay hơi run.

Tôi thật cẩn thận nhìn anh, anh chỉ đưa tay vỗ vỗ tôi, sắc mặt có vẻ bình tĩnh. Anh nhìn gương mặt đỏ bừng của An Tâm, khoe môi vô tình hữu ý nhoen cười: "Đương nhiên là quen, tôi không phải là vị hôn phu của cô sao?"

Nói xong cũng không quan tâm An Tâm phản ứng thế nào liền ôm tôi trở về chỗ ngồi của mình lấy đồ. Nhìn qua vai anh, tôi thấy An Tâm đỏ mặt đi sau, vẻ mặt chật vật. Thấy tôi nhìn mình, cô không kìm được nắm tay thành nắm đấm, hung tợn khoa chân múa tay với tôi. Lên xe Thụy Gia, An Tâm thấy tôi còn dựa vào anh liền trừng mắt lườm tôi. Tôi biết cô là người dễ kích động, nhất định sẽ hỏi, quả nhiên không quá hai phút, cô liền áp úng mở miệng: "Tôi có thể hỏi hai người vì sao quen nhau không?"

Thụy Gia nở nụ cười bình thản: "Nếu tôi nói, tôi có cảm tình kì lạ với nó, cô có hiểu không?"

An Tâm tựa hồ hoảng hốt, thân thể bất giác lùi về phía sau.

Thụy Gia cười nhìn tôi: "Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ cảm thấy nó có mối liên hệ gì đó với cô em họ tôi. Lần đầu tiên gặp nó là trong một nhà hàng, khi đó tôi đang nói chuyện chia tay bạn gái, Phan Phan xông ra xé nát khăn quàng cổ của cô gái kia, mà cái khăn đó là em họ tôi tặng cô ta"

An Tâm nhú mày, bán tín bán nghi hỏi lại: "Vậy cũng không thể nói lên điều gì, có lẽ chỉ là trùng hợp. Phan Phan tính tình không tốt, tự nhiên ngang tàng cũng không có gì lạ cả"

Tôi lườm cô, ai nói tôi tính tình không tốt? Tôi ngang tàng lúc nào? Ừm. Thỉnh thoảng cũng có tí

Thụy Gia bình tĩnh nói: "Có lẽ phải, có lẽ không phải. Ngày đó lúc tạm biệt, nó nói: Dont trouble the trouble until the trouble trouble you. Đó là câu cửa miệng của Khả Ý. Phan Phan của cô đã nói y xì"

"Khả Ý?" trong lòng An Tâm hơi kinh ngạc: "Là tên em họ anh à? Cô ấy ... cô ấy"

Thụy Gia tiếp lời: "Nó gặp bất trắc, đang hôn mê"

"Sống cuộc sống thực vật?" An Tâm rốt cuộc đã hiểu ra, sau đó dùng ánh mắt sợ hãi nhìn tôi: "Ý anh không phải là"

Thụy Gia cảm nhận được thân thể tôi khẽ run, thương tiếc vỗ về tôi. Tôi yếu ớt dựa vào người anh, kìm lại những chua xót trong lòng. Điều tôi luôn hoài nghi giờ đã được chứng thực, trong lòng ngược lại không hề kinh ngạc, chỉ là Khả Ý cứ mê man như thế, ba mẹ có chịu được không? Còn nữa.

"Đừng sợ" Anh nghiêng đầu ôn hoà nhìn cô, trên mặt hiện lên ý cười lãnh đạm: "Có lẽ tất cả chỉ là trùng hợp. Trùng hợp lúc đó con vẹt của cô nổi giận, trùng hợp là nó thấy cái khăn quàng ngứa mắt thôi. Chẳng qua tôi là người thân của Khả Ý, khó tránh sẽ suy nghĩ nhiều. Nếu khiến cô hoảng sợ mong cô hiểu và bỏ qua." Nói xong anh lại vỗ tôi: "Chỉ mong cô không bị lời tôi dọa, nhưng con vẹt của cô quả thật rất thông minh"

An Tâm ngậy người trong chốc lát rồi mới tỉnh lại. Không biết cô đang nghĩ gì, một bụng nghi ngờ đánh giá Thụy Gia: "Anh không gạt tôi chứ? Kiến giải vớ vẩn như vậy rất phản khoa học "

Thụy Gia điềm nhiên ngắt lời cô: "Trước kia tôi không tin, nhưng bây giờ, tôi nguyện tin tưởng"

An Tâm lặng đi, nhìn anh lại nhìn tôi, ánh mắt hiện lên sự khó hiểu.

Thụy Gia cúi đầu, ngón tay trỏ mền day nhẹ đầu tôi, giọng nói cũng rất dịu dàng: "Cô có lẽ không hiểu được, nhưng vừa rồi, lúc nó nhào vào lòng tôi, tôi cảm thấy rất thân thiết"

An Tâm dường như đã hiểu ra, lại dường như vẫn còn nghi hoặc. Tôi nghĩ nhất thời cô sẽ mù mờ. Chuyện này dù gì cũng có điểm bất thường.

Chúng tôi nhanh chóng đến khu nhà Lê Nhật. Thụy Gia ngừng xe, tay lấy danh thiếp đưa cho An Tâm, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hoà: "Nếu có chuyện gì có thể gọi điện cho tôi. Chuyện của Phan Phan tôi đều muốn biết" Nói xong anh bế tôi lên, cẩn thận quan sát tôi nửa ngày, sau đó mới lưu luyến đưa cho An Tâm. Tôi muốn nói gì đó, nhưng thật sự không biết nói gì cho phải, kì thật anh có thể nghĩ vậy đã làm tôi bất ngờ lắm rồi.

An Tâm một tay ôm tôi, một tay cầm tấm danh thiếp nhìn xe Thụy Gia chạy ngày càng xa, sau đó dần dần biến mất ở dòng xe cộ đông đúc trên đường lớn.

"Kĩ sư thiết kế công trình?" An Tâm vừa ôm tôi vừa thì thầm ghi nhớ cái tên trên danh thiếp, tò mò nói: "Nghe có vẻ lợi hại đấy. Phan Phan, người có duyên với em đúng là không tồi"

Tôi duỗi thẳng cổ, nhìn về hướng Thụy Gia đã đi mất.

Bất kể như thế nào, với tôi mà nói hôm nay là một ngày đại thu hoạch. Nếu Thụy Gia đã nhận ra tôi, như thế sau này vẫn còn gặp lại. Nói không chừng tôi có thể theo anh về nhà.

Chỉ là tôi thật sự muốn đi không? Đáy lòng có một âm thanh nho nhỏ nghi hoặc tự hỏi mình.

Đúng thế, thật sự muốn đi ư?

Cho dù đi rồi thì sẽ có khả năng thay đổi gì đây?

Tôi đột nhiên không thể xác định hành động của mình, có phải gặp được Thụy Gia và những người quen biết cũ đối với tôi là tốt chăng?

Dù sao, dùng tình cảm để giải trừ ma thuật, đó chỉ là tình tiết trong truyện cổ tích mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Uể oải bò lên giường, điện thoại đột nhiên đổ chuông.

An Tâm miễn cưỡng cầm điện thoại lên xem, không chút hào hứng, ném tới trước mặt tôi: "Gã đáng ghét vô lương tâm đi công tác cũng không đánh tiếng chúng ta một tiếng, mặc kệ"

Cái tên loé lên trên màn hình điện thoại rất gai mắt, tôi lao vào trong chăn, nhắm mắt không thèm nhìn.

Vốn đã mệt rồi mà điện thoại cứ ầm ĩ kêu loạn bên tai đúng là khiến cho người ta bức dọc. Người kia cũng thật là, ban ngày làm cái gì, tự nhiên gọi điện thoại vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

Tôi trở mình, sốt ruột nhìn An Tâm, cô cũng đang nhìn tôi như suy tư điều gì. Trong ánh mắt cô có ý tứ dò xét, nhìn tôi có vẻ phiền lòng, tôi tiếp tục trở mình.

Điện thoại lại kêu lên, An Tâm không hề có ý định nghe điện thoại.

Tôi trở dậy, nắm điện thoại vào toilet. An Tâm bị tôi dọa phát hoảng, nhảy xuống giường chân trần đuổi theo tôi, một tay lấy lại cái di động, hoảng hốt vỗ người tôi một phen: "Em định làm gì? Cái này là do chị bỏ tiền mua đấy"

Sau đó rất bất mãn lườm tôi: "Đắt lắm đấy"

Tôi cũng bất mãn nhìn lại cô. Ai bảo cô không nghe điện thoại làm gì?

An Tâm nhìn tôi bỗng cười phì: "E rằng Đồng Hải Lâm đã đoán đúng, em với An Triết dường như thật sự có chuyện. Không bình thường, không bình thường"

Lòng tôi nảy dựng, như có vật gì đó nảy từ đáy lòng lên, tôi vội vỗ cánh đập thẳng xuống ga giường, cúi đầu vùi vào chăn.

An Tâm rốt cuộc cũng nghe điện thoại. Tôi bất giác dong tai lên nghe ngóng. Tuy nhiên khoảng cách quá xa, chỉ có thể mơ hồ nghe được giọng nói của hắn, trong lòng bỗng rất lo lắng, bèn vén chăn lên thông thả đi qua lại trên giường hai bước rồi bay ra ban công trốn.

Không biết hiện tại đã mấy giờ rồi, ngọn đèn nhà cao tầng đối diện đã tắt một nửa. Không có trăng, không có sao, chỉ có bầu trời màu xám vắng lặng, nhìn đâu đâu cũng chỉ thấy cảnh sắc đêm đông. Trời cao vô tận, không biết có đồ tuyết không?

Vừa nghĩ đến tuyết, trong lòng bỗng nhiên nhoi nhói như bị kim đâm.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân khê khạng, An Tâm đi đến bên cạnh, khẽ đẩy cửa sổ ra. Không khí lạnh lẽo ủa vào, nhưng không cảm thấy lạnh, chỉ làm người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

An Tâm khẽ thở dài lầm bầm nói: "Mệt mỏi cả một ngày mà lại không ngủ được là sao?" Cô quay đầu nhìn tôi, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Tôi theo bản năng lui về sau hai bước.

Mắt An Tâm lại càng sáng hơn.

"Muốn làm gì?" Tôi đề phòng trừng mắt nhìn cô. Nhìn vẻ mặt này thì biết cô không có ý tốt rồi.

An Tâm cười sáng lạn, giọng nói hết sức dịu dàng: "Chúng ta đi chơi đi"

"Nửa đêm rồi đấy!" Tôi có thiện ý nhắc nhở: "Hơn nửa xe của cô còn đậu ở Lư Vân Hiên"

An Tâm chẳng chút để ý ôm tôi vào lòng: "Em không biết trên thế giới này có một thứ được gọi là taxi sao?"

Nói thật tôi cũng giống cô, một muốn chết lại không ngủ được, trong đầu lúc thì nghĩ đến Thụy Gia, lúc thì An Triết. Buồn phiền trong lòng, cũng không rõ mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Nói An Tâm muốn đến không cần đoán cũng biết là Axe, sau lần say rượu đó, chúng tôi còn quay lại hai lần, nhưng đều không gặp được Lôi Lạc, không khí trong quán cũng kém xa sự sôi động của lần đầu tiên đến đây. An Tâm và tôi đều lơ đãng, không để ý nhiều xung quanh.

Mới xuống xe đã thấy tốp năm tốp ba người từ cửa lớn của Axe đi ra, thì thầm với nhau, hình như đã có chuyện gì đó xảy ra. An Tâm với tôi đều cảm thấy tò mò, xem đáng về An Tâm có lẽ đang tính chặn đầu ai đó hỏi thăm, do dự một chút rồi ôm tôi chen chúc bước vào.

Nhạc đã ngừng, đèn cũng có vẻ rất tối. Giữa sân nhảy ngồn ngang vụn chai rượu bị vỡ, vỡ chai, đĩa tách linh tinh, nói chung là bừa bãi. Mấy người trẻ tuổi đang quét tước, cô gái tóc đỏ ngày đó nghênh đón chúng tôi cũng đang ở đó.

Thấy chúng tôi bước vào, tóc đỏ yếu ớt vẫy vẫy tay: "Hey, Sallie. Tôi không đúng lúc rồi"

"Có chuyện gì vậy?" An Tâm tò mò nhìn xung quanh, vẻ rất hồi hộp hào hứng.

Tóc đỏ đưa tay làm ra vẻ bất đắc dĩ: "Cô nhìn xem chả lẽ không hiểu?"

An Tâm vui sướng khi thấy người gặp họa cười trộm: "Đóng cửa à? Không đóng cửa thì cho chúng tôi chút đồ uống, ngồi một lúc đi"

Tóc đỏ không bận tâm, nói: "Tốt, uống gì?"

An Tâm quay ra hỏi tôi: "Muốn uống gì?"

Vốn muốn nói uống rượu, nhưng là ngày hôm nay vắng vẻ như vậy thật sự không thích hợp uống rượu. Không có âm nhạc sôi động và đám người cuồng nhiệt, nơi đây có vẻ âm u, Giống một người phụ nữ sau khi tẩy trang gương mặt chỉ hiện lên sự nhợt nhạt và quanh quẩn.

An Tâm thấy tôi không nói gì, quay ra nói với tóc đỏ: "Hai ly rượu bạc hà"

Rượu bạc hà nhanh chóng được bê lên, cái miệng của tôi vừa mới ngậm ống hút, mắt đã thấy một người đi ra từ cửa hông bên cạnh sân khấu. Lúc đầu anh ta cúi đầu, lúc lơ đãng ngẩng đầu thì thấy chúng tôi, hơi lạng đi rồi đi về phía chúng tôi.

"Sallie" Anh ta nhẹ nhàng gọi, gương mặt ngăm đen nở nụ cười tươi tắn: "Sao hôm nay lại tới chơi thế?"

An Tâm thấy anh ta có chút run rẩy, sau đó liền thoải mái nở nụ cười: "Lôi Lạc, anh đúng là không tìm không phôi, vũ trường đã bị người ta đập bể, anh còn cười được sao?"

Lôi Lạc ngồi xuống, vẻ không thêm để ý: "Chả lẽ tôi phải khóc à?"

An Tâm lắc đầu, cũng nở nụ cười, yên lặng trong chốc lát, sau đó hai người cùng mở miệng: "Gần đây thế nào?" nói xong đều lặng đi, rồi lại cười

"Vẫn thế" An Tâm cup mắt xuống, bên môi lại hiện lên ý cười nhẹ: "Lấy hàng mới, có thời gian thì đưa bạn gái đến. Giáng sinh em có ưu đãi hơn"

Lôi Lạc gật đầu, không nói gì thêm, sau đó ánh mắt rơi xuống người tôi, thân thiết đưa tay sờ sờ lưng tôi: "Lớn hơn rồi, hấp dẫn hơn, thật sự là con gái thay đổi chóng mặt"

Ngum rượu trong miệng tôi tí nữa phun ra.

"Đúng thế" An Tâm lại có thể trấn định tự nhiên phụ họa: "Lúc anh mới tặng cho em mới chỉ được thế này thôi" nói xong khoanh tay múa chân, giọng nói ít nhiều vui vẻ.

Tôi đã hiểu, Lôi Lạc tất nhiên cũng sẽ hiểu, ánh mắt anh ta tựa hồ hiện lên sự thương xót, nhưng chỉ chợt loé lên thôi, anh ta lại như không có việc gì mỉm cười. Tôi phát hiện nụ cười đó rất mê người, cho dù là đôi mắt hay độ cong của môi, dường như chỗ nào cũng đều sáng lên cả.

"Sallie" Anh ta vẫn cười, nhưng đôi mắt lại toát lên sự cương quyết. Anh ta nhìn thẳng vào mắt cô, cân nhắc từng câu từng chữ: "Sallie, có vài lời tôi muốn nói sớm với em. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, đừng nghĩ về quá khứ nữa. Em là cô gái thông minh, phải không?"

Ánh mắt anh ta có vẻ sắc bén, như có thể nhìn thấu lòng người. An Tâm ngờ ngẩn nhìn lại, khó khăn lắm mới thốt ra một chữ "Phải"

"Cho nên" Anh ta tiếp tục nhìn vào mắt cô, bàn tay bất giác nắm lại thành nắm đấm: "Xin em đừng tiếp tục lừa mình dối người. Đừng tìm kiếm bóng dáng Lôi Chung trên người tôi"

An Tâm như một con búp bê thủy tinh, trong khoảnh khắc đó vỡ choang.

Lôi Lạc mắt tự nhiên nhìn ra chỗ khác, đưa tay xoa nhẹ cổ tôi. Tôi chỉ ngốc nghếch trừng mắt nhìn lại, sao tình tiết lại phát triển ngoài dự đoán của tôi thế này? Anh ta không phải là người An Tâm thích?

An Tâm uống cạn chỗ rượu còn trong ly, sắc mặt cô tái nhợt, ánh mắt như bị hai ngọn lửa thiêu đốt.

Lôi Lạc hơi bất an xoa xoa tay: "Còn nữa, tôi tặng cho em con vẹt này, chẳng qua chỉ vì tôi biết Lôi Chung từng hứa với em, không phải là vì cảm ứng thần bí giữa cặp song sinh. Em cũng nên biết, tôi với Lôi Chung trừ bề ngoài ra thì không có cái gì giống nhau cả. Sự tình dù sao cũng xảy ra đã lâu, em vẫn cứ thế, tôi rất không yên tâm. Linh hồn Lôi Chung cũng bất an nữa"

Anh ta nhẹ nhàng cầm tay An Tâm, giống như tay cô là một món đồ chơi thủy tinh dễ vỡ. An Tâm run rẩy, nhưng không rút tay về.

Lôi Lạc thành khẩn lay tay cô: "Sallie, trên thế giới này không có ai vì người đã khuất mà hủy hoại cuộc sống của mình. Nếu Chung còn sống, em nghĩ nó sẽ muốn thấy em như vậy sao?"

Hai hàng nước mắt tràn xuống gò má An Tâm.

Lần đầu tiên thấy cô khóc, tôi hơi hoảng. Cô nàng không tìm không phôi này thật sự cũng khóc à?

Nhưng Lôi Lạc thấy nước mắt của cô ngược lại lại thờ phào nhẹ nhõ, giọng nói cũng có vẻ thoải mái hơn: "Đi thôi, tôi đưa em về nhà"

An Tâm không nói gì chỉ lặng lặng khóc. Lôi Lạc kéo cô lên, cô cũng thuận thế đứng lên. Tóc đỏ đứng bên cạnh quỳ bar mặt không đổi sắc nhìn một màn này. Cô ta tựa hồ hiểu hết nhưng không chịu bộc lộ ra.

Đến khu nhà Lệ Nhật, An Tâm cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Tôi cọ cọ vào mặt cô, cô liền đưa tay kéo tôi vào lòng cố gắng cười thoải mái. Tôi nghe người ta nói khi khóc ánh mắt luôn sáng bất ngờ, xem ra thật sự là như thế.

An Tâm bình tĩnh nhìn ra ngã tư đường lạnh lẽo bên ngoài, có thứ gì đó trong cô đã thay đổi. Loại cảm giác này khiến tôi luống cuống, không biết phải an ủi thế nào mới tốt.

"Salie?" Lôi Lạc cẩn thận hỏi: "Em không tức giận chứ?"

An Tâm lắc đầu: "Lời này anh đã kim lòng rất lâu mới nói phải không?"

Lôi Lạc như yên lòng, trên mặt lại là nụ cười chói mắt: "Đúng thế, lúc nào cũng chẳng dám nói, kì thật, A Chung rất chơi, hai người muốn kết hôn"

An Tâm bình tĩnh cắt ngang: "Em biết"

Lôi Lạc dừng xe trước Lệ Nhật, quay đầu chân thành nói: "Tìm bạn trai đi, nhưng đừng tìm loại như tôi với A Chung"

An Tâm gật gật đầu: "Được."

Lôi Lạc nghĩ thêm lại nói: "Nghĩ tới tôi thì đến xem tôi nhảy, nhưng không được vừa xem vừa khóc"

An Tâm gật đầu lần nữa, trong ánh mắt lại nổi lên nước mắt, nhưng bên môi lại quật cường mỉm cười: "Được"

Lôi Lạc còn muốn nói tiếp, An Tâm đã đẩy cửa xuống xe

"Sallie"

An Tâm quay đầu lại, cười thân thiện: "Em biết mà, anh yên tâm đi"

Lôi Lạc gật gật đầu, hình như vẫn đang do dự, cuối cùng giờ tay lên chào cô.

Khi chiếc xe biến mất chỗ ngoặt bên đường, tôi nghe thấy cô thì thầm: "Tạm biệt, A Chung"

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 27

Đêm đó sau khi Lôi Lạc đưa bọn tôi về, tôi và An Tâm đều mất ngủ.

An Tâm nằm im lìm trong bóng tối không nhúc nhích, chỉ có hai tròng mắt to lặng lẽ nhấp nháy. Không biết cô ấy đang nghĩ gì. Cảm giác này không giống như bị thương, nghĩ lại thì giống như đang lặng lẽ hỏi tường lại điều gì đó.

Kỳ thật bình thường cô ấy là người rất trong sáng, mọi suy nghĩ cảm tình đều hiện hết lên mặt, có điều hôm nay lại có chút không giống. Dường như cô biến thành một người khác, rất thâm trầm, khiến tôi một chút cũng nhìn không thấu.

Điều này khiến tôi không thoải mái chút nào.

Cô đột nhiên đưa tay đẩy ra một cái. "Em đó, có thôi đi không, lần qua lần lại đã đời rồi, cọ cọ chút nữa không phải rụng hết lông đi sao?"

Nghe cô nói chuyện, thần kinh tôi bỗng nhiên cảm giác nhẹ nhõm lại nhiều. Có điều tôi vẫn rất không khách khí đem tay cô ấy đẩy trở về: "Lông cọ cọ chút liền rụng sạch? Cô coi tôi là chồn lông gà chắc?"

Tay cô ấy cùng móng vuốt của tôi ở trong chăn ấn qua đẩy lại, như trẻ con đùa giỡn với nhau, khiến tôi vui vẻ sượng cười ra tiếng. Cô ấy đột nhiên mạnh mẽ đem tôi kéo vào lòng.

Đang muốn đẩy cô ra, lại nghe tiếng cô ta thở dài thật sâu bên tai tôi.

Tôi không nhúc nhích, cô ấy cũng thế. Trên người cô có một mùi thơm dịu dàng tươi mát.

Tôi bèn đề cô ấy tùy ý ôm ấp, con buồn ngủ bất tri bất giác liền ập tới, mí mắt cũng trở nên nặng trĩu. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi mơ hồ nghe tiếng An Tâm tự hỏi chính mình: "Phải làm sao... mới có thể... quên đi?"

Cao trào mua sắm trước dịp Noel lại đúng hẹn kéo tới. An Tâm cùng hai cô gái ở cửa hàng ngày nào cũng bận rộn, có khi cả giờ ăn cơm cũng không có.

Có điều, tôi lại thấy bận rộn như vậy đối với An Tâm mà nói bất quá cũng là tốt nhất. Một mặt là kiếm được nhiều tiền, cô ấy tự nhiên sẽ vui vẻ hơn một chút, mà quan trọng hơn đương nhiên là khiến nàng không có thời gian đến chỗ ăn chơi kia (DG: ý nói quán bar của Lôi Lạc) tự chuốc phiền não.

Khoảng thời gian này, không ngờ lại gặp Tần Khải Vi. Cô ta cùng một cô gái khác đi dạo phố, bước vào cửa rồi mới phát hiện ra bọn tôi, liền lập tức kéo cô gái kia bỏ ra ngoài. Cô gái nọ đại khái là không biết chuyện, cho nên trên mặt hiện rõ vẻ luyến tiếc, bị lôi đi mà hai mắt vẫn nhìn chằm chằm bằng giằm giá.

Khúc nhạc đệm nhỏ này lại khiến An Tâm bận tâm rất nhiều, vì cô nhớ rõ ràng đã gặp qua Tần Khải Vi ở nhà An Triết, nhưng thái độ của cô ta lần nào cũng khó hiểu như vậy, cũng đủ khơi dậy lòng hiếu kỳ của An Tâm rồi. Cô không dám tự mình đi hỏi An Triết, không còn cách nào khác đành đi đường vòng chuyển qua nghe ngóng ở chỗ tôi.

Tôi là con chim nhiều chuyện như vậy chắc? Đương nhiên không thêm đề ý cô nàng.

Sau cùng, An Tâm đành chỉ vào trán tôi tâm can thôn thức mà nói: "Đúng là con gái lớn không thể giữ trong nhà mà. Giữ tới giữ lui gì trái tim em cũng đi mất rồi."

Sắp đến Noel và năm mới, thành phố vốn âm ỉ cũng thêm được chút không khí lễ lạc. Đâu đâu cũng thấy mọi người túi lớn túi nhỏ mặt mày vui vẻ, giống như sẵn sàng tung tiền mua bao nhiêu thứ đồ linh tinh không cần thiết.

Trong lúc An Tâm ôm tôi trên đường dành cho người đi bộ, tôi nhìn thấy nhiều cửa hàng trên cửa sổ và trước cửa chính đều có ông già Noel và cây Noel xanh xanh đỏ đỏ. Trên cây thông của một tiệm bánh ngọt nọ có một ông già Noel nhỏ xíu cười ha ha, giống hệt ông già Noel nhà tôi.

Nhớ năm đó tôi kéo Thụy Gia đi mua cho bằng được. Tất nhiên là anh trả tiền, cho nên lúc mua anh ấy chẳng tình nguyện chút nào, còn nói mấy cái lẽ Tây phương kiểu này hồi ở bên Anh anh ấy đã xem đến nhàm. Lúc đó hình như anh làm thêm cho một công ty nào đó, mỗi bận đến Noel công việc đều tăng gấp mấy lần. Bởi vậy hề nhắc tới Noel là anh ấy theo phản xạ có điều kiện tự động thấy thắt lưng đau nhức.

Thế nhưng đem về nhà chung rồi, mới nghe anh nói một câu: "Em thật biết nhìn hàng!" Thụy Gia bỗng nhiên vui vẻ đến mặt nở hoa. Thật là một gã ngốc mà.

Bỗng nghe một tiếng "ding dong" giòn vang, tôi giật mình mới biết An Tâm đã mang tôi vào một tiệm ăn, chính là tiệm cơm tây ở hẻm sau Lưu Văn Hiến. Quán này do một đôi vợ chồng tóc vàng mắt xanh mở, đồ ăn các thứ rất ngon, mà quan trọng nhất là bà chủ mỗi lần thấy tôi đến đều tròn xoe mắt nhìn tôi cười, khiến tôi thấy dễ chịu vô cùng.

Bà chủ dẫn bọn tôi đến chỗ ngồi, liền như mọi lần nhìn tôi cười duyên rồi ôm một cái, xong lại nói với An Tâm có một phần bánh ngọt hạnh nhân (DG: Hazelnut) là dành riêng cho tôi. Chờ tôi vui đầu tận hưởng món bánh bà tặng, bà mới quyền luyến rồi đi tiếp những khách hàng khác.

Ngon, quả thực là rất ngon. Hơn nữa nghĩ đến việc khỏi trả tiền, càng thấy nó ngon hơn gấp bội.

Thấp thoáng thấy một bóng người mặc đồ xám ngồi xuống ghế đối diện, tôi chưa kịp ngóc đầu lên nhìn đã nghe An Tâm nói: "Lần nào mời em ăn cơm anh cũng đến muộn thế là sao? Đã vậy còn đến tay không nữa chứ, đi công tác về mà không có quà cáp gì sao?"

Tìm tôi đập bình một tiếng, nín luôn cả thở.

Tôi không tự chủ được ngẩng đầu lên, quả nhiên là anh. Hình như anh gầy đi, nét mặt mang theo một tia ủ rũ khó thể che giấu. Tôi né tránh ánh mắt của anh, nhất thời trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Tôi cảm giác được ánh mắt của anh nhìn tôi không dứt, có điều tôi bỗng nhiên cảm thấy mình muốn ngẩng đầu lên cũng không nổi. Cả chân cũng hơi muốn nhũn ra rồi. An Tâm này sao không nói cho tôi biết hôm nay ra ngoài là có hẹn với anh ấy chứ!

"Cửa hàng thế nào?" Giọng An Triết vẫn trầm ổn như trước, từng tiếng rót vào tai tôi lại có cảm giác như bị thứ gì đó đập vào.

"Tốt lắm" An Tâm hí hửng đáp lời. "Tính tới hôm qua, doanh thu đã nhiều hơn 10% so với năm ngoái."

"Cũng không tệ". An Triết khen một câu, nhưng nghe ra chả có chút ý nghiêm túc khen ngợi nào, càng giống trả lời chiếu lệ hơn.

An Tâm cũng nghe ra điểm này, liền bấu môi nói về không vui. "Phải thôi, phải thôi, anh đương nhiên không đặt chút thành tựu đó vào trong mắt rồi".

An Triết vội nghiêm túc trả lời: "Anh không phải có ý đó mà."

An Tâm cười cười, xong không chút khách khí vươn tay ra: "Đưa em nào."

An Triết hơi sùng sốt: "Đưa gì cơ?"

An Tâm liền nhướn mày: "Quà đó! Đừng nói anh thật sự quên mất rồi chứ?"

Hiểu ra sự tình, An Triết hơi do dự một chút rồi nói: "Em tự đến chỗ anh mà lấy vậy."

Tìm tôi lại đập bình một tiếng. Bảo An Tâm đến lấy tức là phải mang tôi theo cùng, anh ấy... là có ý này chăng?

Tôi lăm lăm nhìn kén ngắt đầu liếc một cái, thấy anh đang chuyên tâm cắt bít-tết, ngón tay thon dài mạnh mẽ cùng động tác cắt thịt bò kia giống y những hình ảnh tôi còn lưu trong ký ức của mình.

Ánh nắng ngày đông mỏng manh xuyên qua cửa sổ thủy tinh, lẳng lẽ chiếu lên người bọn tôi. Con dao bạc trong tay anh phản xạ chút ánh sáng yếu ớt, tưởng chừng như cả bàn tay anh tỏa ra một quang sáng dịu dàng. Phòng ăn nhỏ, tiếng người nói năng loạn xạ cùng tiếng nhạc chậm chậm trộn chung cùng một chỗ khiến tôi mơ mơ màng màng nảy sinh ảo giác, dường như thời gian chảy ngược lại, trở về những ngày bình lặng xưa kia, lúc còn chưa phát sinh bao rối rắm...

Sau khi cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ, anh cẩn thận dùng thìa xúc vào đĩa của tôi. Động tác của anh vô cùng tự nhiên, chẳng khác chút xíu nào so với ấn tượng của tôi những lần anh chăm chút cho tôi dạo nọ.

Chứng kiến cảnh này, trong mắt An Tâm cũng ánh lên một tia nhìn khác lạ.

Bỗng nhiên chuông điện thoại An Triết reo lên, tôi liền nghe thấy anh dùng giọng lạnh băng trả lời: "Xin chào, tôi là An Triết."

An Triết, An Triết.

... An Triết ngồi trong xe nói: "Mỗi lần đàm phán thành công một thương vụ tao luôn rất hưng phấn, nhưng đáng tiếc là không có ai để chia sẻ, tới bây giờ cũng vẫn không người sẻ chia. Phan Phan, mày rất là vinh dự nhé, mày là người đầu tiên đấy"

... An Triết nghi ngờ lật qua lật lại gói gia vị lầu hỏi tôi: "Loại này ăn ngon không?"

... An Triết đứng dưới gốc cây, tay cầm đèn pin giọng lạnh băng nói: "Xuống, đi về nhà."

... An Triết cầm micro, cũng lắc đầu lắc cổ giống tôi mà hát: "... Yêu em... yêu đôi mắt động lòng người..."

... An Triết đêm hôm khuya khoắt ngồi trong xe ôm tôi, ánh mắt mê ly mà nói: "Bé cưng, mày không hiểu đâu, có nhiều thứ đã vỡ vụn thì vĩnh viễn không thể hàn gắn được."

... An Triết bắc ghế lên ngắm nghía cái tổ bí mật trên nóc kệ sách của tôi rồi cười hi hi nói: "Mày đúng là biết chọn nơi tốt để xưng bá."

... An Triết giọng điệu hí hửng nói với tôi: "Có thể giữ lại mày, thế cũng đáng."

... Tôi khinh miệt nói với anh: "Thứ tình cảm giả dối như vậy mà anh cũng muốn?"

...

Một dòng nóng ẩm chua xót từ khóe mắt muốn rỏ ra, lại bị tôi mạnh mẽ kìm lại.

An Triết đã nghe điện thoại xong, liền đứng dậy giải thích với An Tâm có việc phải đi. Tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, thật lòng không dám.

Một bàn tay to vuốt tới, nhẹ nhàng vuốt vuốt cổ tôi. Tôi ngửi thấy mùi cỏ xanh, rất nhạt, nhưng cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái, và... rất đỗi thân quen. Giấy lát sau, anh xoay người rồi đi.

Một giọt nước rơi trên chiếc khăn ăn trắng tinh như tuyết.

An Tâm đẩy tôi một cái, có chút bất an hỏi: "Em làm sao rồi? An Triết anh ta cũng không có nói gì mà?"

Tôi nổi giận dùng dùng túm lấy cái khăn lau đi lau lại trên mặt. Cô ta đang nghĩ vớ vẩn gì thế.

"Tiêu!" Tôi liếc cô ấy, ánh mắt không chút tốt lành: "Cô không biết trong bít-tết có tiêu hả!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 28

Một miếng chocolate giấy gói tinh xảo trên mặt bàn chậm chậm đẩy đến trước mặt tôi.

Tôi liếc sơ một cái. Không thèm nhúc nhích.

Miếng chocolate xinh đẹp thứ hai lại được đẩy tới cùng một chỗ với cái trước.

Tôi hừ một tiếng, cũng chẳng thèm ngoái cổ sang nhìn. Chỉ là hai cục kẹo mà thôi, mua chuộc tôi dễ vậy sao?

Miếng chocolate thứ ba ngập ngừng đẩy tới, kèm theo một câu cảnh cáo giọng điệu không được vui vẻ mấy: “Phan à, em cũng đừng tham lam vậy chứ. Ba miếng rồi đó!”

Tôi xoay qua liếc cô một cái, nhất định toàn bộ đều là âm mưu sắp đặt sẵn từ trước rồi. Máy ngày gần đây cứ bóng gió bảo tôi béo lên rồi, hại tôi phải kiêng cử đồ ngọt, hóa ra là chuẩn bị để hôm nay dụ tôi vào tròng.

“Không đi!” Tôi mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nói chắc nịch: “Nhất quyết không đi!”

An Tâm bày ra vẻ mặt khổ não đáng thương động lòng người: “Bé ngoan, đi với chị nào, ngày nào chưa lấy quà của mình về chị chưa ngủ ngon giấc được.”

Kiểu nói chuyện trẻ con này khiến tôi suýt bật cười. Tôi cố nhịn, hỏi ngược lại: “Quà của cô?”

“Chứ sao!”. An Tâm phần khởi nói: “Chính An Triết bảo chị tự sang nhà anh ấy lấy quà về còn gì!”

Tôi thờ dãi một hồi... An Tâm sao có lúc chậm hiểu đến thế nhỉ. Cô cũng không nghĩ lại, lúc đó tuy là chưa hiểu rõ đã phát sinh sự tình gì, nhưng tình hình ở nhà An Triết lúc cô đến mang tôi đi thì cô ít nhiều gì cũng phải thấy rồi chứ. Dù chưa đến đôi bị đá ra khỏi nhà nhưng cũng không khác là mấy rồi, tôi còn mặt mũi nào quay trở lại?

Không đi, nhất định không đi.

Tôi lại lắc lắc đầu, cô tự đi không được à, sao nhất định phải mang tôi theo? Chẳng lẽ là sợ An Triết cất quà ở chỗ nào tìm không thấy, nên mang kẻ quen nước quen cái tôi đây theo để tìm cho cô?

Không phải chứ?

“Phan Phan”. An Tâm đổi giọng ngọt ngào, rồi hướng về phía tôi nỉ non: “Ng ngoan! Ng ngoan nào!”

Tôi nghe mà run rẩy, nổi hết cả da gà. (DG: đừng hỏi sao kết nổi da gà, tác giả viết thế). Không phải là đi lấy quà thôi sao? Mặc mớ gì nhất định phải mang tôi theo? Thật không biết cô đang nghĩ cái gì. Tôi không thèm để ý cô ta, xoay người định bay sang cái bồn hoa ở mép bàn bên kia, không ngờ tôi vừa mới xoay qua lại bị cái cô dã man kia tóm đuôi.

Tôi chỉ kịp rú thảm một tiếng, đã bị cô ấy túm vào trong tay. Cái túm này khiến tôi tức muốn xì khói, liền quay đầu lại nhằm bàn tay trắng trẻo non mềm của cô mỗ cho một phát.

An Tâm cũng kêu một tiếng thảm không kém, tay kia cũng vồ tới muốn đè tôi lại. Tôi vội vã nghiêng đầu nhằm đứng kê hờ lại mỗ trên tay cô một cái. Ai ngờ An Tâm đau thế cũng chỉ kêu một tiếng chứ không hề buông tay, ngược lại vồ một cái giữ luôn mỗ tôi lại.

Tình thế bấy giờ, tay phải của cô ấy khóa mắt mỗ của tôi, tay trái đè một bên móng vuốt của tôi xuống, ngược lại móng bên kia của tôi đè ngay mạch máu ở cổ tay cô ấy thủ thế, còn thừa ra đôi cánh không làm được gì, nhưng cũng đập loạn xạ vào bắp tay cô. Cứ thế một tràng lộn võ khởi đầu vì cô ta chơi xấu, về sau càng triệt để biến thành tình cảnh hai mụ bán cá đánh lộn với nhau.

An Tâm thờ hồng học, trừng hai mắt tròn xoe ngó tôi. Tôi cũng ngang ngạnh trừng lại cô.

Không biết giằng co bao lâu, trong đáy mắt cô dần xuất hiện một chút buồn cười. Cảm giác càng lúc càng rõ, cuối cùng cô thả hai tay ra gục lên bàn cười ngật nghiêng.

Tôi lùi lại một bước, tựa vào thành bồn hoa đứng thờ hẩn hẩn. Cô nhóc dã man này, lại dám chơi trò bẩn với tôi.

Cô vẫn ngồi đó cười sằng sặc không thôi, mãi cho đến khi điện thoại reng mới ngồi dậy tiếng được tiếng mất tiếp điện thoại. Điều này mới đúng là đả kích lớn nhất đối với tôi: không ngờ bắt nạt tôi lại khiến cô ấy sướng khoái cỡ này!!!

“Ủa anh hả?” An Tâm có vẻ hơi ngạc nhiên liếc tôi một cái. Tôi lập tức trừng mắt lại nhìn trả.

An Tâm nghe điện thoại có vẻ không yên, do dự một hồi mới gật đầu: “Vậy được rồi, lát nữa gặp lại.”

Cúp điện thoại rồi, An Tâm mới nhìn tôi cười tinh quái: “Đánh nhau xong rồi, chị cũng phải đi đây. Em thật muốn ở nhà phải không?”

Tôi hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, liền xoay người đưa lưng vào mặt cô ta.

An Tâm cố tình làm ra vẻ thờ dài một cái rồi nói: “Đã vậy chị cũng không ép em. Lát hồi Trần Thụy Gia có hỏi em đâu thì chị sẽ nói Phan Phan hôm nay... đại khái là...”

Tôi giật mình, Thụy Gia gì ở đây? Không phải nói đi lấy quà ở nhà An Triết sao?

Tôi nghi hoặc quay đầu lại, nhìn thấy cô ấy mang vẻ mặt tươi cười giả hoạt như hồ ly, động tác chậm như rùa mò cửa làm bộ muốn đi ra ngoài, một bên còn không quên len lén liếc nhìn tôi.

Thật hay giả đây nhỉ? Tôi bán tín bán nghi nhìn cô, vừa nãy có phải Thụy Gia gọi đến hay không? Nhưng nếu phải lên tiếng chịu thua, dù sao tôi cũng có chút không cam lòng.

Trong lúc tôi còn đang do dự, An Tâm đã bước ra ngoài, thuận tay đóng luôn cửa lại. Nghe tiếng cửa sập, tim tôi chùng hẳn xuống.

Tôi cúi đầu đi qua đi lại hai bước trên mặt bàn, trong lòng có chút u ám. Nếu như đúng là Thụy Gia...

Cửa đột nhiên lại mở, lộ ra khuôn mặt trái xoan đang cười hi hi của An Tâm, tôi lập tức quay lưng lại. Có điều trong lòng lúc này bỗng nhẹ nhõm hẳn lên.

Bàn tay to lớn của An Tâm từ sau ôm lấy tôi, áp gò má lên đầu tôi cọ cọ: “Được rồi được rồi, chị có phải cố tình đầu mà.”

Tôi trở mặt ra, không thèm để ý cô ta.

An Tâm lại cười nói: “Con nhóc nhà em, không dè chừng đầu dữ vậy nha. Sau này chị sẽ không bao giờ lấy lớn hiếp nhỏ nữa chịu chưa!”

Bỏ đi, bỏ đi, vì câu nói này, bỏ qua cho cô đó.

Nói là nói vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn hung hăng nghĩ: nuôi móng vuốt cho dài vốn là để làm chi? Phải mà còn lần nữa, xem tôi cào cô ra!

Lúc An Tâm mang tôi đến phòng ăn, Trần Thụy Gia đã đến từ lâu. Trên bàn bày một cái bánh ngọt xinh đẹp, phía trên còn cắm hai hàng nến, một hàng là 2 cây nến đỏ, hàng kia là 4 cây đèn cây nhỏ xú 7 màu.

Tìm tôi bỗng nhảy lên một cái.

Thụy Gia cười khanh khách nhìn tôi.

Đột nhiên tôi có cảm giác không ổn, ôi trời đất ơi, hôm nay là sinh nhật của tôi đây mà. Năm nay tôi đã... tôi đã hai mươi mấy rồi nhỉ? Từ hồi bị biến thành chim tôi cũng chưa nghĩ đến vấn đề tuổi tác này bao giờ.

Trước tiên khoan nói mấy thứ lật vặt này, tôi chấp chững bỏ qua mặt bàn, lao đầu vào trong bàn tay dày rộng của Thụy Gia. Mãi mãi chẳng muốn xa rời. Trên thế giới này, chỉ có ba mẹ và cái tên này là những người tôi có thể tha hồ làm nũng mà thôi.

“Làm sao vậy?” Giọng nói trầm ổn, an lành của Thụy Gia từ trên đầu tôi vọng xuống. “Không được vui à?”

“Chuyện này...” Phía sau truyền tới giọng nói nhất gừng của An Tâm, ngập ngừng phân giải: “Thật ra, bọn tôi vừa mới... có chút tranh chấp nho nhỏ, bọn tôi...”

“Bọn tôi vừa choàng nhau một trận!” Tôi nói thẳng ngay trước mặt cô. Một, đánh nhau thôi chứ gì đâu, có gì mà phải sợ người ta biết, phải áp a áp úng kiểu đấy.

Thụy Gia sững sốt một chút, liền phá ra cười. Tôi len lén liếc An Tâm một cái, mặt cô đã ửng hồng rồi, thần sắc có vẻ hơi bối rối.

“An tiểu thư, mời ngồi.” Thụy Gia khách khí kéo ghế cho nàng, nhẹ giọng nói: “Phương thức biểu đạt của An tiểu thư xem ra hay nảy sinh chút hiệu quả ngoài ý muốn nhỉ.”

Mặt An Tâm càng đỏ hơn, xem ra cô ấy sắp thẹn quá hóa giận rồi. Tôi không nhìn được, cười hi hi xuyên qua cái bánh ngọt nhìn cô làm mặt quỷ. Tôi đoán là cô ấy cũng đang nhớ đến biểu hiện đáng yêu của mình hôm trước ở Đình Phúc Viên trong lúc muốn dụ tôi rời khỏi người Thụy Gia. Vừa lúc điện thoại reng lên, An Tâm như vỡ được còng rom cứu mạng, vội ôm điện thoại chạy tốt ra ngoài.

Trong phòng ăn chỉ còn lại tôi và Thụy Gia. Thụy Gia đem tôi nâng lên trước mặt, nghiêm túc nhìn vào hai con ngươi nhỏ xú của tôi. Tôi thấy hơi khản trương, đáng vẻ của anh ta thế này, nhất định có chuyện quan trọng muốn nói.

“Anh đoán già đoán non mãi rồi, cũng hết lần này đến lần khác tự phủ định ý nghĩ điên rồ của mình,” Thụy Gia vẻ mặt trịnh trọng, giọng nói cũng thông thả nghiêm túc khác hẳn thường ngày, có vẻ như từng lời từng chữ đều cẩn thận cân nhắc: “Nhưng đến tận bây giờ anh mới nghĩ đến, nếu như tất cả đều là sự thật, vậy người đau khổ nhất là em mới đúng.” Hai tròng mắt anh đã có chút ươn ướt, “Chạy trốn vốn là bản năng của con người khi đối diện với những điều khiến mình sợ hãi. Anh cũng không ngoại lệ... Xin lỗi em.”

Trông mắt tôi cũng âm ẩm, anh ấy... cuối cùng cũng chịu nhận tôi rồi? Cái tên đầu gối này đã thật sự nghĩ thông suốt rồi?

Thụy Gia cố gắng nhếch mép lên, có điều xoay qua nấn lại thế nào nhìn cũng không giống như đang cười được. “Khó có dịp chỉ có hai người mình như lúc này, em hãy nói cho anh biết đi, em đúng là Khả Ý phải không?”

Nước mắt trong khóe mắt tôi lăn qua lăn lại, cuối cùng “tách” một tiếng rơi trên lưng bàn tay Thụy Gia.

Thụy Gia ôm tôi vào lòng, bắt đầu khịt mũi. Cái tên ngốc này không phải đang khóc đó chứ? Tôi duỗi hai cánh ôm chặt lấy anh, trong lòng có chút nửa muốn khóc nửa muốn cười.

Thụy Gia tháo kính xuống, lấy khăn ăn lau loạn xạ trên mặt. Lúc anh nhìn tôi lần nữa, vành mắt còn hơi hoe đỏ, tuy nhiên vẻ mặt cơ bản đã khôi phục lại như thường.

“Hiện tại phải làm sao đây?” Không hổ là Thụy Gia, lập tức nghĩ ngay tới bản chất vấn đề: “Có nói cho cậu mợ biết không?”

Tôi vội vã lắc đầu. Cha mẹ tôi có tuổi rồi, hơn nữa mẹ tôi huyết áp vốn không ổn định, có thể sẽ chịu không nổi sự tình kinh hãi thế này.

Cặp lông mày rậm rạp dễ nhìn của Thụy Gia nhíu sát vào nhau. “Không thì thế này, anh có người bạn là chuyên gia nghiên cứu về phương diện thần kinh, hiện đang làm việc ở một bệnh viện rất tốt ở Luân Đôn. Trước tiên anh sẽ liên hệ với anh ta, thử tìm hiểu một chút tình trạng của em.”

Tôi gật đầu. Trong lòng có mối nghi hoặc không nói rõ được, nếu anh họ đã biết chuyện, tất nhiên sẽ muốn làm chút gì đó cho tôi. Mặc kệ có hiệu quả không, anh ấy nhất định vì mục tiêu này mà nỗ lực. Như vậy cũng tốt, ít nhất là có chuyện để làm, anh ấy sẽ thôi không suy nghĩ lung tung nữa. Tôi sợ là sợ cái đó.

“Bọn họ có tốt với em không?” Thụy Gia cúi đầu nhìn tôi, trong mắt khó giấu vẻ đau lòng: “Hai đứa vừa đánh nhau thật hả?”

Tôi lắc lắc đầu: “Giỡn chơi ấy mà. Không sao đâu.”

Tay Thụy Gia nhẹ nhàng chuốt lông cho tôi, chuốt chuốt thế nào, vành mắt lại đỏ hoe muốn khóc đến nơi.

Cửa vừa mở, An Tâm đã phóng vọt vào. “Xin lỗi Trần tiên sinh, tôi có chuyện gấp phải đi ngay...” Cô vừa nói vừa xách cái túi để trên ghế lên.

Thụy Gia sừng sốt đứng dậy: “Không biết là chuyện gì thế? Tôi có thể giúp được gì không?”

An Tâm ánh mắt do dự nhìn tôi: “Là anh họ của tôi...”

An Triết? Tôi nín thở.

Thụy Gia cũng có vẻ đã nghĩ ra chuyện gì đó: “Là An tiên sinh đó hả? Anh ta xảy ra chuyện gì?”

An Tâm hoảng loạn lắc đầu: “Hình như là tai nạn giao thông, giờ đang ở bệnh viện.”

Nghe đến hai chữ “bệnh viện”, máu trong người tôi cũng lạnh hẳn lại.

Thụy Gia túm lấy áo khoác trên lưng ghế, không thèm giải thích một tiếng chộp ngay lấy tôi hướng ra cửa: “Tình trạng của cô lái xe không được đâu, để tôi đưa cô đi.”

An Tâm giống như đứa bé gặp hoảng loạn không biết phải làm gì, bị anh ấy nắm tay lão đảo kéo ra ngoài. Tôi tựa đầu vào ngực Thụy Gia, trong đầu chỉ đảo đi đảo lại một ý nghĩ: nhất định không được xảy ra chuyện gì, nhất định không được, nhất định không được...

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Rèm cửa sổ kéo sang hai bên để lộ ra sắc trời âm u bên ngoài, còn hiện lên những tia nắng hồng nhạt qui dị, không biết từ lúc nào những bông tuyết thật nhỏ cũng rơi rơi.

Tôi mơ mơ màng màng mở hai mắt, nhìn bàn tay của An Triết vẫn im lìm đặt trên tấm chăn trắng, mũi kim bị dán cố định trên mu bàn tay bằng băng con bướm, đồng hồ trên tường tích tắc tích tắc, tất cả đều như trước. Tôi ngẩng đầu nhìn, thuốc trong bình dịch vẫn còn một phần ba, chậm chậm chảy dọc theo ống dẫn vào cơ thể An Triết. Ban đêm ở đây yên tĩnh không tiếng động, ngay cả tiếng nước thuốc nhỏ giọt yếu ớt cũng như mang tiết tấu làm người ta giật mình.

An Triết vẫn đang lặng lẽ ngủ, trên đầu trên mặt hần đều quần băng gạc trắng, nhìn như một cái xác ướp mới khai quật.

Bác sĩ nói xác ướp bị chấn động não nhẹ, hơn nữa còn bị một số vết thương ngoài da. Trước mắt cần ở lại viện để xem xét tình hình. Nếu chỉ là vết thương nhẹ như thế, phòng chùng An Triết đã nhất nhất đòi xuất viện.

Tôi quan sát thấy cả phòng chỉ có một mình bệnh nhân An Triết. An Tâm nằm ngủ xiêu vẹo sô pha cạnh giường. Trên người cô còn khoác cái áo Thụy Gia để lại lúc anh đi. Đại khái là vì tư thế ngủ không thoải mái, người đang ở trong mộng nhưng đôi mày cô nhíu chặt lại.

Tôi trở mình, cả người cũng không thoải mái, có phần đau nhức, ý thức lại dần dần thanh tỉnh.

Khi chúng tôi đến bệnh viện, người quen đầu tiên gặp không ngờ lại là Đồng Hải Lâm.

Hắn cúi đầu bước ra từ cửa kính bệnh viện, vẻ mặt âm trầm bất định, không biết đang suy nghĩ cái gì. Bên cạnh hắn là một người phụ nữ trẻ đẹp, một tay cô ta kéo tay hắn, trên mặt mang theo vẻ mặt kiên nhẫn.

Hắn không nhìn đến chúng tôi, chúng tôi tất nhiên cũng không qua đó hàn huyên với hắn. Không biết có phải hắn đến thăm An Triết không?

Đèn hành lang bệnh viện đều bật sáng, nhưng lại làm không khí thêm âm u tĩnh mịch. Không một bóng người, ngay cả một cô y tá mặc đồ trắng trực ca cũng không. Tiếng bước chân của chúng tôi trên cái nền yên tĩnh dường như rất chói tai.

Sau đó thang máy “ting” một cái, cửa mở ra, một người đàn ông tóc vàng cầm hai bản xét nghiệm từ bên trong vội vã đi ra, liếc mắt thấy hắn, lòng tôi sùng sốt một chút.

Tôi lập tức nhận ra hắn chính là Vương An Bồi đã cùng uống rượu ở câu lạc bộ. Hắn đại khái cũng không nhận ra An Tâm, chậm chạp xoay người, tôi vội vàng gọi một câu: “Vương An Bồi!”

Sau đó?

Tôi cuộn lại cái chăn trên người lại ngẩng đầu nhìn cái bình thuốc, mơ màng nói với chính mình: Sau đó Vương An Bồi liền đưa chúng tôi đến chỗ An Triết.

“Sự cố rò rỉ cuộc xảy ra như thế nào, hiện tại còn đang điều tra. Có lẽ là vì tuyết trơn, phanh xe An tổng lại có vấn đề, hơn nữa, con đường núi kia có mấy người đua xe, chắc là vì muốn tránh xe bọn họ nên An tổng bị va chạm, lao từ sườn đồi xuống, cuối cùng lao vào cái nương.”

Nhớ tới lời nói của hắn, trái tim tôi lại nảy lên, sau đó lại rơi bịch xuống. Có lẽ tôi vẫn nưg không yên vì những lời này của Vương An Bồi. Lời nói của hắn làm lòng tôi đầy nghi hoặc: An Triết đi đường núi làm gì? Xe hắn định kì bảo dưỡng, sao phanh đột nhiên lại có vấn đề? Hơn nữa, trời mới chạng vạng, đua xe không phải đua đêm sao? Sao có thể không may chạm trán họ được?

Nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không hiểu, thật sự đứng như lời Vương An Bồi nói tất cả đều là ngoài ý muốn sao?

Tôi lẩn qua lộn lại nghĩ ngợi, vừa góc đầu dậy liền thấy đối diện là một đôi mắt to đen nhánh.

Tôi nhất thời phản ứng không kịp, cứ như vậy nhìn chằm chằm cái người lúc này đầu đầu băng trắng, hệt như xác ướp kia. Mà cái xác ướp này cũng cứ thế nhìn tôi, hình như cũng không phản ứng lại, không hiểu vì sao lại ở đây nhìn tôi.

“An Triết?” Tôi có phần mộng lung, thật cẩn thận hỏi: “An Triết?”

Ánh mắt An Triết chuyển động một vòng xung quanh, lại quay lại trên người tôi, máy móc gât gât đầu. Động tác hắn cứng nhắc khiến tôi có phần lo lắng, chấn động não có thể để lại di chứng đáng sợ nào đó, ví dụ như trở nên ngốc nghếch không?

Tôi cẩn thận đánh giá hắn một lượt: ngoại trừ đầu đầy băng gạc, các bộ phận khác trên cơ thể đều ở trong chăn, thật sự không thấy được gì.

Tôi lại tiến lên phía trước để nhìn cho rõ.

Trong mắt An Triết hiện lên ý cười nhẹ nhàng, nhưng nụ cười này không biết lại đọng chạm ở đâu khiến hắn đau đớn, hít vào một hơi dài. Nhưng nhìn vẻ mặt hắn như vậy, tôi cuối cùng cũng tin rằng hắn đã tỉnh táo hoàn toàn.

Không biết là vì vui mừng hay là vui mừng quá đổi, trái tim tôi bắt đầu đập loạn. Thân bất do kỷ muốn qua chỗ hắn, một bước cao một bước thấp khiến tôi có cảm giác treo đèo lội suối, dường như đã tập tễnh đi qua muôn nẻo đường xa. Hốc mắt cũng bất giác ẩm nóng, tôi ngừng hẳn lại, vùi đầu vào tấm chăn trắng.

Trong chăn toàn mùi thuốc tiêu độc. Thứ mùi này là mùi tôi ghét nhất trong bệnh viện, tôi tin chắc rằng An Triết cũng không thích giống tôi.

Một bàn tay to đưa ra, nhẹ nhàng vuốt cổ tôi.

Tôi không ngẩng đầu, lòng không kiềm được vui sướng.

Hắn đã tỉnh, không việc gì.

Động tác xoa cổ tôi ngày càng nhẹ, tôi lặng lẽ ngẩng đầu, ánh mắt hần lại nhắm lại. Đang ngủ sao?

Tôi không kim được nhẹ nhàng mở một cái vào tay hần. An Triết đang ngủ hơi nhủ mảy, nhưng trên môi lại hiện lên nụ cười yếu ớt yên bình.

Thụy Gia lấy chìa khóa đang muốn mở cửa, cửa lại đột ngột mở từ bên trong.

Mợ cầm một quyển sách xuất hiện trước cửa, ngọn đèn phía sau hắt lại đủ để nhìn thấy những sợi tóc mai xám trắng.

Thấy người đến là anh, bà không kim được oán trách: “Áo khoác của cháu đâu rồi? Trời lạnh như thế, cháu cứ phong phanh thế này đi từ xe ra, cảm lạnh thì làm sao?”

Thụy Gia sờ lên người, mơ hồ nhớ đến lúc trong phòng bệnh, thấy An Tâm ngủ trên xô pha, anh thuận tay khoác áo lên người cô. Lúc đi có do dự một chút, cuối cùng không nhẫn tâm đánh thức cô.

Anh cười cười, không nói gì.

“Lại tặng ca?” Mợ vừa mở cửa cho anh vào, vừa oán than: “Cậu cháu đã ngủ rồi, cháu chắc chắn chưa ăn cơm phòng? Cháu chờ đấy, mợ đi hâm nóng thức ăn”

Thụy Gia nhìn bà xoay người đi vào phòng bếp, vốn định nói không cần, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì. Có lẽ cực nhọc một chút vì con trẻ trong nhà ngược lại trở thành niềm an ủi của bà.

Anh cầm cốc nước ấm, chậm rãi đi vào phòng ngủ của Khả Ý. Cửa khép hờ, nhìn qua khe cửa, có thể thấy một góc giường, tấm chăn in hình quả táo rơi dưới đất, bên cạnh giường có một con gấu teddy.

Tay anh khẽ đẩy cửa bước vào, cảnh tượng trong phòng ngủ cơ hồ chưa từng thay đổi trong suốt nửa năm qua. Giá sách, tủ quần áo đều có vẻ như sắp hỏng. Đèn bàn trên tủ đầu giường bật lên, ngọn đèn nhu hòa tựa như mang chút tà dương xuyên qua cửa sổ vào phòng.

Dưới ngọn đèn là gương mặt lúc ngủ rất bình yên của Khả Ý.

Làn da cô hơi xanh, nhưng mặt mày lúc ngủ mơ hồ mang theo nụ cười. Mỗi lần nhìn cô đều khiến Thụy Gia nhớ đến Công chúa ngủ trong rừng, cho dù đang ngủ mê man nhưng vẻ mặt lại sinh động tựa như một tiếng động cũng có thể đánh thức cô.

Mái tóc cô dài ra nhiều, bị mẹ bện thành một mớ đặt trên gối.

Ngón tay Thụy Gia nhẹ nhàng lướt qua má cô, rồi mới cẩn thận đặt bím tóc của cô ngay ngắn trên gối.

Vừa quay đầu, mợ đã rón rén bước vào, nhỏ giọng nói: “Đi ăn cơm đi”

Sắc mặt bà hơi tái, nhưng khí sắc vẫn tốt. Thay đổi lớn nhất trong nửa năm qua của bà là tóc bạc đi rất nhiều.

Thụy Gia gật gật đầu, cũng học bà nhẹ tay nhẹ chân bước ra ngoài, lúc bước ra cửa không kim được quay đầu nhìn lại, mợ ngồi trên giường, lại bắt đầu khe khẽ đọc diễn cảm Tuyển tập thơ Shelly.

Kì thật Khả Ý cũng không thích Shelly, nhưng mợ thích, hơn nữa cố chấp cho rằng cô cũng thích. Mỗi ngày không phải thơ Shelly thì chính là bát đại gia thời Đường, Tống. Theo quan điểm của Thụy Gia, đọc nhiều tiểu thuyết khoa học viễn tưởng có lẽ cô sẽ nhanh chóng tỉnh lại hơn.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa, không ngoan ngoãn ở phòng bếp ăn cơm như bà nghĩ mà bung bát cơm về thẳng phòng mình. Trên bàn làm việc của anh chất rất nhiều tư liệu, từ báo cáo học thuật về thần kinh đến thuyết chiêu hồn của người dân tộc thiểu số đều có.

Thụy Gia thuận tay rút ra một tập, vừa há miệng ăn cơm vừa bắt đầu chăm chú đọc dưới ngọn đèn. ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tôi nghe thấy tiếng nói chuyện ong ong bên tai, mở mắt ra, thì ra đã sáng sớm rồi. Ánh nắng mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ vào phòng, nhánh cây cao phủ một lớp tuyết dày. Chẳng lẽ tuyết rơi suốt cả đêm sao?

Tôi hưng phấn chui ra khỏi chăn, bỏ nhào lên khung cửa sổ. Bên ngoài quả nhiên một màu trắng xóa, trên mặt đất, trên cây nơi nào cũng đều có một lớp tuyết thật dày. Vài cô lao công vội vàng quét lại lối đi ngoài bệnh viện, thỉnh thoảng có vài người bước vào, đi đứng hết sức khó khăn.

“Tuyệt rồi!” Tôi hưng phấn kêu lên. Thời tiết thật đẹp, cho dù đóng cửa sổ thì tôi vẫn cảm nhận được không khí nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tuyết rơi phủ vào mặt

Bỗng sau lưng vang lên tiếng của một cô gái: “Nó có thể nói à?” Sau đó là giọng An Tâm cười hì hì đáp: “Đúng thế, hay không?”

Trong phòng bệnh còn có người khác? Tôi lập tức quay đầu lại nhìn, bên cạnh giường bệnh, một vị bác sĩ đứng tuổi đang kiểm tra cho An Triết trước khi xuất viện. Bà vừa mở máy đo huyết áp vừa đảo mắt nhìn tôi. Nhìn bộ dáng kinh hoàng kia thì bà tuyệt không thấy chuyện này có gì hay ho rồi. Biểu cảm của bà làm tôi liên tưởng đến vị y tá 007, xem ra 007 vô cùng bình tĩnh. Hoá ra người ta cũng chẳng thất lễ

Thôi bỏ đi, an toàn của An Triết là trên hết, tôi sẽ không hù dọa bà.

An Triết dường như mới tỉnh, nghe thấy chúng tôi nói chuyện thì mắt hơi mở ra. Giờ phút này ánh sáng rõ ràng mới thấy sắc mặt hẳn quả thật không tốt, không chút sắc máu, người có vẻ suy yếu.

Tôi đậu ở khung cửa sổ nhìn hẳn, hẳn cũng lặng lẽ ngó tôi sau đó giờ một tay về phía tôi. Đó là muốn tôi qua đó. Tôi còn luyến tiếc ngắm nhìn cảnh tuyết bên ngoài một chút rồi mới vỗ cánh bay về hướng hẳn. Lần này tôi ngắm chuẩn thật, vầng vàng đậu trên tay hẳn. Hồi trước hẳn huấn luyện tôi, tôi phải lao đảo hai bước mới có thể đỗ sát xe vì dùng nhiều sức quá.

“Uhm, có tiến bộ.” An Triết ôm tôi cọ cọ vào má hẳn. Tôi còn thấy hẳn nhẹ liếc An Tâm một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ đắc ý. An Tâm lườm hẳn, khinh thường mà lẩm bẩm một câu: “Ấu trĩ!”

Vị bác sĩ kia nghiêm túc điền báo cáo rồi mới đứng lên: “Tôi đi bàn bạc với chủ nhiệm xem cậu có thể xuất viện được hay không đã. Mọi người có thể đi ra phía sau căng tin mua chút đồ ăn nhẹ.”

An Tâm tiến bà đến cửa rồi quay đầu hỏi An Triết: “Anh muốn ăn gì?”

An Triết còn suy nghĩ, đang định trả lời thì chợt nghe tiếng người ở cửa phòng bệnh: “Tỉnh dậy sớm vậy sao? Cảm thấy thế nào?”

Mắt An Triết trừng lên, một ánh sáng sắc bén xoẹt qua mắt hẳn trong phút chốc. Tôi kinh ngạc, nhưng nhìn kĩ lại thì cặp mắt to đen như hạt châu kia chỉ còn lại chút khách sáo, ôn hoà. Do tôi nhìn lầm ư? Tôi quay đầu nhìn theo bản năng. Thật ra giọng nói quen như vậy, tôi chẳng cần nhìn cũng biết là Đồng Hải Lâm.

Hắn mặc áo khoác đen, mang vài phần dáng vẻ công tử nhà giàu phong lưu của thập niên ba bốn mươi. Hắn như làm ảo thuật, tay đưa ra sau, thì ra là một bó hoa bách hợp to màu trắng.

An Tâm lập tức nhảy lên: “Giỏi ghê.” Đồng Hải Lâm áy vạy mà hơi ngượng ngùng: “Xin lỗi nhé, tôi cũng chẳng biết đi thăm bệnh nên tặng hoa gì. Đây là loại hoa tôi thích, tin chắc An Triết cũng sẽ thích. Uhm, chúc cậu mau hồi phục. À? Hôm nay có thể xuất viện rồi sao?”

An Triết nhét gối vào sau lưng rồi dựa vào đầu giường ngồi dậy, trên môi là một nụ cười. Nhưng tôi thấy được ánh mắt hẳn thực sự rất thân thiện. Hẳn nhắc nhắc tay mà khách khí nói: “Ngồi đi, bên ngoài lạnh lắm hả?”

Đồng Hải Lâm đưa hoa cho An Tâm, còn mình thì đi qua đi lại trong phòng bệnh. Từ lúc hẳn đặt tôi dưới vòi nước uy hiếp, tôi càng cẩn thận đề phòng hẳn. Chỉ cảm thấy tên khốn quái gờ này chả đối xử tốt đẹp gì với An Triết cho cam. Giống như bây giờ hẳn tâm hồn bất định đi qua đi lại, tôi liền cảm thấy hẳn dường như muốn thứ gì đó của An Triết gì đó, nhưng lại không muốn mở miệng

An Triết lại thật kiên nhẫn nhìn hẳn đi lại thì Đồng Hải Lâm đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn An Triết, nghiêm túc nói: “Chắc cậu còn chưa ăn sáng? Muốn ăn gì để tôi đi mua?”

Cảm tôi tựa như muốn rớt xuống. Không phải chứ, hẳn thật muốn nói như vậy?

An Triết cũng có vẻ hơi bất ngờ, còn chưa ổn định lại chợt nghe có người nói chuyện ở cửa vào. Tiếng nói nhẹ nhàng, rõ ràng kia vừa lọt vào tai làm tôi lập tức mở cò trong bụng: “Chắc mọi người đợi lâu rồi, bữa sáng đến rồi đây.”

Thụy Gia cầm theo một cái túi to đi vào. Tôi chỉ nhớ lời hôm qua anh nói sáng sớm sẽ đến nhất định là đến. Biểu cảm của An Tâm hơi mâu thuẫn, cô vừa cảm thấy băn khoăn về sự quan tâm của Thụy Gia lại vừa bị hấp dẫn bởi mấy cái túi, nhất là mùi thơm toả ra từ cái túi kia. “Cái gì vậy?”

Cô rút cuộc cũng bại trận, không giãy dụa nữa, buông giáp đầu hàng mà nhanh tới đỡ lấy đồ.

“Mợ tôi làm chút canh gà. Mau mau múc ra đi chứ để lâu sợ nát mất.” Anh nói hết câu thì nhìn thấy Đồng Hải Lâm.

Hai người đàn ông cách một gian phòng bệnh lia mắt đánh giá nhau. Ánh mắt đôi bên đều có vẻ băn khoăn.

An Triết vội nói: “Để tôi giới thiệu một chút...”

Đồng Hải Lâm lại cười khẩy mà cắt lời An Triết: “Tôi đã gặp qua rồi, là vị hôn phu của An Tâm phải không? Tôi là Đồng Hải Lâm, đồng nghiệp của An Triết.”

Bà vai An Triết hơi run lên, lập tức đưa mắt nhìn An Tâm. Cô nàng xấu hổ đến độ muốn chui đầu vào túi. Nhưng từ phía An Triết thì không thấy được biểu tình hối hận ấy. Tôi vui sướng lúc người gặp họa mà nghĩ thầm: An Tâm nhất định hiểu được cái gì gọi là cái miệng làm hại cái thân, hehe.

Thụy Gia nho nhã bắt tay hắn, khách khí nói: “Tôi là Trần Thụy Gia.”

Đồng Hải Lâm liền cẩn thận nhìn Thụy Gia, cũng không biết nghĩ cái gì. Thụy Gia cũng thực trầm lặng nhìn hắn không chớp mắt. Ngay cả An Triết cũng nhận thấy sự kì lạ này, ánh mắt thoáng kinh ngạc. Đồng Hải Lâm bỗng bỏ tay ra mà quay đầu cười với An Triết rất thân nhiên: “Tôi đây không quá rầy rầy nữa, lúc khác lại đến thăm.” Nói xong cũng chẳng đợi đối phương có cơ hội từ chối mà xoay người đi mất. Thật là một tên kì lạ.

Thái độ của An Triết bỗng thay đổi. Hắn nghe thấy Hải Lâm nói mấy chữ “vị hôn phu của An Tâm” mà lại không thấy cô phản bác, lập tức lấy cái bát to oạch ra mà thoải mái hưởng thụ sự quan tâm của Thụy Gia. Hắn tựa vào giường yên tâm cầm lấy bát đĩa Thụy Gia đưa tới mà tùm tùm cười: “Thơm quá, lâu lắm rồi không được ăn cơm nhà làm. Vất cả cho mệt rồi, đợi vài ngày nữa tôi nhất định báo An Tâm đến cảm ơn.”

Tôi vui đầu vào trong chăn, trời ơi, trời ơi, thật không thể chấp nhận về mặt này.

Thụy Gia khách khí đáp lời một chút rồi kêu tôi: “Phan Phan, lại đây, canh gà ngon lắm.”

Tôi lẩn mình bò dậy. Tôi là người có tư cách hưởng thụ bát canh này nhất trong cái phòng này. Chỉ tiếc là chẳng ai để ý tới. Tôi bước qua đùi An Triết mà đi. Thụy Gia lại tùm tùm cười bế tôi lên từ đầu giường. Tôi liếc mắt thấy cái bát thường dùng ở nhà của mình liền xúc động muốn khóc. Đây chính là bát do tự tay tôi làm. Đường kính bát là sáu inch, tổng thể tạo thành hình lá sen. Phía dưới có hai nụ hoa chồi lên làm chỗ để đĩa. Tôi nung hai cái như vậy, một cái tặng sinh nhật Bội Bội.

“Cái bát này đẹp quá.” An Triết bỗng nhiên chú ý tới cái bát khác lạ của tôi, nhìn không được mà tán thưởng: “Mua ở đâu vậy?”

Thụy Gia vuốt lông tôi, nhẹ giọng nói: “Là cô em họ của tôi tự nung.”

An Triết bán tín bán nghi hỏi: “Phối màu cũng tự do cô ấy làm?”

Thụy Gia hơi thở dài một tiếng: “Nó là nhà thiết kế. Riêng về thủ công mỹ nghệ này hẳn là môn học bắt buộc.”

An Triết còn muốn hỏi tiếp thì An Tâm đứng lúc chen vào: “Sao nhiều chuyện vậy, anh mau ăn đi kẻo nguội.”

Thụy Gia hướng nàng gật đầu mỉm cười cảm kích. An Tâm khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không có gì.

Canh gà quả thật rất ngon, xem ra tay nghề của mẹ tôi lại tốt hơn rồi. Với hiểu biết của tôi, rất có thể là mẹ mới học được công thức làm gà hầm mới, lại phải dùng tới cái cân trong phòng bếp mới có thể đo được chính xác các loại gia vị như vậy. Đương nhiên, độ lửa khi hầm gà cũng phải điều chỉnh chính xác.

Nụ cười thâm ý của Thụy Gia làm tôi có thể hiểu được điều này.

“Cái bát như vậy mà anh lại cứ thế cho Phan Phan dùng thật là...” An Triết cực lực lắc đầu tiếc nuối. Hắn này giờ chẳng nói năng gì hoá ra là còn quan tâm cái bát này. Tôi ngẩng đầu ra khỏi bát, trợn mắt nhìn hắn.

An Triết lắc đầu nửa ngày mới bắt giác bắt được tín hiệu phản nộ của tôi. Hắn vội vàng cười an ủi tôi: “Ý của tao không phải vậy, Phan. Ý tao là nếu cho tao dùng... Cũng không phải, ý tao là...”

Tôi xoay người, đưa lưng về phía hắn. Trong lòng không ngừng tự nhủ: khó khăn lắm mới được ăn cơm mẹ nấu, không thể vì một câu của hắn mà mất vui.

Thụy Gia nhẹ vuốt lưng tôi, xem ra còn muốn nói điều gì nhưng cứ còn do dự, cuối cùng chẳng nói. Điều này làm cho tôi thấp thỏm, anh vốn không phải người hay áp úng, vậy là có chuyện gì rồi? Mãi cho đến buổi chiều. lúc chúng tôi ngồi ở phòng khách nhà An Triết ăn cam thì đáp án mới được công bố.

Thụy Gia ngồi đối diện tôi, dùng dao nhỏ cẩn thận bỏ cam. Tay anh so với tay An Triết càng trắng hơn, ngón tay lại thon dài, có lực. Dù không phải lúc nhưng tôi cũng không kìm được mà nhớ bàn tay nổi tiếng nọ: “Tĩnh đao như thủy, ngô diêm thẳng tuyệt, tiêm thủ phá tân tranh...” Kỳ thật, kể từ lúc đọc qua “Thiếu niên du”, tôi nhìn bất kể ai bỏ cam liền liên tưởng tới bàn tay phong hoa tuyết nguyệt ấy. Chứ cũng chẳng phải vì tay của anh đẹp quá mức.

~~~~~
Trích bài “Thiếu niên du – Cảm cựu” của Chu Bang Ngạn thời Tống. Tương truyền Tống Thái Tổ và Chu Bang Ngạn đều yêu thương Lý Sư Sư. Một hôm, Chu Bang Ngạn đang ở bên Lý Sư Sư thì Hoàng đế tới, hắn đành phải trốn xuống gầm giường, tận tai tận mắt nhìn thấy hai người kia tình cảm. Hoàng đế mang cam sành Giang Nam mới cống cho Lý Sư Sư, vừa ăn vừa nói nhau nghe những lời đường mật. Sau hôm đó Chu Bang Ngạn mới viết bài thơ “Thiếu niên du – Cảm cựu”:

“Tĩnh đao như thủy, ngô diêm thẳng tuyệt, tiêm thủ phá tân chanh.

Cầm ác sơ ôn, thú hương bất đoạn, tương đối tọa điều sanh.

Đề thanh vắn: “Hương thủy hành túc, thành thượng dĩ tam canh.

Mã hoạt sương nùng, bất như hươu khứ, trực thị thiếu nhân hành.”

Đoạn đầu là một không khí vô cùng ảm áp tình cảm, ngón tay thon của người con gái bóc vỏ cam, có con dao sắc và đĩa muối bên cạnh. Đoạn sau là lời khuyên đầy tình cảm của nàng, đã canh ba, đường trơn trượt, ngựa khó đi, chỉ bằng hãy ở lại đây đêm nay...

(Giải nghĩa nằm trong bản dịch Tịch mịch không đình xuân dục văn – Phi Ngã Tư Tồn – dịch giả 无名 ♪ (Vô Danh – gọi tắt VD)

Tôi đang miên man suy nghĩ thì thấy Thụy Gia đột nhiên bỏ dao xuống mà ngẩng đầu nhìn An Tâm chăm chú, nói: “Có thể đem Phan Phan bán cho tôi được không? Bất luận cô muốn bao nhiêu cũng được.”

Cả An Tâm lẫn An Triết đều kinh ngạc đến trở tay không kịp, ngơ ngẩn cầm quả cam cả nửa ngày mới hoàn hồn.

“Anh nói gì cơ?” An Tâm lắp bắp hỏi lại ba lần liền.

Thụy Gia hít một hơi thật sâu: “Tôi nói...”

An Triết vẫy tay cắt ngang, nhìn thẳng vào Thụy Gia rồi lại nhìn An Tâm, do dự nói: “Bán cái gì cơ? Phí công. Hai người lập tức kết hôn không phải là xong sao?”

An Tâm lập tức ho khan, hơn nữa càng ho càng sặc, cả khuôn mặt đều vui vào đèm. Chỉ hận không thể chôn đầu vào găm sô pha mà ho.

An Triết không biết nhìn ra được gì từ phản ứng của bọn họ, bỗng nhiên nói: “Hon nữa, muốn bán cũng phải bán cho tôi chứ. An Tâm đã đồng ý bán, tiền cũng đã cầm rồi. Tôi cũng đặt tên An Phan Phan cho nó rồi.”

Tôi liếc một cái là biết hắn đang nói dối. Hắn mỗi lần nói dối không biết vì sao mà ánh mắt có hơi run rẩy. Chẳng rõ Thụy Gia có nhìn ra không nhưng là thái độ anh em họ như vậy khiến hắn lập tức nhận ra bọn họ nhất định không chịu buông tay thả thú cưng. Tôi biết người như anh sẽ không ép buộc ai.

Quả nhiên, anh thờ một hơi thật dài rồi im lặng. Chỉ cực kì lưu luyến ôm tôi vào trong ngực. Nhìn đến vẻ mặt của anh, An Tâm hơi băn khoăn. Cô đưa một múi cam cho anh, khép nép nói: “Anh đừng giận, chỉ cần anh nhớ, tôi liền mang nó đến thăm anh, được không?”

Thụy Gia cầm cam, bên môi hiện ra mộ nụ cười thật miễn cưỡng: “Là tôi đường đột rồi.”

Đầu tôi chôn trong lòng anh, lòng mình lại thấy nao nao. Ý nghĩ của anh tôi có thể hiểu được, anh muốn mang tôi về nhà để mỗi ngày được gặp bố mẹ mình... Nhưng như thế, tôi nghĩ đến là phát run.

Tôi không dám trở về, không thể dọa chết họ. Nhất là tôi không dám đối mặt với chính thân xác của mình, thật sự không dám. Cứ như thế này đi. Trước mắt cứ vậy đã. Có lẽ, nói không chừng ngày nào đó sẽ có chuyện biến không nhỏ. Người ta không phải vẫn nói: chỉ cần tin tưởng, kì tích sẽ xuất hiện ư? Có lẽ....Nói không chừng... Thật sự có kì tích thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

An Triết đứng ngồi không yên mà đi qua đi lại trong phòng khách. Vết thương của hắn còn chưa lành hẳn nên tư thế đứng có chút quái dị, không giống như chân bị cà nhắc mà trông như là đang cố tình bắt chước dáng đi lại của người bị tật. Rõ ràng bước đi không xong mà vẫn sống chết phải đi lại. Thật không biết nên khen ngợi hắn đầy nghị lực hay là nên quăng gạch.

Rốt cuộc sau khi hắn đi được n vòng thì chuông cửa cũng vang lên như ước nguyện. An Triết nhảy dựng lên đi mở cửa. Nhưng vừa chạm vào tay nắm thì khựng lại, cật lực tự trấn định lại bản thân. Hắn chẳng mấy khi thiếu bình tĩnh như vậy làm tôi càng tò mò.

Từ nửa tiếng trước, hắn tìm đủ mọi lý do để đuổi An Tâm ra ngoài là tôi đã nghi ngờ rồi. Thực ra tôi đã sớm nhận ra người nhà họ An không giỏi nói dối chút nào, vừa nói dối là mắt đã đảo liên tục. Cứ cho là đồng nghiệp của hắn lát nữa sẽ tới đây ăn chơi nháy múa, có người khác ở đây không tiện... nhưng thái độ trịnh trọng hiếm thấy của hắn chứng minh sự tình không chỉ đơn giản thế. Vậy đồng nghiệp của hắn là ai đây? Tôi không nhìn được thò đầu ra ngoài cửa sổ.

Cửa vừa được mở ra, tôi liền nghe thấy tiếng An Triết nho nhả, ân cần hỏi thăm khách quý. Giọng nói thực trầm ổn, ôn hoà còn mang theo một chút kính cẩn bất thường. Đến lúc tự tôi nhìn thấy khách đến thì nói thật là ít nhiều có tí thất vọng. Chẳng qua là hai người đàn ông có tuổi rất bình thường, trông như những cán bộ về hưu mà ngày nào cũng nhàn tản đi dạo ở công viên. Họ ăn mặc cũng rất bình thường. Một người hơi béo còn người kia lại hơi gầy.

Tôi đang trộm nghĩ thì vị thấp hơn đột nhiên ngẩng đầu quét mắt liếc tôi một cái. Ông chẳng qua tùy tiện nhìn một cái mà làm tôi lập tức có ý muốn trốn đi. Trong lòng thoáng lạnh, ngay sau đó cơ thể đã lạnh buốt. Không biết có phải do máy sưởi bị hỏng không nữa?

An Triết vội rót trà còn nóng mời khách sau đó cung kính ngồi xuống đối diện bọn họ. Hắn còn khách khí nói: “Lâu rồi không gặp, không biết chú Vinh với chú Kim có khoẻ không? Cháu không ngờ chủ tịch lại bảo hai chú tự mình đến lấy, thật ngại quá.”

Người béo hơn vừa cười vừa cầm chén trà lên nhấp một ngụm. Thần sắc ông trong lúc đó có chút không hài lòng nhưng cũng chỉ lắc đầu, nói: “Trà vốn ngon nhưng mà nước chưa đủ nóng.” Lại nhấp một ngụm, ông nhướn mắt hiền lành cười với An Triết: “Làm khó cậu quá, nhưng nhớ lấy.”

An Triết quả có hơi ngượng ngùng. Bởi thực ra tôi hiểu được pha trà đúng là chuyện khó với hắn. Bình thường hắn chỉ uống có hai loại chất lỏng: nước hoặc rượu. Uống trà thì quả là lần đầu mới thấy. Vốn đang không hiểu sao hắn tự nhiên đôi tính, thì ra là vì bọn họ.

Người mập mập hơn cười tủm tỉm buông chén, nhìn An Triết một lượt: “Vết thương thế nào rồi?”

An Triết lắc đầu: “Bị thương ngoài da, không có gì đáng lo. Thời gian của hai vị tiền bối không nhiều, chúng ta nói chuyện chính thôi.” Nói xong liền lấy từ ngăn tủ phía dưới bàn trà ra một tập văn kiện thật dày.

Mắt người mập mập sáng lên, vừa muốn nhận lấy thì người gầy đã đoạt mất, khần trương mở ra xem. Cái bì này tôi đã thấy qua: Sáng sớm hôm nay lúc Thủy Gia cùng An Tâm vừa đi mua đồ ăn về thì cầm theo nó cùng túi rau. Lúc ấy tôi đang chăm chú đối phó với đám đầu tây trên bàn ăn, làm sao để ý xem bọn họ nói cái gì. Chỉ là thấy nó để cùng túi rau xanh thì chắc chẳng quan trọng gì. Ra là đã nhầm to rồi.

Khi người đàn ông lùn gầy ngẩng đầu lên thì hai mắt sáng rõ. Biểu cảm có hơi bất ngờ nhưng phần lớn vẫn là kích động không thể ngừng được: “Cứ ngỡ phải rất thận trọng, không ngờ...”

Người đàn ông béo cười ha ha, nói: “Chúng ta đã xem thường cậu rồi. Rốt cuộc là cậu làm thế nào vậy?”

An Triết rũ mắt nhìn xuống, bên môi cười như có như không: “Chủ tịch bên kia đã nghe được những gì?”

Người béo cười nói: “Đồng thiếu xem ra cũng có giấu diếm, hắn nói với anh Thịnh là cậu xảy ra chuyện trên đường đi kí hợp đồng rồi văn kiện bị cướp mất. Còn nói trước mặt công ty của tên Weiershi kia còn chưa có động tĩnh gì, cậu lại đang dưỡng bệnh nên cậu ta chưa biết giải thích với bên kia thế nào.” Người gầy vỗ vỗ cái bì, cực kì nóng vội mà cướp lời: “Nói đi, cậu làm cách nào vậy?”

An Triết chậm rãi rót thêm trà cho bọn họ rồi ngả người về phía sau, thần nhiên nói: “Chúng cháu kí hợp đồng trước đó hai tiếng đồng hồ. Địa điểm cũng chuyển từ làng du lịch Thủy Tinh Cung đến gần khách sạn Long Hoa”.

“Khách sạn Long Hoa?” Lòng mày của vị gầy hơi nhíu lại: “An ninh nơi đó cũng chẳng tốt hơn làng Thủy Tinh là bao.”

An Triết nhẹ liếc ông một cái, giọng điệu vẫn thong dong, bình tĩnh như cũ: “Chú Kim nói đúng. Nhưng là nơi đó có dịch vụ chuyển phát đáng tin cậy nhất. Hơn nữa, bưu kiện chuyển phát nhanh nhất định là không chậm trễ.” Hai người kia nhìn nhau, rồi biểu tình như bùng tình đại ngộ.

Tôi bước hai bước dọc theo lan can, muốn tìm góc độ quan sát tốt hơn. Lời bọn họ nói tôi nghe chẳng hiểu mấy. Bọn họ đánh đố nhau sao? Nếu không tại sao tôi nghe một câu cũng không hiểu?

“Tổng cộng hợp đồng chia làm ba bản. Một thì gửi đến tổng công ty, người nhận là lão Tom. Một cái sẽ đến văn phòng của chủ tịch sau hai ngày. Bản thứ ba thì đưa cho một người bạn thân của cháu giữ hộ, hôm nay mới về đến tay cháu.” An Triết không hề sợ hãi nói: “Tất cả đều phải đích thân người nhận ký nhận.”

Lúc đó trên người hắn chợt toát ra những đường nét vừa cứng rắn lại vừa thong dong khiến cho tôi không quen. Đây mới là dáng vẻ của hắn khi làm việc sao? Rất phong độ. Chỉ là tôi nghe chuyện thì không hiểu lắm, chỉ mơ hồ cảm thấy việc có liên quan đến tai nạn xe lần trước của hắn.

Chú Vinh nhấp cùi đầu thường thức trà, giọng nói đột nhiên có chút hứng thú: “Thế bản trên xe cậu bị cướp đi đâu rồi?” An Triết cười nhẹ, giọng nói có chút hứng thú: “Bản kia là tin tức công ty của Weiershi trên các báo. Cháu nhất thời hứng lên liền bảo thư kí Hứa thu thập lại.”

“Tên nhóc này! Giỏi thật”. Lòng mày của chú Kim giãn ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười đầu tiên kể từ khi bước chân vào cửa: “Mọi chuyện đều tính sẵn vậy mà không biết đổi đường đi?”

An Triết nghe xong lời này liền tỏ ra thật uỷ khuất: “Có chứ ạ. Cháu cùng mấy đồng nghiệp chia làm ba hướng đi về thành phố. Ai biết được hai xe kia đều không sao...”

Chú Vinh khẽ lắc đầu, lầm bầm nói: “Chỉ sợ là cậu chưa lên xe người ta đã để mất đến.”

Nói tới đây thì gương mặt nhìn An Triết, có chút suy tư hỏi hắn: “Cậu thực sự tin tưởng công tác chuyển phát của công ty?”

An Triết lắc đầu, không biết có phải vì củ khoai lang phòng tay đã ném cho người khác mà tâm tình hắn thả lỏng không ít. Ánh mắt lại như hơi chán nản: “Có hai nguyên nhân: một là cháu không còn lựa chọn nào khác trong tình huống này. Hai là giám đốc Weiershi tự mình cử bảo vệ đi đưa bưu kiện. Văn kiện của họ cũng là áp dụng cách tương tự để mang về tổng bộ.” Chú Kim gật gù đầu, đem văn kiện cho vào trong túi không có gì nổi bật.

Chú Vinh dường như có phần bùi ngùi, đứng dậy vỗ vai An Triết: “Vài năm nay công ty bọn họ ở Châu Á vội vàng muốn tự tẩy trắng cho nên cũng rất

coi trọng lẫn hợp tác này cùng Thái Thịnh. Nói thế nhưng công của An thiếu không thể không tính.”

An Triết vội đứng lên, lo lắng nói: “Đâu có, đâu có. Hợp đồng của cháu với chủ tịch đã được năm năm, đương nhiên cũng hy vọng có thể kết thúc trọn vẹn.”

Chú Vinh và chú Kim nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nhau.

Chú Kim cười gượng hai tiếng, nhẹ nhàng khuyên: “Chuyện của công ty không đến lượt ta cùng lão Vinh quyết định nhưng tin chắc anh Thịnh có kế hoạch của riêng mình.” Tôi nhìn An Triết, hần hình như muốn chối nhưng thần sắc không được tự nhiên ấy cũng chỉ chột loé qua. Cuối cùng vẫn là khách khí mỉm cười tiễn khách ra ngoài. Bọn họ vừa đi, không khí trong phòng lập tức ấm lên. Tôi đuổi người một cái, thông thả bay xuống khỏi lan can. Sô pha vẫn thoải mái hơn nhiều.

An Triết tựa như bị tôi hù, ngạc nhiên hỏi: “Mày không đi ra ngoài cùng An Tâm à?”

Đương nhiên là không, hần đuổi cô ấy đi vội như vậy làm sao An Tâm còn kịp mang theo tôi. An Triết ngăn tôi lại, trịnh trọng nói: “Chuyện hôm nay không thể nói với ai, nhất định không được nói!”

Hần nghiêm túc như vậy làm cho tôi hơi sững sốt. Sau lại có chút mất hứng: tôi là người ngu ngốc sao? Hay là con vẹt ngu ngốc?

An Triết dựa vào sô pha, nặng nề thở dài: “Hy vọng tổng giám đốc lần này thấy tao đấu tranh như thế, sẽ bằng lòng thả tao đi.”

Tôi mơ hồ nhớ lại lời hắn nói. Hắn làm việc ở Thái Thịnh là vì muốn bấp đáp Đồng tổng. Đến nay đã hết hạn năm năm? Nhưng mà hần xuất sắc như vậy không phải lại càng khiến người ta không thả hắn đi được hay sao? Tên ngốc này! Theo suy nghĩ của tôi, dù sao cũng gặp phải người khác gây khó dễ, hần hần là biết nhân cơ hội nhận lỗi mà từ chức. Nhưng đây cũng chỉ là tôi đoán mò thôi, hần hần là sẽ chệch chủ ý của tôi không đủ quang minh chính đại.

“Ăn mừng thôi. Phiên toái lớn nhất cũng hết rồi.” An Triết đuổi thất lưng, mặt mày thả lỏng: “Gọi thêm Thụy Gia cùng An Tâm đi ăn đại tiệc thôi.” Tôi hưng phấn một chút, trong lòng lại thoáng lo lắng, phiên toái thật sự hết sạch rồi? Chẳng hiểu sao tôi thấy sóng gió mới chỉ bắt đầu? Ánh mắt thâm sâu hai vị kia để lại trước khi rời đi khiến người ta có cảm giác chuyện này dường như không dễ dàng đến vậy. Do An Triết suy nghĩ đơn giản hay là tôi phức tạp hoá vấn đề?

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tôi ra sức quạt cánh, cẩn thận hạ móng vuốt xuống tay nắm cửa. Đại khái là tôi tưởng An Tâm quay trở lại cho nên mới bắt cần giặt mình như thế này.

Dưới ánh sáng âm đạm, một bóng người màu đen biêng nhác tựa người vào khung cửa, những sợi tóc lộn xộn che ở trước mắt, đằng sau mớ tóc là đôi mắt xéch sáng quắc.

An Triết đang lúi húi ở chỗ tủ lạnh trong phòng bếp, đến lúc này mới ngó đầu ra: “An Tâm?”

Đồng Hải Lâm có vẻ rất tự nhiên phóng khoáng, lo lắng bùng mẩu thuốc lá đi rồi quay đầu lại cười tà: “Làm cậu thất vọng rồi. Là tôi.” An Triết sững sờ đứng ở cửa phòng bếp. Đồng Hải Lâm còn lười biếng dựa ở đó, tựa như cũng không tính đi vào.

“Là cậu?” An Triết chần chừ đặt đồ trong tay lên bàn nhưng lại hơi cúi đầu. Lúc hần ngẩng lên thì đã bình tĩnh lại, điềm nhiên nói: “Nếu đến rồi thì vào ngồi đi.” Đồng Hải Lâm chậm rãi tiến vào, cứ như thể đang đi thăm quan bảo tàng vậy, còn tiện tay bật đèn phòng khách lên.

An Triết cũng không thêm đề ý, ngồi xuống sô pha. Tôi cũng lấy lại tinh thần đóng cửa rồi bay thẳng về bên cạnh An Triết. Vừa có hai phần tử nguy hiểm đi khỏi nhà thì lại có một tên càng nguy hiểm hơn nữa tới. Tôi đương nhiên muốn tìm chỗ dựa trước đã. An Triết như là cảm giác được tôi thiếu tự nhiên, đưa một tay kéo tôi qua rồi chậm rãi vuốt ve, tay còn lại đưa ra mời tên kia ngồi. “Nhà tôi có bia, trà cùng nước, cậu uống gì?” An Triết khách khí hỏi hần.

Đồng Hải Lâm tà mị cười rồi ngồi đối diện chúng tôi. Hần cứ như vậy mà nhìn An Triết chăm chú đầy thâm ý, mãi lâu sau mới cúi đầu cười: “Cậu cũng giỏi thật, lừa được cả tôi.”

An Triết hơi nhú mày, dường như không rõ hần đang nói về cái gì. Đồng Hải Lâm càng cười càng to rút cuộc cười vang ra tiếng. Đầu hần còn hơi lắc lắc một chút tựa như muốn lắc cho hết những phiền muộn trong lòng ra ngoài. Ánh mắt hần quét đến đây, sắc bén nhìn thẳng vào An Triết: “Hai ngày nay tôi vẫn hoang mang không biết tại sao bên Weirshi không có động tĩnh gì...”

Hần gục đầu xuống, lại nuốt nửa câu sau xuống. Sau đó lấy ra một miếng thuốc, châm lửa rồi hít sâu một hơi. Mãi tới lúc này tôi mới chú ý tới cái bật lửa rất đẹp vẫn luôn ở trong tay hần. Hần có tâm sự, hết mở lại đóng bật lửa. Tay hần gân guốc, giống như móng vuốt dã thú đầy sức mạnh, dường như hần chỉ cần lơ đãng giương vuốt ra là có thể giết chết một con thú nhỏ.

"Cậu vẫn là không tin tôi?" Hấn bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt An Triết.

An Triết bị ánh mắt ấy tấn công thoáng có chút không tự nhiên. Tay hấn vẫn nhẹ nhàng xoa cổ tôi nhưng động tác có chút cứng nhắc: "Cậu cũng biết, đây là lần cuối tôi làm việc cho Thái Thịnh. Tôi đương nhiên muốn đảm bảo mọi sự đều hoàn hảo."

Đằng sau ánh mắt mờ mịt của Đồng Hải Lâm loé lên sự nguy hiểm nhưng thanh âm vẫn gọi cảm mê hoặc: "Nếu tôi là cậu thì sẽ biết thời biết thế đem vụ làm ăn này tặng cho Dương lão lục rồi nhận lỗi từ chức."

Tôi đứng không vững, lão đảo ngả xuống đệm lưng. Quả không ngờ rằng thẳng nhãi này chính là tay trong. Phải nhìn với cặp mắt khác xưa rồi. Nhưng mà Dương lão lục là ai? *à vâng, là ông sáu Dương đấy ạ, cũng giống như Dung nhị thiếu, Tần lục thiếu các bạn đọc về 5 anh em Lương thị ấy*

An Triết quả nhiên tỉnh rụi đáp trả hấn: "Cậu sắp sửa kế thừa Thái Thịnh, lời này để người khác nghe thấy sẽ cho rằng cậu không bình thường đấy!"

Đồng Hải Lâm cười hừ một cái lại vẩy tàn thuốc: "Tôi rất thích cái kiểu Hán gian của cậu, rõ ràng là xoay người ta như chong chóng mà ngoài mặt lại làm ra vẻ tốt đẹp."

An Triết tựa như không đồng ý với hấn. Dã thú trước mặt hấn đại khái cũng có chút không tự nhiên. An Triết lại đem tôi áp vào lòng hấn, tiếp tục chà đạp cổ tôi. Đồng Hải Lâm thì tiếp tục hút thuốc. Cho đến lúc thuốc chỉ còn lại một phần ba, hấn chán ghét đặt lại mẩu thuốc vào gạt tàn. Hấn đưa tay vuốt tóc một cái rồi giương mắt hỏi: "Giờ cậu tính làm gì?"

An Triết sừng sốt một chút: "Làm gì? Đương nhiên nghỉ ngơi trước, sau đó trở về quan tâm công ty nhỏ của tôi."

Đồng Hải Lâm vuốt tay theo mấy sợi tóc đen nhánh, tóc hấn đẹp như sa tanh từng sợi từng sợi rơi xuống, che chắn nửa bên mặt. Con mắt lộ ra đang nhìn An Triết không chớp. Sau đó như là mới nghe được chuyện hoang đường nhất, hấn nở nụ cười: "Ôi trời. An Triết, cậu sẽ không nghĩ đơn giản như vậy thật chứ? Cậu thực sự nghĩ xong vụ Weirshi, ông lão sẽ cứ thế thả cậu đi?"

An Triết dường như mất kiên nhẫn, cứng rắn đáp lại hấn: "Ông ấy trước đây đã đồng ý với tôi. Cậu cho là ai cũng giống cậu nói lời không giữ lời sao?" Đồng Hải Lâm tiếc nuối lắc đầu rồi lại lắc.

An Triết đại khái cũng chẳng quan hấn, đơn giản nhắm mắt lại mặc kệ. Tên kia vừa lắc đầu vừa chậm rãi rút ra một điếu thuốc khác: "So sánh độ hiểu biết về lão hồ ly kia, cậu đúng là không bằng tôi đâu An Triết."

Bàn tay ấm áp của An Triết dừng trên người tôi, hình như hấn cũng có cảm thấy không chắc chắn. Đây là Đồng Hải Lâm nhắc nhở An Triết hay là cố tình muốn khiêu khích đây?

"Cậu thật sự không còn lòng dạ ở Thái Thịnh ư?" Hấn đưa thuốc tới bên miệng, hơi hơi nhú mảy: "Hay không hài lòng về đãi ngộ của Thái Thịnh cho cậu?" An Triết thờ dãi rồi mở mắt. Một đôi mắt trong suốt mở to không chút che giấu nào đáp trả lại: "Vậy cậu trước tiên nói cho rõ vì sao lại muốn lấy tài liệu của tôi?"

Ánh mắt Đồng Hải Lâm có phần bối rối nhưng chỉ trong nháy mắt. Hấn cơ hồ lập tức bình tĩnh lại, đôi con ngươi đen nhánh mạng theo chút nghiền ngẫm hỏi ngược lại: "Cậu nghĩ sao?" An Triết cười cười, thần nhiên nói: "Cậu cứ yên tâm." Lời kịch này quen tai quá. Chính là trong vở Hồng lâu mộng, lúc Bảo ca ca tỏ tình với Lâm muội muội cũng nói như vậy. Nhưng An Triết không phải Bảo ca ca mà Đồng Hải Lâm đương nhiên cũng sẽ không giống Lâm muội muội che mặt khóc rống.

Hấn chỉ nở một nụ cười quỷ dị, tay lại bắt đầu đùa giỡn với cái bật lửa kia. "Cậu đã hiểu được thì tốt quá rồi" Hấn cuối cùng cũng dừng màn tạp kỹ khiến người ta tâm phiền ý loạn lại, nói giọng sâu xa: "Tôi đây cũng chúc cậu sớm đạt được tâm nguyện."

An Triết giả như muốn đứng lên muốn tiễn hấn: "Về sau còn phải nhờ vả Đồng Tổng nữa."

Đồng Hải Lâm cười nói: "Nói chuyện với người thông minh thật thoải mái."

Tên kia đi rồi tôi mới tiến đến trước mặt An Triết mà hỏi: "Hai người rốt cuộc đang nói chuyện gì vậy?"

An Triết đang đùa nghịch với mấy con cá đông lạnh ở dưới bồn rửa, nghe thấy tôi hỏi thì không kiên nhẫn liếc mắt: "Đồng Hải Lâm muốn ngồi lên ghế boss của Thái Thịnh, sợ tao làm hỏng chuyện của hấn, cái này mà mày cũng không nhìn ra?" Nói xong lại lắc đầu mà lầm bầm: "Chỉ số thông minh của chim quả nhiên thấp hơn con người, nói mi cũng không hiểu. Đi ăn dâu tây của mày đi thôi!"

Câu này khiến tôi ghen nửa ngày. Tôi hung hăng oán hận trừng hấn xong thì nhân tán dựa vào bên cạnh, cố ý thần nhiên nói: "Ai muốn ăn cá chua ngọt vậy?" An Triết quả nhiên dựng lỗ tai lên. Từ sau hôm Thụy Gia nấu một bữa hôm xuất viện, hấn mới phát hiện ra An Tâm, người mang nghĩa vụ chăm sóc bệnh nhân lại chỉ biết nấu mỗi mì ăn liền. Tái nấu nướng của bệnh nhân cũng không được tốt lắm. Hơn nữa anh còn muốn lấy cơ tiếp cận tôi cho nên chủ động làm người đàn ông nội trợ. Mà tay nghề của anh nội trợ này cũng không tồi chút nào.

Tôi hắc hắc cười hai tiếng: "Tí nữa hỏi Thụy Gia xem cá chua ngọt nấu kiểu gì thì ngon? Không thì làm cá viên đi." Nói xong còn cố ý không nhìn hấn, vỗ cánh bay ra khỏi bếp.

Chân vừa đặt trên bàn cơm thì một quả xoài vàng thơm rất nhanh được đưa tới trước mặt. Tôi nghiêng người liếc hấn một cái, trong lòng còn đang do dự. Nên tiếp tục vô tình hay là ăn xoài trước đã?

"Cố ý mua cho mày đấy nhé" An Triết cười hì hì ngồi xuống cạnh tôi: "Nói thật xem, làm thế nào mà anh ấy nghe lời mày vậy?"

Tôi nuốt nước bọt. Được rồi, được rồi xem như vì có quả xoài này mà tôi trả lời thật một lần. Tôi còn thật sự nhìn sâu vào mắt hắn, cực kì thật thà nói: "Bởi vì... hắn là anh họ tôi." Rầm một tiếng, An Triết lập tức ngã chổng vó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

An Tâm có vẻ mơ hồ ngừng đầu lên khỏi đồng hồ sách thu chi, vô thức lặp lại lời nói của tôi: “Đêm Giáng sinh?”

Hai giây sau, cô như phục hồi tinh thần, giọng nói lập tức cao thêm một cơ số decibel: “Đêm Giáng sinh!”

Cô nhảy dựng khỏi cái bàn, tôi vừa nhanh chóng né ra xa một chút, vừa khăn trương chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của cô. Tôi là người có ý thức an toàn rất mạnh, từ khi chiến với cô một trận, tôi vô cùng đề ý mỗi cái nhấc tay nhấc chân của cô. Không phải có một câu cách ngôn như thế này sao: Người thông minh không ngã hai lần ở cùng một cái hố.

Sau đó tôi gật đầu nói: “Đêm Giáng sinh”

An Tâm nhìn đồng hồ đeo tay, dường như nhớ lại một chuyện rất quan trọng, mặt mũi lo lắng: “Sao lại là hôm nay chứ? Quà tặng chị đã mua cái gì đâu”

Tôi liếc mắt nhìn cô một cái, ngày nào cũng ở cửa hàng, trên cái cửa còn có cái biển to tổ chẳng viết: Còn X ngày nữa là tới lễ Giáng sinh ầm ập! Đấy lại còn là ý tưởng cô nàng đầu tiên, như cô nói là để kích thích người qua đường bỏ hầu bao nhiều hơn vào việc mua sắm cho lễ Giáng sinh, sao cô có thể quên hôm nay là Giáng sinh được nhỉ?

An Tâm như đoán được nghi hoặc trong lòng tôi, oan ức chu cái miệng nhỏ nhắn phân trần: “Trước lễ Giáng sinh là thời điểm buôn bán phát đạt nhất, chị đương nhiên ước gì đừng nhanh đến Giáng sinh, đừng bao giờ đến Giáng sinh thôi.” Nói xong lại còn thờ dài nổi tiếc, cúi đầu lẩm bẩm: “Không ngờ, hoa đẹp nở chẳng được lâu, nhanh như vậy đã...”

Tôi không nói gì chỉ nhìn cô gái đang lắc đầu thờ dài.

An Tâm tiếc nuối một lúc, cuối cùng nhớ ra chuyện mới nói được một nửa, lại khăn trương hỏi tôi: “Em nói xem mua quà gì cho Thụy Gia bây giờ, mua gì thì hợp?”

Tặng Thụy Gia? Tôi lập tức cảnh giác: Cô nàng này lại muốn chiếm tiện nghi gì của người ta chẳng?

An Tâm không đề ý đến vẻ mặt tôi, vừa nhìn cuốn tạp chí “Fashion” của nam mới mở được một nửa vừa thì thào tự hỏi: “Nước hoa? Cà vạt? Không được không được, đây đều là mấy thứ người yêu mới tặng. Mỹ phẩm chon ami? Không biết anh ấy thích loại nào? Biotherm? Shiseido? Nếu không, tặng cái bật lửa...”

Nói tới đây, cô đứng dậy đi ra cửa, kéo cửa gọi với ra ngoài: “Tiểu Mễ, vào đây chút”

Tiểu Mễ dạ một tiếng lanh lảnh rồi bước vào, mặt mũi đầy mờ hồ: “Có chuyện gì ạ?”

An Tâm nhìn cô gái, có phần chột dạ, quanh co mấy câu: “Ngoài kia bạn lắm à?”

Tiểu Mễ bữu môi: “Ngày mai là Giáng sinh, cho dù có bạn nhưng giờ cũng không thích hợp tuyển thêm người. Về cơ bản, Nguyên đán và dịp Tết rồi cũng ngang ngang với bây giờ...”

An Tâm ừ một tiếng, cúi đầu thông thả bước hai bước, sau đó đứng trước mặt Tiểu Mễ vô cùng nghiêm túc hỏi: “Em tặng quà gì cho bạn trai em?”

Tiểu Mễ sừng sốt.

An Tâm bị ánh mắt của cô gái làm cho thiếu tự nhiên, vội giải thích: “Chị chỉ muốn hỏi chút thôi, cần nhắc xem trong cửa hàng có nên bán thêm đồ cho nam không thôi”

Ánh mắt cô nàng đảo liên tục! Hắc hắc, nói dối rồi!

Tiểu Mễ à, về mặt đỏ lên, cô nhỏ giọng nói: “Nhấn ạ.”

“?” An Tâm hơi ngạc nhiên: “Tiểu Mễ em nói gì cơ?”

Tiểu Mễ cười hi hi đáp: “Nhẫn ạ, em tính cầu hôn anh ấy.”

An Tâm vẫn chưa phục hồi tinh thần, mặt mũi vẫn đầy nghi vấn: “Thế nhưng bình thường đều là đàn ông cầu hôn mà.”

Tiểu Mễ nghiêm túc trả lời: “Thế nhưng bình thường đều là phụ nữ muốn kết hôn mà chị”

An Tâm rơi vào trầm tư. Không ngờ con bé Tiểu Mễ này lại khiến cho người ta phải nhìn bằng con mắt khác xưa. Nhưng câu trả lời của cô gái có vẻ không có giá trị tham khảo đối với phiên não hiện giờ của An Tâm. Tặng quà vốn là một chuyện mà chỉ cần có thành ý, tặng cái gì cũng không thành vấn đề. Nghĩ đến thành ý, tôi lại nâng cao cảnh giác. Sao An Tâm lại muốn tặng quà cho Thụy Gia?

Sau khi Tiểu Mễ ra ngoài, An Tâm lại đi đi lại lại trong phòng, không biết có phải đã nhìn ra nghi vấn trong mắt tôi không mà cô bắt đầu chủ động giải thích: “Em xem, Thụy Gia giúp chúng ta nhiều như vậy, có phải là nên cảm ơn anh ấy không? Anh ấy giúp chúng ta nấu cơm, lại còn nấu rất ngon...”

Nói đến ăn ngon, mắt cô lại sáng rực lên, rồi lập tức lại tối đi, thờ dài tiếc rẻ: “Đáng tiếc, vết thương của An Triết sắp lành rồi.”

Đối với người ngày ngày ăn đồ ăn ngoài và mì ăn liền Sầm Miêu, nói thế này cũng không có gì kì quái. Cũng may cho cô là lời này An Triết không nghe thấy.

“Đi thôi.” Cô bế tôi đứng lên: “Đi ra ngoài shopping, ở đây cũng chẳng làm được gì”

Sự thật chứng minh, đối với An Tâm, đáp án khi cô không nghĩ ra một vấn đề gì đó chính là thay đổi địa điểm để suy nghĩ, chỉ làm vấn đề càng khó khăn hơn.

Sau hơn hai tiếng An Tâm ôm tôi đi dạo trên đường, trong tay đã có mấy túi đồ. Một cái trong đầy mỹ phẩm, của cô nàng, một cái to hơn là đôi giày màu da cam, cũng là của cô nàng nốt. Cô cau mày hết nhìn đông lại nhìn tây, không ngừng ai oán: “Mua cái gì mới được? Mua cái gì mới được đây?”

Lúc điện thoại vang lên, chúng tôi đã đi dạo ở khu vực đồ nam trong khu đô thị mới Hữu Nghị được ba vòng. Tôi đã choáng váng đầu óc. An Tâm vẫn còn tốt một chút, nhưng đôi mắt đã bắt đầu lơ đãng.

“Đình Phúc viên?” An Tâm có vẻ ngạc nhiên: “Không phải đã nói là không đặt được chỗ ở đó sao?”

Tôi nghe qua qua, chắc là điện thoại của An Triết.

“Thụy Gia đặt ?” An Tâm lại càng kinh ngạc hơn, điện thoại còn đặt bên tai, ánh mắt đã lần thứ hai quét tới quần áo trên người ma nơ canh.

Lúc cúp điện thoại, An Tâm cũng hạ quyết tâm, chỉ vào cái áo sơ mi màu cam, nói như chém đinh chặt sắt : « Chính là nó »

Tôi không chút hứng thú ngó thờ.... Màu sắc chói lòa như thế, Thụy Gia phải mặc ra ngoài đường sao ?

Nhưng tốt xấu gì cũng là thành ý của người ta, hơn nữa cũng chẳng phải tặng cho tôi. Chỉ cần đừng bắt tôi dạo phố nữa, đừng nói là sơ mi màu cam, cho dù là bikini cam tôi cũng không có ý kiến.

Khi chúng tôi đến Đình Phúc viên, An Triết đã tới rồi, xem chừng vì tôi, Thụy Gia đã quyết chí bồi dưỡng tốt quan hệ với anh em nhà này.

Đồ ăn vừa mới mang lên, Thụy Gia đã lấy một cái hộp nhỏ tinh xảo đưa cho An Tâm, trên mặt anh trước sau vẫn là nụ cười bình thản dịu dàng : « Chúc cô một ngày lễ vui vẻ »

An Tâm bất ngờ, nhìn cái hộp rồi lại nhìn Thụy Gia, bất an hỏi lại : « Cho tôi à ? »

Thụy Gia cười, hơi gật nhẹ đầu, ôn hòa đáp : « Hy vọng cô thích »

Có lẽ An Tâm đã lâu chưa được tặng quà, mặt mũi hết như đứa trẻ con muốn mau chóng bóc lớp giấy bọc lấp lánh. Tôi cũng nghiêng đầu nhìn qua, thì ra là một cái hộp nhưng tím. Mở thêm lần nữa, bên trong là cái vòng tay ametrine. Mỗi hạt đều được khắc thành hình giọt nước mưa, khẽ xoay một cái là lại tỏa ánh sáng lấp lánh.

“Ametrine ?” An Tâm vui vẻ mỉm cười.

Thụy Gia gật đầu: “Nghe nói chỉ có đất nước Bolivia mới có loại thạch anh này, thạch anh màu này nghe nói có thể mang lại tài vận. Chúc cô năm mới làm ăn ngày càng phát đạt”

An Tâm cẩn thận đặt cái vòng vào trong, sau đó mới đưa cái áo vừa mua cho Thụy Gia: “Đây là quà của tôi, cũng hi vọng anh sẽ thích”

Thụy Gia cũng bị bất ngờ, vẻ mặt mấy phần giống với vẻ mặt An Tâm vừa rồi. Nhưng anh nhanh chóng trở lại như thường, vô cùng vui vẻ nhận quà.

An Triết bĩu môi, nhìn dáng vẻ hân hoan như muốn nói mất chọn đồ của An Tâm chẳng tốt đẹp gì đâu. Tôi vội mở một cái vào lưng hân. Giây phút trao đổi quà ẩm áp như này, nếu có người mở miệng phá đám thì mất hứng biết bao.

An Triết như hiểu được ý đồ của tôi, hần vuốt vuốt cổ tôi, nhỏ giọng oán: “Hai kẻ chúng ta không có ai tặng quà kia”.

Oán giận xong rồi, hần hỏi một vấn đề không nên hỏi: “Hai người biết nhau ở đâu?”

“Chính tại nơi đây.” Thụy Gia nói.

“Chính là cầu thang bên kia.” An Tâm nói.

“Cửa toilet nam.” Tôi nói.

Mặt An Tâm lập tức đỏ bừng. Đại khái là lại nghĩ đến ngày đó mình biểu hiện buồn cười ra sao đây. Thật khổ cho cô, ác mộng này chắc đi theo cả đời.

An Triết cái hiểu cái không, phán một câu: “Thật đúng là khác người.”

Thụy Gia thấy An Tâm đỏ mặt, cũng đoán được nguyên nhân, bởi vậy cố ý chuyển đề tài sang An Triết: “Chuyện công ty anh an bài thế nào rồi?”

An Triết lắc đầu, mặt thâm trầm: “Công ty phê chuẩn tôi đi du lịch.”

An Tâm nhướn mi: “Nghỉ đông à?”

An Triết liếc cô: “Có thể đi Hải Nam”

Nghe như là điều tốt, nhưng tôi cảm giác ngữ khí của An Triết không hề có chút vui vẻ? Chẳng lẽ đúng như Đồng Hải Lâm nói, ông già không chịu thả hần sao?

Vừa nói đến chuyện này, không khí tốt đẹp lập tức bị ảnh hưởng.

An Triết nốc mấy ly rượu đỏ, do dự một lúc, cũng cho tôi một ly, sau đó tự mình cạn hết rồi nói: “Chuyện không vui đều đi cùng một năm cũ, năm mới nhất định mọi sự đều tốt đẹp”

Lời này khiến tôi trầm mồi ngổn ngang, một năm qua đi, chuyện không vui đều biến mất sạch thật sao?

Lớp kính phủ một tầng hơi nước, vài bóng người ngang qua đều mờ ảo ảo. Từ nơi này nhìn ra ngoài, xa xa là đài phun nước, có người đang đốt pháo hoa. Ánh sáng màu đỏ, màu xanh rực rỡ như sao trời trong đêm, sau đó cũng giống như các vì sao, chợt lóe chợt tàn. Tôi bỗng nhớ lại năm trước, tôi và Thụy Gia, Văn Từ hí hoáy trang trí cây thông Noel trong góc phòng, bố mẹ cười ha ha nhìn chúng tôi náo loạn.

Cánh mũi có hơi ề ảm, ngẩng đầu nhìn Thụy Gia, anh cũng đang nhìn tôi, không biết có giống tôi đang nhớ đến cảnh năm cũ, đôi mắt anh hơi đỏ lên.

Lòng lại bắt đầu rối loạn. Vốn nghĩ sẽ trải qua lễ Giáng sinh đầu tiên biến thành chim êm đẹp, không ngờ vẫn không thể thích ứng với mọi tình cảnh, hơn nữa, cho tới bây giờ tôi mới nhớ tới vấn đề quan trọng cần hỏi Thụy Gia:

Tại, Sao, Tôi, Không, Có, Quà?

Ánh mắt Thụy Gia run lên, không hiểu vì sao đang yên lành mắt tôi lại nổi đầy sát khí.

“Tí nữa mọi người đi chơi đi, không cần đi cùng tôi.” An Triết hiển nhiên đã hiểu lầm quan hệ của Thụy Gia và An Tâm, hơn nữa càng lúc hiểu lầm càng sâu.

Thụy Gia và An Tâm liếc nhau, An Tâm quay sang hỏi tôi: “Muốn đi với ai?”

Thụy Gia bỗng nhiên cười với An Tâm: “Không phải cô đã bán nó cho anh trai sao?”

An Tâm sững sốt. Ánh mắt lại rung rung. Có lẽ đây là hiệu quả Thụy Gia muốn, tôi bỗng nhiên có ý định chỉ ra dụng ý của anh, anh muốn một đòn vạch trần lời nói dối sao?

Anh ngốc, cho dù vạch trần lời nói dối của An Tâm thì sao chứ? Hay là anh tin rằng chỉ có trở về bên cạnh thân nhân tôi mới có thể sống tốt?

Không ngờ anh vừa dứt lời, An Triết bên này lập tức gạt đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, cho nên hai người đi chơi đi, Phan Phan tôi sẽ đưa về nhà.”

Thụy Gia trừng mắt với An Triết, An Triết vẫn tươi cười ảm áp, không chê vào đâu được.

An Tâm không biết làm sao cứ nhìn qua nhìn lại.

Ồ, sao chuyện đột ngột chuyển biến vậy nè?

Không có trăng, ánh sao mờ nhạt. Những hạt châu hình giọt mưa bề mặt phản chiếu những luồng ánh sáng nhu hòa, cho dù ban đêm nhưng màu sắc của Ametrine vẫn rất đẹp mắt, lúc vừa đeo vào có hơi lạnh lạnh nhưng tiếp xúc lâu với làn da, nó dần dần ấm lên, như dần biến thành một bộ phận thân thể.

An Tâm đưa tay cao một chút, hơi lắc cổ tay, mê mải nhìn vào thứ ánh sáng còn rực rỡ hơn sao trời.

Nghe nói Ametrine có thể chiêu tài, có thể cải thiện quan hệ bất hòa.

Nhưng Ametrine còn có một cái tên gọi rất hay khác: Nước mắt tình nhân.

Có lẽ Thụy Gia không biết, hoặc giả anh biết nhưng không nói gì.

Đáp án nằm ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Anh Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.